

Yến Quỳnh

Tình Xưa Sương Khói

Chương 1

Khi Đông Giao cho biết chàng sẽ đi làm ở Lâm Đồng thì bạn bè đều ngạc nhiên. Toại Ý đã cất lực phản đối:

- Mày thật khủng Đông Giao ạ. Ai đời mới vừa tốt nghiệp đại học, thúng thảng thì xin việc làm chứ có gấp gì mà chạy tuốt lên vùng cao nguyên xa xôi đó?

Mặc Toại Ý nói thế nào, Đông Giao vẫn cương quyết đi. Chàng nêu lý do:

- Tao thích đi xa mày ơi! Quanh quẩn hoài ở thành phố chán chết.

- Mày nói lạ, thành phố luôn sôi động có nhiều lý thú hơn nơi khác chứ! Đông Giao không đồng ý:

- Mày cứ luôn ca thành phố. Còn tao thì nhiều lúc cảm thấy không chịu nổi thành phố lúc nào cũng náo nhiệt. Người xe tấp nập. Không khí khàn trương đến ngột thở. Môi trường ô nhiễm. Đầu óc tao như sắp nổ tung.

Toại Ý nhăn nhó phản đối:

- Mày lớn lên từ đâu, bây giờ lại chê bai thành phố?

Đông Giao có vẻ khổ sở:

- Tao có chê bai gì đâu. Tại..

Toại Ý cắt ngang:

- Tại, tại cái gì? Nghe mày tả oán thành phố tao thêm bực.

Đông Giao phì cười:

- Mỗi người có sở thích riêng chứ, tao đâu ép buộc mày còn tao thì không chịu được phố xá ồn ào. Tao chỉ thích về nơi yên tĩnh.

- Chứ không phải mày định trốn chạy thành phố à?

Một phút im lặng. Toại Ý lại tiếp tục với giọng khế khàng:

- Tao biết thành phố khơi gợi cho mày nỗi buồn nên mày muốn xa lánh nó.

Đông Giao thở dài, chàng nói thật nhỏ:

- Thôi mày đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Cuối cùng không biết thành phố khơi gợi hay mày khơi gợi đây nữa?

Toại Ý giơ tay lên:

- Ê đừng đổ thừa chứ! Tao thừa biết vì sao mày đòi đi xa rồi. Có điều không biết bác Nhung có đồng ý không?

- Mẹ tao đồng ý từ lâu.

- Tao nghi quá! Chẳng qua bác cũng bóp bụng đồng ý vì mày.

Đông Giao ngồi trầm mặc. Toại Ý đưa thuốc cho chàng và bật quẹt.

Cả hai cùng đốt thuốc và gắn trên môi. Rít một hơi thuốc thơm Toại Ý có vẻ sảng khoái. Đông Giao vẫn tư lự nhìn khói thuốc đang lan

tỏa. Bất chợt Toại Ý nói với vẻ không yên lòng:

- Mày không thực tế chút nào cả Đông Giao?

- Hử?

- Đi làm xa xôi quá, mày sinh sống thế nào?

Đông Giao bật cười:

- Mày khéo lo quá. Là đàn ông con trai thì sinh sống thế nào chẳng được. Có gì khó khăn đâu.

Toại Ý nhắc nhở:

- Ba tao đã hứa lo cho mày, sao mày không chờ đợi?

- Tao không dám làm phiền bác!

Toại Ý cự nự:

-Mày gàn quá Giao à ! Ba tao chứ phải ai sao mày ngại !

Đông Giao thành thật:

- Tao biết vậy nhưng đời bây giờ xin việc làm phải có thể lực hoặc tốn kém nhiều mới được, tao không đủ sức.

- Đã nói ba tao sẽ cố gắng chạy chọt cho mày!

Khẽ lắc đầu, Đông Giao nói với giọng dứt khoát:

- Tao muốn đi làm ngay ! Tao không thể chịu đựng thời gian nhàn rỗi.

- A, như vậy là thú tội rồi đấy nhé.

Đông Giao ngơ ngác:

- Thú tội gì đâu!

Toại Ý nhìn chàng giễu cợt:

- Tội gì à? Tội luôn luôn nhớ. Mày không thể chịu được cảnh nhàn rỗi mày cần phải vùi đầu vào công việc để... để quên. Phải thế không?

Đông Giao thoáng vẻ ngập ngừng:

- Tất cả đều là kỷ niệm. Mày đừng nhắc lại nữa.

- Tao chỉ sợ mày không chịu để cho kỷ niệm ngủ yên đấy chứ.

Đông Giao thú thật:

- Bởi thế tao mới xin đi làm xa. Rời khỏi nơi này.

Toại Ý vẫn nói lảng nhảng:

- Thật tao chưa thấy ai như mày. Đang sống yên ấm khi không đòi bỏ thành phố.

Đông Giao nhấn mạnh:

- Không phải chỉ có thành phố mới là nơi để sống.

Toại Ý bỗng tuyên bố:

- Nói mãi vẫn không thuyết phục được mày. Để tao kêu Ý Nhiên trừng trị mày cho biết.

Đông Giao khoát tay:

- Thôi mày khỏi hù dọa nữa. Tao đã bị Ý Nhiên sỉ vả rồi.

- Cho đáng đời mày. Rồi có chịu thay đổi ý định không?

- Không!

Rồi Đông Giao nói như thách thức:

- Mươi Ý Nhiên cũng không thuyết phục được tao, chứ đừng nói đến một Ý Nhiên.

Toại Ý nhăn mặt:

- Thôi ý chàng đã quyết thì không ai "thèm" ngăn cản nữa. Thôi tao về nghe! Mày nhớ chiều mai đến nhà tao ăn cơm! Gọi là bữa cơm chia tay vậy !

Đông Giao đáp lấp lửng:

- Để xem !

Toại Ý trợn mắt:

- Phải đến chứ còn để xem gì nữa. Mày lúc này sao khó chịu quá

Đông Giao ạ !

Toại Ý nói xong đã đi khuất sau cánh cửa, không chờ xem Đông Giao phản ứng thế nào.

Chiếc xe đồ lướt nhanh càng lúc càng bỏ xa thành phố. Hành khách trong xe chừng như mỗi mét với một lộ trình khá dài.

Đông Giao dán mắt nhìn ra bên ngoài. Trời xanh bao la. Những hàng cây chạy xa tít. Con đường dài hun hút. Xe chạy qua những cánh

rừng cao su xanh thắm. Khung cảnh ở đây thật dịu mát và tràn đầy sức sống.

Cao nguyên dần dần hiện ra. Đồi núi chập chùng. Cảnh sắc thiên nhiên thật là ngoạn mục. Đây là lần đầu tiên Đông Giao đến chốn này. Chàng không khỏi ngạc nhiên thích thú trước vẻ hùng vĩ của xứ sương mù.

Từ trước đến nay Đông Giao chỉ quẩn quanh với trường lớp bạn bè thân thương và với phố xá đông người. Thời giờ của chàng chỉ tập trung vào việc học và việc đi dạy kèm kiếm sống chứ chưa được một lần tham quan du lịch. Giờ đây Đông Giao mới thấy kém hiểu biết về đất nước mình cũng là một thiệt thòi to lớn. Đông Giao cố nén tiếng thở dài. Đành chịu thiệt chứ biết sao hơn. Hoàn cảnh của chàng đâu cho phép. Bây giờ ngồi trên xe xuôi về vùng cao nguyên, Đông Giao thấy bồi hồi chi lạ ! Không phải đến đây để tham quan mà Đông Giao thật sự đi làm. Đông Giao đến công ty Xuân Thăng lúc hai giờ.

Chàng được ông giám đốc Xuân Thăng tiếp đón niềm nở. Ông Thăng vóc người cao lớn điềm đạm. Nét mặt ông thật nghiêm nghị nhưng ông nói năng hoạt bát, vui vẻ. Ông thân mật bắt tay Đông Giao:

- Chào cậu Đông Giao, cậu đã đến thật quý hoá.

Đông Giao ngồi đối diện với ông Thăng:

- Tôi hy vọng giúp được công việc cho ông.

Ông Thăng nhìn chàng cười ấm áp:

- Sao, chưa có gì ràng buộc mới chịu về đây làm phải không? Tôi còn lạ gì các cậu. Tôi đã gọi thằng Khánh Chương mấy lần mà nó từ chối.

Đông Giao nói vui:

- Cũng nhờ Khánh Chương từ chối, cháu mới được đến công ty của bác chứ.

- Hà ! Hà ! đúng vậy ! Được cha con thằng Khánh Chương viết thư giới thiệu cho tôi biết về cậu, tôi cũng rất mừng. Tôi đã trông cậu mấy hôm nay.

Đông Giao thành thật:

- Cũng nhờ Khánh Chương nói cháu mới biết bác đang cần người.

- Và cậu mới chịu khó lặn lội lên đây phải không?

Ông Thăng cướp lời chàng và nhìn Đông Giao chăm chú:

- Thật ra nếu không có Khánh Chương bảo đảm, có lẽ tôi cũng không dám nhận người hoàn toàn xa lạ đâu.

- Dạ. Cháu cũng biết nguyên tắc tuyển người của những công ty tư nhân.

Ông Thăng gật gù nói một cách sôi nổi:

- Cậu khá lắm ! Thằng Khánh Chương cho tôi biết rất rõ về cậu. Nó bảo "cháu không lên với dì dượng được nhưng cháu sẽ giới thiệu thằng bạn rất tuyệt của cháu. Đông Giao học giỏi, có năng lực ngoại ngữ rất vững, về tư cách đạo đức thì rất tốt, dượng khỏi lo gì cả.

Tóm lại Đông Giao hơn hẳn con hoàn toàn".

Đông Giao bẽn lẽn như con gái. Cái thằng Khánh Chương này thiệt...

Chàng lễ phép nói với ông Thăng:

- Cám ơn bác quá khen và cũng cám ơn Khánh Chương viết rất tốt về cháu.

- Chắc chắn Khánh Chương viết đúng chứ ?

Đông Giao không nói, chỉ cười. Ông Thăng nói tiếp:

- Nhiều lúc tôi trách thằng Khánh Chương ham vui thích sống ở thành phố cũng oan cho nó. Việc làm ăn của ba nó cũng phải cần có

nó bên cạnh.

Rồi ông hỏi Đông Giao với vẻ quan tâm:

- À, cậu lên đây gia đình đồng ý cả chứ ?

- Dạ, đồng ý !

Đông Giao mở túi xách lấy giấy tờ đưa cho ông Thăng:

- Đây là hồ sơ của cháu.

Ông Thăng cầm lấy rồi gật đầu:

- Được rồi ! Cậu mới lên còn mệt, giờ lo nghỉ ngơi sau đó ta sẽ bàn công việc. Chút nữa tôi sẽ đưa cậu về nhà tôi nhé. Chúng tôi đã thu xếp cho cậu một gian phòng rồi.

- Cám ơn bác !

Tình Xưa Sương Khói

Chương 2

Chiếc xe đời mới màu trắng sữa dừng lại trước một toà nhà vô cùng thanh nhã. Đông Giao bỡ ngỡ theo ông Thăng vào trong. Ông Thăng cất tiếng gọi lớn:

- Lam Yên ơi ra đây !

Có tiếng dạ và một cô gái vóc dáng mảnh mai xuất hiện. Đông Giao đứng như trời trồng khi nhìn thấy Lam Yên. Cũng mái tóc xõa dài, cũng khuôn mặt trái xoan khả ái, cũng dáng điệu thướt tha Đông

Giao sững sờ đến độ đã buông rơi đánh phịch chiếc va ly tự lúc nào. Hạ Như ! Đúng là Hạ Như ! Sao lại là Lam Yên? Đông Giao kinh ngạc tột độ. Hình ảnh Hạ Như rất quen thuộc với chàng nhưng Hạ Như đang đứng trước mặt với cái tên Lam Yên hoàn toàn xa lạ. Lam Yên bối rối quay mặt đi nơi khác. Quái lạ sao gã con trai này nhìn nàng chòng chọc thế nhỉ? Có người bất lịch sự đến thế ư ? Đông Giao vẫn không rời mắt khỏi Lam Yên. Chàng định hỏi, định nói nhưng rồi chỉ mấp máy môi.

Ông Thăng không để ý đến sự khác thường của Đông Giao, thản nhiên ông bảo Lam Yên:

- Con đưa cậu Đông Giao lên phòng và thu xếp đồ đạc giúp cậu ấy nhé !

- Dạ !

Đông Giao thoáng thấy mày nàng cau lại khi nàng quay lại chàng và nói thật nhỏ:

- Ông hãy đi theo tôi !

Lam Yên cúi xuống định xách chiếc va li lên, Đông Giao ngăn lại:

- Ấy đừng ! Cô để tôi xách chứ !

Đông Giao xách va li thoăn thoắt đi theo Lam Yên. Nàng rất lặng lẽ.

Đông Giao thật đau đầu Chàng chợt lên tiếng hỏi:

- Cô tên là Lam Yên hả ?

- Vâng !

Lời Lam Yên ngắn ngủn.

- Tên hay quá nhỉ ? Lam Yên là gì ? Phải khói màu lam không ?

Giọng nàng không chút âm sắc:

- Tôi cũng không biết nữa.

Đông Giao vẫn tiếp tục cuộc truy hỏi:

- Ngoài tên Lam Yên ra cô có tên gì nữa không ?

Sự ngạc nhiên hiện rõ trên mắt Lam Yên:

- Tôi chỉ có tên Lam Yên thôi.

Đông Giao thoáng băn khoăn:

- Tôi nghĩ, cô còn có tên khác nữa !

Lam Yên nhìn chàng lạ lùng. Gã đàn ông này quái dị thật, cứ sao hỏi nàng cái điều khó hiểu vậy? Lại mất bình thường ư ? Hay hẳn ta định đùa với nàng ? Hẳn đã nhìn Lam Yên khiến nàng phát sợ, bây giờ lại bảo nàng có thêm tên nữa. Xưa nay, nàng chỉ là Lam Yên. Chỉ một tên duy nhất thôi. Hẳn có khủng điên không? Trời ạ. Lam Yên đã sợ sự khủng điên lắm rồi.

Nhìn thẳng vào mặt Đông Giao nàng quả quyết:

- Tôi chỉ có một tên thôi anh ạ !

Đông Giao vẫn một mực khẳng định:

- Cô phải có một tên khác nữa !

Lam Yên hết chịu nổi:

- Ở kìa, anh từ đâu đến lại cứ khẳng khẳng là tôi có hai tên? Thật tôi không hiểu nổi !

Rồi nàng đưa mắt nhìn kỹ Đông Giao. Anh chàng đâu đến nổi tẻ.

Đẹp trai nữa là ! Vóc người dong dỏng cao. Khuôn mặt sáng sủa với vàng trán cao, đôi mắt to đen, đặc biệt có chiếc cằm chẻ. Đông Giao ăn mặc cũng rất lịch sự. Người như thế này ba nàng sẽ cho là tốt tướng lắm đây ! Thế sao hẳn lại nói những câu khiến Lam Yên phải nghi ngờ đầu óc của hẳn như vậy nhỉ ?

Đến phòng rồi mà hai người vẫn còn đứng ngoài. Lam Yên chưa mời anh chàng vào được vì Đông Giao cứ nằng nặc đòi nàng cho biết tên thứ hai. Chàng cứ mãi nhìn nàng trong nỗi trầm tư.

Đông Giao hoang mang tốt độ. Có phải Hạ Như không? Không lẽ chàng nhìn lầm? Mà cũng không thể có được sự giống nhau tuyệt đối như thế. Đúng là Hạ Như rồi. Tại sao nàng ở đây? Đông Giao cảm thấy nghẹt thở. Sao Hạ Như chẳng có vẻ gì quen biết với chàng cả? Đầu óc chàng muốn nổ tung. Còn ở đây chàng quyết khám phá vụ này. Giọng chàng thật rõ ràng:

- Lam Yên không muốn cho tôi biết tên nữa đấy thôi !

Lam Yên bực mình thật sự:

- Điều ông nói vô lý quá ! Tôi không thể có hai tên.

Và bỗng nhiên Lam Yên lại tinh nghịch đùa chàng:

- Nếu tôi hai tên thì tên gì nhỉ?

- Hạ Như !

- Tên gì lạ hoắc !

Đông Giao hỏi gấp:

- Thế cô không phải là Hạ Như à ?

- Lần đầu tiên tôi nghe nói đến tên Hạ Như đấy !

Nghe Lam Yên đáp, chàng lại càng hoang mang. Hạ Như giả vờ đến thế hay sao? Nàng không biết gì à?

Thấy chàng đứng thờ người yên lặng, Lam Yên nhắc:

- Mời anh vào phòng sắp xếp đồ đạc để còn nghỉ ngơi nữa chứ!

- Vâng !

Trước mắt Đông Giao là một căn phòng thật trang nhã. Tường quét vôi xanh nhạt dịu mắt. Đồ đạc bày biện gọn gàng. Một chiếc giường phủ ra mới tinh, chiếc tủ quần áo bóng lộn, bàn viết và cả một kệ sách xinh xắn. Đông Giao sung sướng khi được làm chủ giang sơn quý báu này.

Lam Yên nhanh nhẹn mở cánh cửa sổ. Căn phòng như sáng hẳn

lên. Trước khi Lam Yên quay lại, Đông Giao đã nhìn thấy mái tóc của nàng. Mái tóc xõa dài với những gợn sóng nhấp nhô, nhấp nhô... Mái tóc óng ả mà chàng đã một thuở say mê.

- Anh để va li đó tôi sắp xếp đồ đạc cho Bây giờ anh đi tắm rửa cho khỏe khoắn.

Đông Giao làm theo lời Lam Yên như cái máy. Lam Yên mở va li lấy quần áo của chàng ra. Đông Giao nhìn nàng trân trối. Chàng bỗng ngăn lại:

- Cám ơn cô ! Cô để đây tôi sắp xếp được mà !

Lam Yên sốt sắng:

- Anh để tôi làm cho anh còn nghỉ ngơi nữa kia mà !

Đông Giao chỉ còn biết nghe theo và chàng như kẻ mất hồn ngồi nhìn Lam Yên đang móc bộ quần áo của chàng treo vào tủ. Rồi nàng lẳng xẵng xếp dọn các thứ linh tinh khác cho chàng.

Chỉ một loáng là xong ngay mọi thứ. Lam yên mỉm cười dặn dò:

- Có cần gì anh cho biết nhé ! Chào anh !

Lam Yên vừa ra khỏi phòng, Đông Giao như sực tỉnh, chàng muốn được nói chuyện mãi với nàng. Bất giác chàng gọi to:

- Hạ Như !

Nàng đã đi khuất, không nghe hay không đáp lại chàng ? Tiếng gọi của chàng vang vang lạc lõng.

Mấy phút sau Lam Yên mang đến cho chàng ly cà phê nghi ngút khói. Hương cà phê thơm ngát cả gian phòng.

Lam Yên nói thật khẽ:

- Mời anh thưởng thức "đặc sản".

Nụ cười đọng trên môi chàng:

- Cám ơn cô ! Cà phê của chính công ty Xuân Thăng chắc là ngon

tuyệt.

Giọng Lam Yên đầy vẻ tự hào:

- Hẳn rồi ! Bảo đảm anh sẽ ghiền cho xem !

- Sống ở đời mà được "ghiền" một thứ gì cũng thú vị cô nhỉ ?

Đông Giao vừa nói vừa bưng ly cà phê nhấm nháp rồi buột miệng

khen: - Tuyệt !

Lam Yên đùa:

- Vậy là anh sẽ ghiền !

- Hẳn rồi !

Chàng lặp lại lời của Lam Yên rồi chăm chú nhìn nàng:

- Cô sống ở đây bao lâu rồi ?

Lam Yên tròn xoe mắt. Rõ hỏi ngớ ngẩn. Nàng đã ở đây từ đời nào đời nào. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ. Nàng sẽ trả lời cho anh chàng biết tay:

- Tôi bao nhiêu tuổi thì ở đây bấy nhiêu năm.

Đông Giao tư lự mấy giây rồi nói:

- Thế mà tôi ngỡ cô chỉ mới ở đây thôi ?

Lam Yên bỗng hỏi vặn:

- Điều gì khiến anh nghĩ thế ?

- Có nhiều lý do.

Lam Yên khẳng định:

- Lý do nào của anh cũng không ổn cả. Tại sao tôi chỉ mới ở đây thôi ? Tôi ở đây từ lúc mới sinh đến giờ mà.

- Cô có chắc vậy không ?

- Tôi biết rõ hơn anh kia mà?

Rồi nàng cất giọng hỏi:

- Theo anh tôi không sống ở đây thì tôi sẽ ở đâu?

- Sài Gòn.

- Tôi chưa đến đó bao giờ!

Đông Giao lẩm bẩm:

- Thế thì lạ thật !

Lần thứ hai Lam Yên cảm thấy gã con trai trước mặt nàng cũng lạ thật !

Tình Xưa Sương Khói

Chương 3

- Anh Đông Giao ơi, cho em nghỉ học nghe !

Đông Giao cau mày nhìn cô học trò nhỏ:

- Không được đâu ! Cô ráng lên chứ !

Hạ Như chớp mắt nhìn chàng nũng nịu:

- Lâu lâu có bạn em đến chơi, anh nỡ bắt em ngồi học sao?

Đông Giao nghiêm khắc bảo:

- Bạn đến chơi chút rồi về, còn cô phải học hành tử tế không được lười!

Hạ Như bực tức liếc chàng "Hứ làm như anh siêng lắm vậy? Dám chê người ta lười. Lại chê trước mặt bạn bè ta nữa !" Hạ Như quyết tìm cách trả thù chàng.

Trong lúc nàng còn đang lờm Đông Giao mấy cô bạn đã đến và

nhao nhao lên:

- Lâu lâu cho nghỉ xả hơi một buổi đi "thầy" !

Đông Giao chưa kịp đáp thì Hoàng Oanh xuýt xoa:

- Thầy bắt Hạ Như học hoài không cho nghỉ nó sẽ xỉu cho "thầy" coi.

Nó yếu lắm "thầy" không biết sao?

Lý Hương vừa cắn miếng ổi vừa bồi thêm:

- Lâu lâu bạn bè mới đến cần trao đổi, thầy cho nào...

Đông Giao đang ở trong vòng vây của các cô Rõ khổ. Chàng nhăn nhó. Còn nhà giàu là như thế đấy. Muốn học thì học, muốn không thì không. Đông Giao quay lại nhìn cô Lý Hương rồi cương quyết nói:

- Các cô cần trao đổi thì hai tiếng nữa sẽ tiếp tục. Tha hồ. Bây giờ không được xâm phạm giờ giấc của Hạ Như...

Hoàng Oanh chen vào chỉ lên tường:

- "Thầy" lạ chưa, giờ của Hạ Như vẫn còn nằm trên đồng hồ ấy, có ai lấy mất đi đâu !

Lý Hương cũng không vừa:

- Thầy cứ ép Hạ Như học hoài. Thầy khó quá. Còn trẻ trung đừng nên khó thầy ời !

Đông Giao trợn mắt với Lý Hương, cả ba cô bụm miệng cười khúc khích. Chàng gật:

- Các cô luôn hại bạn. Các cô phá giờ học của Hạ Như.

Hạ Như phụng phịu:

- Bạn em đến chơi,, em phải tiếp đón đàng hoàng chứ. Nếu không chúng nó bảo em không có tình nghĩa.

Đông Giao khôi hài chỉ lên tay các cô:

- Tình nghĩa tràn đầy đấy chứ. Trên tay cô nào cũng có đủ... Ồi.

Lý Hương bắm Hạ Như rồi hùng hồn nói:

- Ăn uống là nhu cầu thứ nhất. Trò chuyện là nhu cầu thứ hai. Thiếu nó người ta sẽ chết. Anh há không biết điều đó sao?

Biết gặp phải những đối thủ chanh chua không vừa, Đông Giao đốp chát lại:

- Biết thế cho nên tôi đã phải giải quyết ổn thỏa cho các cô rồi đó.

Các cặp mắt đều mở to ngạc nhiên. Hạ Như hỏi:

- Giải quyết ổn thỏa? Thế nào ?

Giọng chàng thật rõ ràng:

- Thế nào hả ? Thì Hạ Như bắt đầu học. Hai cô chờ đợi. Trong khi chờ đợi cứ ra cây ổi sau nhà vặt hết ổi, giải quyết nhu cầu thứ nhất. Hạ Như học xong sẽ giải quyết nhu cầu thứ hai.

Ba cô gái đưa mắt nhìn nhau. Hạ Như chống nạnh nghênh mặt hỏi chàng:

- Bây giờ anh nhất định không cho nghỉ.

- Không ! Tôi đã sắp xếp đâu vào đấy rồi. Hạ Như không thấy sao ?

Hạ Như cãi lại:

- Bạn bè em tới chơi. Anh bắt ngồi đợi. Sao bất lịch sự vậy?

Đông Giao nghiêm nét mặt:

- Bạn bè cũng phải biết rõ giờ giấc học tập của cô chứ. Sao lại đến bữa bãi thế?

Lý Hương tự ái:

- Nè ! Có chuyện đột xuất chúng tôi mới đến. Thỉnh thoảng phải có trường hợp ngoại lệ chứ "thầy" !

Đông Giao yên lặng. Chàng không muốn cãi nhau với các cô gái lắm chuyện này nữa. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Hoàng Oanh châm chọc chàng:

- "Thầy" là người nguyên tắc đầy mình. Nguyên tắc quá coi chừng...

Lý Hương giả vờ ngây thơ hỏi:

- Coi chừng gì Hoàng Oanh ?

- Coi chừng.. ế !

Hạ Như được dịp cười thỏa thích:

- Phải đấy coi chừng.. ế đấy anh Đông Giao ạ!

Đông Giao nghe hơi nóng bừng lên mặt, chàng phản công:

- Cái gì đấy thì không bao giờ sợ... ế phải không các cô?

Ba cái miệng như cùng há ra. Đông Giao thích thú trước đối phương.

Chàng mỉm miệng cười và lại thúc giục Hạ Như:

- Học chứ Hạ Như! Nhanh lên đi ! Trễ giờ nhiều rồi đấy!

Hạ Như phàn nàn:

- Anh đúng là lạnh lùng sắt đá! Cả ba đứa chúng em đều xin xỏ mà anh chẳng động lòng...

Đông Giao chế giễu:

- Đúng! Xin gì chứ xin bỏ học thì tôi không bao giờ động lòng.

Rồi chàng quay sang Lý Hương và Hoàng Oanh:

- Hai cô đã biết "thân phận" chưa ? Mời hai cô rút lui cho Hạ Như học hành !

Hai cô bé nguýt chàng, Lý Hương buột miệng:

- Người rút lui không phải là hai đứa này đâu "thầy" ạ ?

Đông Giao trừng mắt với Lý Hương. Khó chịu trước những lời kém tế nhị đó, chàng muốn bỏ mặc Hạ Như nhưng chàng vẫn cố dằn xuống.

Trong lúc đó Hoàng Oanh lại tiếp tục khẩn cầu:

- Học. Học nữa! Học mãi ! Học cả đời ! Lâu lâu hãy cho Hạ Như nghỉ một buổi đi "thầy".

Đông Giao cười cười châm chọc:

- Nghe giọng điệu tôi dám chắc trong lớp các cô không bao giờ là

học sinh khá, giỏi.

- Tiếc thay "thầy" tuyên bố sai bét. Bọn em không bao giờ biết đến trung bình là gì.

- Vậy thì yếu kém !

- Còn lâu !

Cả ba có vẻ đắc thắng. Cô nào cũng hớn hờ nhìn Đông Giao. Chàng mạnh dạn tuyên bố:

- Tôi không bao giờ tin vào kết quả của những người chỉ có hai "nhu cầu" như các cô. Đó là những người...

Cả ba cái miệng cùng há ra:

- Người gì ?

- Người lười !

Hạ Như đỏ mặt:

- Anh dám xúc phạm đến các nhân tài của lớp 12A3 phải không?

Đông Giao bật cười:

- A ha ! nhân tài ! Các cô mà là nhân tài chắc tôi chạy mất.

Hoàng Oanh tiếp lời:

- "Thầy" không tin cứ đến 12A3 sẽ rõ. Chớ có khinh khi rồi sẽ ân hận đấy !

Đông Giao làm bộ nghiêm nghị:

- Nhân tài thật hả? Tôi cũng chống mắt xem tài các cô À mà các cô tài gì vậy? Tài ăn... hay nói... ?

Lý Hương liếc chàng bằng đuôi mắt và yên lặng không nói gì. Đông Giao vẫn không quên nhiệm vụ.

- Thôi mời các cô giải tán cho! Hạ Như lấy tập ra học bài! Làm bài tập hôm qua xong chưa?

Hạ Như vẫn không nhúc nhích. Lý Hương và Hoàng Oanh cũng

không nhúc nhích. Cả ba đưa mắt nhìn nhau. Hạ Như nói nhỏ:

- Bài tập hôm qua em chưa làm kịp !

Lý Hương phụ họa:

- Phải đấy. Chưa làm bài tập, đâu có sửa được cho nghỉ đi "thầy"!

Giọng Hoàng Oanh đầy hứa hẹn:

- Cho nghỉ đi "thầy"! Chủ nhật học bù.

Mặt Đông Giao nhăn nhó:

- Học bù ! Tôi còn lạ gì ngày chủ nhật của các cô nữa!

- Vậy khỏi học bù hén "thầy"?

Chàng dứt khoát:

- Bây giờ học! Khỏi bù gì cả !

Hạ Như tiu nghỉu:

- Xí. Vậy mà cũng nói ! Đầu óc em không tập trung, không học được đâu.

- Tại sao không tập trung?

- Tại lo ra.

Đông Giao gằn giọng:

- Tôi không cho phép lo ra. Cây thước này sẽ "trừng trị" những ai lo ra không học!

Lý Hương le lưỡi:

- Eo ôi, ghê thế! Thôi học đi Hạ Như ơi, kéo bị đòn đấy.

Hạ Như quả quyết:

- Hôm nay nhất định không học! Ai đời bạn bè ngồi đó mình lại lo chuyện học hành riêng tư. Coi sao được. Em luôn vì bạn bè!

Đông Giao thách thức:

- Vì bạn thì bạn cũng vì mình. Hai cô sẽ ra vườn chơi cho Hạ Như học! Hay là hai cô sẽ cùng học với Hạ Như?

Lý Hương khoát tay:

- Thôi khỏi ! Bọn tôi không có tinh thần... học chung vậy đâu, "thầy" đừng xúi giục!

Đông Giao nheo mắt với Lý Hương:

- Các cô chỉ có tinh thần... ăn chung thôi phải không?

Hoàng Oanh lý luận:

- Ăn để mà sống, có sống mới học được chứ "thầy"!

Đông Giao được dịp nhấn mạnh:

- Bởi ăn nhiều nên Hạ Như và các cô mới sống nhăn đó. Mà sống thì phải học!

Lý Hương che miệng cười:

- "Thầy" không bao giờ quên nhiệm vụ của "thầy" sao?

Hoàng Oanh nài nỉ:

- "Thầy" tha cho Hạ Như bữa nay đi "Thầy".

Đông Giao nghiêm nét mặt:

- Các cô đừng giỡn nữa!

Chàng chau mày nhìn đồng hồ:

- Các cô là những người phung phí thời giờ, rồi các cô sẽ ân hận cho xem.

- Xì !

Chàng nhìn kỹ cái miệng vừa phát ra tiếng nói ấy. Hạ Như bỗng nói đột ngột:

- Anh Đông Giao cho em nghỉ hén! Mẹ sẽ không biết, không la đâu.

Và tiền thù lao của anh, mẹ sẽ tính đủ chứ không trừ đâu.

Đông Giao sa sầm nét mặt không ngờ Hạ Như dám ăn nói với chàng như thế. Hạ Như thật kiêu kỳ, cô bé luôn ỉ vào sự giàu sang của gia đình. Thì ra bắt buộc Hạ Như học cô bé lại tưởng chàng sợ bị trừ

lượng. Hạ Như không hề hiểu được tinh thần trách nhiệm của chàng. Chàng lo lắng đến việc học của Hạ Như. Nàng nào có hay? Mỗi ngày Hạ Như đều được Đông Giao dạy kèm. Một tuần nàng học hai buổi toán, hai buổi lý và hai buổi Anh văn. Nàng còn yếu môn ngoại ngữ. Những lúc dạy nàng học, Đông Giao cũng rất nghiêm khắc. Chàng thật sự là một vị thầy mẫu mực. Có lúc Hạ Như chăm học nhưng có lúc nàng cũng rất lơ là và Đông Giao cũng hay la khi nàng không chú ý. Hôm nay thì quá lảm rồi. Hạ Như chủ động đòi nghỉ học. Đông Giao cảm thấy chán ngấy khi dạy các cô tiểu thư và các cậu quý tử. Họ muốn thầy dạy thêm chỉ cốt để khoe khoang và điểm trang cho sự giàu sang của mình.

Máu nóng dồn lên mặt Đông Giao, chàng nhìn chăm chăm Hạ Như rồi lên giọng:

- Cô muốn nghỉ học cứ nghỉ. Còn nhiệm vụ tôi dạy cứ dạy ! Tôi không nghỉ không phải vì sợ bị trừ lương.

Lý Hương nắm tay Hạ Như. Rồi cả ba cô cùng chạy biến vào trong.

Đông Giao nói với theo:

- Hạ Như lấy tập ra ngay nhé !

Không có lời đáp. Đông Giao chỉ còn nghe tiếng cười giòn giã rồi tan loãng xa dần.

Ngồi chờ một lúc không thấy Hạ Như trở ra, Đông Giao cặm cụi ghi ghi chép chép vào trang vở trắng.

Hạ Như đưa các bạn ra vườn. Các cô đua nhau hái mấy chùm mận chín đỏ trên cây. Đi ngang qua phòng học thấy Đông Giao vẫn còn ngồi viết. Tò mò Hạ Như ghé mắt vào, không biết anh chàng viết gì nhỉ? Chắc là những lời giáo huấn rầy la Tha hồ cho anh chàng ghi những bài học đạo đức, Hạ Như cùng các bạn vào phòng nàng đùa

ngịch thoải mái.

Đông Giao hết kiên nhẫn. Những lần khác thấy thái độ nhẵn nhua của Hạ Như khi vào học chàng đã bực mình, nhưng chưa bao giờ chàng bực mình như lần này. Thân phận của người dạy kèm tại tư gia là thế đấy! Đông Giao đứng dậy ra về lòng nghe nao buồn.

Ăn hết mấy chùm mận, Hạ Như cùng các bạn trở ra phòng học:

- Về rồi ! Ông ấy không chờ nổi Hạ Như đâu.
- Tao bảo chờ đấy! Dù hóa đá "ông ấy" cũng phải chờ.
- Cá không?
- Cá đó.

Hạ Như phì cười trước những lời bàn tán xôn xao của Lý Hương và Hoàng Oanh về anh chàng Đông Giao. Bạn bè nói gì cũng được miễn nàng thoát khỏi buổi học hôm nay, nàng quá đổi vui mừng.

Hoàng Oanh kéo tay Hạ Như:

- Ê Hạ Như cá không? Theo mầy thì ông thầy của mầy còn ở hay về rồi?

Hạ Như nhanh miệng:

- Về từ khuya!

Hoàng Oanh ra vẻ thất vọng:

- Vậy mầy đồng minh với con Lý Hương rồi. Chắc tao thua quá!

Lý Hương cười khoe hàm răng trắng bóng:

- Bây giờ mầy dám cá không Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh không hề nao núng:

- Cá chứ, sợ gì?

Lý Hương hào hứng:

- Nếu ông thầy của mầy và của Hạ Như đã ra đi thì mầy thua gì?
- Thua năm trái ổi.

Lý Hương trợn mắt:

- Sao lại năm trái? Chia hai gì được?

Hoàng Oanh lên giọng:

- Dư một trái là phần tao. Không biết chia cũng tự hào giỏi toán.

Hạ Như chen ngang:

- Không ngờ Hoàng Oanh tính toán đầy mình. Đã thua mà còn chia phần!

- Ừ tao vậy đó! Còn mày nếu thua thì sao?

Hạ Như nhìn Lý Hương, cô bé nheo mắt nói:

- Thua năm hột vịt lộn.

Hoàng Oanh giẫy nẩy:

- Tao không ăn thứ đó.

Lý Hương đáp tỉnh bơ:

- Đừng lo! Tao sẽ ăn giùm mày!

- Tao không chịu.

Hạ Như la lên:

- Thôi đừng cãi nữa hai bà. Vào phòng học xem "thầy còn ở đó hay thầy đã đi".

Lý Hương nhanh nhẩu:

- Lạy trời cho chàng đã đi, cho Hạ Như được nhiều cái lợi.

Khi ba cô gái vào phòng thì chỗ ngồi của Đông Giao đã trống vắng.

Hoàng Oanh thắc mắc:

- Không biết anh chàng viết gì cho Hạ Như nhỉ?

Lý Hương phụ họa:

- Chắc là thư tình ướt át.

Hạ Như đập lưng bạn:

- Đừng nói bậy!

Lý Hương nghiêng đầu:

- Coi chừng thật đấy!

Rồi cô bé chỉ tờ giấy trắng gấp tư để trên bàn bảo Hạ Như:

- Thư kia đọc đi.

- Mày đọc đi.

- Vô duyên. Gởi cho mày sao bắt tao đọc.

- Thì đọc cho cả bọn nghe.

- Không được, rui chuyện thâm kín riêng sao.

Hạ Như la oai oái:

- Lại nói bậy nữa.

Hoàng Oanh tiếp lời:

- Không chừng Lý Hương nói đúng đấy. Thôi mày lấy thư ra đọc đi Hạ Như.

Hạ Như bối rối cầm mảnh giấy lên rồi nói:

- Cả ba cùng đọc.

Hoàng Oanh vẫn châm chọc:

- Thôi mày cứ âm thầm đọc.

Hạ Như bống khiêu khích:

- Một lát mày đừng đòi đọc kẻo nhé!

Lý Hương cũng ghé mắt vào tờ giấy Hạ Như đang đọc chưa kịp phản ứng. Lý Hương tròn tròn mắt:

- Trời ạ! Thư tình của hắn đấy hả?

Hoàng Oanh chột tò mò:

- Hắn viết gì thế nhỉ?

Lý Hương làm ra vẻ bí mật:

- Để con Hạ Như đọc cho mày nghe. Lâm ly chưa từng có trong lịch sử những cuộc tình.

Không dần được Hoàng Oanh giựt mảnh giấy trên tay Hạ Như Liếc mắt đọc xong cô bé hét lên:

- Trời !

Thì ra trong lúc ba cô đang đùa giỡn ngoài vườn với những chùm mận, Đông Giao đã viết toàn bộ bài giảng tiếng Anh lên giấy cho Hạ Như kèm theo mấy bài tập với lời dặn dò Hạ Như phải cố gắng làm cho xong ngày mai sửa. Nếu ngày mai Hạ Như không học hành nghiêm túc thì Đông Giao sẽ có biện pháp.

Lý Hương ôm bụng cười:

- Ôi đúng là một ông thầy vĩ đại. Hoan hô.

Rồi cô bé nghiêng đầu nhìn Hạ Như:

- Mày nghĩ sao Hạ Như Ông thầy quá chu đáo phải không?

Hoàng Oanh hất hàm:

- Còn nghĩ gì nữa? Con Hạ Như phải lo làm bài để không phụ lòng "thầy".

Hạ Như véo Hoàng Oanh:

- Việc ấy hạ hồi phân giải. Bài tập hờ tao chỉ làm một loáng là xong ngay. Khỏi lo! Bây giờ đi xem phim đồng ý không?

- Đồng ý cả hai tay.

Lý Hương và Hoàng Oanh vô cùng thích thú. Hai cô ríu rít nói cười:

- Hạ Như không ngán "thầy" hén? Coi chừng ngày mai lãnh đủ.

- Bất quá lãnh hột vịt chứ gì. Đừng chê nghe, hột vịt vừa ngon vừa bổ. Chỉ có kẻ ngu mới không thích nó.

Cả bọn cười sặc sụa trước câu nói khôi hài của Hạ Như. Cô bé thật vô tâm. Đúng là Hạ Như rất lơ là trước việc học. Nàng luôn bị mẹ khuyên răn nhắc nhở chứ không tự giác chút nào.

Chờ Hạ Như thay đồ. Một lát sau ba cô tung tăng rời khỏi nhà. Hạ

Như đang náo nức chờ xem bộ phim mới. Nàng rất mê phim và đọc tiểu thuyết tình cảm. Hai việc ấy đã chiếm hết thời giờ của nàng.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 4

Thái độ học tập của Hạ Như làm cho Đông Giao bất mãn. Chàng không muốn dạy cho Hạ Như chút nào nữa. Buổi đầu nhận việc hăm hở bao nhiêu, bây giờ chàng lại chán nản bấy nhiêu.

Hôm nay Đông Giao gặp bà Thái để xin nghỉ dạy. Biết rằng nghỉ rồi chàng phải chặt vật xin làm ở nơi khác nữa. Khó khăn mất thời gian. đành vậy chớ chàng cảm thấy khó mà dạy Hạ Như đến nơi đến chốn.

Khi đối diện với bà Thái phải ngập ngừng mất mấy phút Đông Giao mới dám nói:

- Chắc cháu không thể dạy Hạ Như được nữa bác ạ!

Bà Thái ngạc nhiên:

- Sao vậy? Cậu đã hứa với tôi dạy nó hết năm nay rồi sang năm nữa kia mà?

Chàng bối rối:

- Dạ ! Nhưng...

Bà Thái nhìn chàng nghi ngờ:

- Hay là cậu tìm được chỗ khác rồi bỏ mẹ con tôi?

- Ồ không đâu bác!

- Chứ lý do gì cậu không chịu dạy Hạ Như nữa?

Đông Giao lưỡng lự rồi cuối cùng nói thẳng:

- Cháu thấy Hạ Như không quan tâm học hành nên cháu khó kèm cô ấy lắm.

Bà Thái tỏ vẻ thông cảm:

- Tôi biết rồi, tại Hạ Như quá lười phải không? Vì nó lười nên tôi mới nhờ cậu. Cậu cố gắng giúp cho.

Đông Giao than phiền:

- Cháu đã cố gắng dạy nhưng Hạ Như không chịu học thì cũng vô ích thôi.

- Tôi cũng biết nó không được chăm học nên cậu vui lòng kiên nhẫn với nó.

Đông Giao gãi đầu nhăn nhó:

- Cháu cũng rất kiên nhẫn với Hạ Như nhưng cô ấy làm cho cháu khổ tâm. Bác biết cho cháu giờ học là cháu cứ phải chờ đợi Hạ Như, cô ấy cứ mãi mê xem truyện. Cháu bắt học thì cô ấy giận, không tập trung nghe giảng bài, còn bài làm cũng không thích làm.

Bà Thái bỗng trở nên thân mật:

- Bác thật khổ tâm vì nó. Lo cho nó ăn học, bác không nệ hà gì cả còn nó thì cứ lười biếng. Mọi việc bác trông cậy vào thầy cô của nó.

Đông Giao thở dài:

- Cháu không biết Hạ Như học ở lớp như thế nào chứ còn ở nhà cô ấy lười quá!

Bà Thái chợt hỏi:

- Thật ra Hạ Như lười học thêm chứ nó không chán học phải không

cậu?

- Chắc cháu không có khả năng nên cô ấy không thích học.
 - Không phải thế đâu, chỉ tại Hạ Như ham chơi. Tôi sẽ bảo bạn nó.
- Cậu hãy tiếp tục dạy nó dùm tôi. Nghe cậu !

Đông Giao lặng thinh, nghĩ đến Hạ Như chàng muốn nghỉ dạy nhưng nghĩ đến bà Thái chàng khó từ chối. Đông Giao rất cảm động đối với những bà mẹ luôn quan tâm đến những đứa con mình.

- Cháu chỉ sợ Hạ Như vẫn chứng nào tật nấy, cháu khó dạy cô ấy lắm. Khi nghe Đông Giao nói với giọng khẩn khoản, bà Thái đã động viên:

- Tôi nhất định bắt Hạ Như phải siêng học không được quấy phá cậu nữa và cậu cũng phải mạnh dạn với nó. Nó rất cần cậu, cậu đừng bỏ nó trong lúc này. Tôi sẽ không bao giờ quên cậu đã chịu khó vì mẹ con tôi.

Trước những lời lẽ khẩn khoản của bà Thái, chàng cảm thấy ái ngại. Thật ra Hạ Như vẫn không đến nỗi nào. Là con nhà khá giả nhưng nàng không có vẻ kiêu căng, nàng cũng không đua đòi ăn diện, không chạy theo mốt như nhiều cô gái choai choai con nhà giàu khác. Hạ Như chỉ có mỗi tội là lười học. Tội này chưa hẳn là bất trị !
Đắn đo mãi cuối cùng Đông Giao nói với bà Thái:

- Thôi được cháu sẽ cố gắng lần nữa xem sao.
- Cám ơn cậu đã giúp tôi.
- Thầy yên tâm nhé, hôm nay em sẽ học thật nghiêm túc cho thầy xem.

Kèm theo câu nói là một cái liếc xéo Đông Giao với nét mặt đầy dỗi hờn. Vờ như không thấy Đông Giao nghiêm nghị nói:

- Tôi tin tưởng những điều cô nói

Rồi tỏ vẻ thản nhiên, Đông Giao nồng nhiệt giảng bài cho Hạ Như. Phải công nhận suốt buổi nàng học rất tốt. Không cười giỡn, không nói chuyện lung tung và cũng không lo ra. Đông Giao phấn khởi. Ước gì ngày nào nàng cũng chăm như thế nhỉ?

Đang giảng bài thao thao bất tuyệt bỗng Đông Giao ngừng lại, chàng vừa phát hiện Hạ Như đang nghịch cây thước trên bàn, mắt lơ đãng nhìn đâu đâu. Chàng nghiêm giọng:

- Hạ Như!

Đôi mắt sắc của Đông Giao ném về phía nàng:

- Nghe giảng bài đi chứ! Còn làm bài tập nữa đó.

Giọng nàng muốn gây sự:

- Em vẫn nghe đây. Bộ "thầy" không thấy sao?

- Tôi chỉ thấy cô lo ra.

Nàng nguyền Đông Giao thật dài và cãi lại:

- Em lo ra hồi nào đâu? Thầy đừng có nói oan nhe!

Đông Giao muốn phì cười nhưng vẫn cố làm nghiêm. "Hừ! Rõ ràng như thế mà còn kêu oan". Nhưng chàng chưa kịp nói lên điều chàng nghĩ thì Hạ Như cay đắng nói:

- Lo ra làm gì cho bị rầy hờ thầy?

- Ai dám rầy cô?

- Ai cũng dám cả.

Chàng đầu dụi:

- Cô nói sai rồi. Thôi nghe giảng bài đi để làm bài tập được dễ dàng.

Rồi chàng tiếp tục bài giảng. Hạ Như cau có nhìn theo, nét mặt nàng phụng phịu với đôi mắt rưng buồn. Đông Giao chợt nghe nao nao trong lòng. Hạ Như vẫn ngồi đó. Với thái độ dỗi hờn, nàng ảm ức không chịu nghe nữa. Đông Giao thở dài "Sự cố gắng chỉ đến đây

thôi sao?". Chàng buộc miệng nói nhanh:

- Tôi mong cô sẽ học tốt như ban nãy!

Nàng vênh mặt:

- Em lúc nào cũng học tốt.

- Không chắc đâu! Tại sao cô không chú ý?

Hạ Như cựa quậy trong ghế:

- Em vẫn đang chú ý đây. Bộ "thầy" không thấy sao?

Đông Giao kéo dài giọng:

- Nếu Hạ Như chú ý thì tôi đã không nhắc!

- Phải rồi vừa nhắc vừa mét... "thầy" lúc nào cũng nghĩ em tệ lắm!

Đông Giao im lặng ngó nàng một lúc:

- Nếu cô siêng học thì tôi sẽ không nói nhiều và chắc mẹ cô cũng sẽ không phiền.

Hạ Như vẫn âm ức:

- "Thầy" không nói thì sao mẹ em biết!

Đông Giao tỏ vẻ thách thức:

- Học hành như cô thì cần phải cho gia đình biết chứ.

Hạ Như trề môi:

- Hứ! Làm như người ta còn con nít lớp một không bằng.

Giọng chàng vang lên đều đều:

- Con cái lớn nhỏ gì cha mẹ cũng phải quan tâm. Cô tưởng cô lớn rồi bác Thái không "được" để mắt tới nữa phải không? Cô làm rồi.

Hạ Như nhăn nhó:

- Phải rồi tôi làm! Còn anh sung sướng vì đã mét được để cho tôi bị rầy.

Nàng dùng dùng xếp sách lại, hai tay buông thõng trên đầu gối và tuyên bố:

- Bây giờ nghỉ, không học nữa.

Đông Giao trợn mắt:

- Cô đừng giỡn chứ! Lớn rồi mà không ý thức gì cả.

Hạ Như không thèm đáp lời Đông Giao. Nàng ngó lơ ra cửa sổ.

Đông Giao đã hiểu lý do nàng giận dỗi. Nàng đã bị mẹ rầy. Chàng dỗ dành Hạ Như như dỗ dành đứa trẻ nhỏ.

- Em nên mừng vì mẹ lo lắng chu đáo cho em. Mẹ mong muốn cho em tiến bộ, chứ có ghét gì em đâu. Có nhiều người không còn có cha mẹ để được rầy la.

Hạ Như chống chế.

- Nhưng em có làm gì sai trái đâu?

Chàng bật cười:

- Làm biếng!

Hạ Như trừng mắt với Đông Giao. Nàng rất ghét chàng. Đông Giao dám nói nàng lười biếng. anh chàng ỷ là sinh viên đang dạy nàng rồi ra về ta đây. Hạ Như nhất định không cho anh chàng lên mặt với nàng.

Không biết Đông Giao đã nói gì với bà Thái mà bà la rầy nàng không chút thương tiếc. Hạ Như tức giận ghê gớm. Mẹ nàng nhất nhất nghe lời Đông Giao. Sau ngày ấy, nàng oán ghét Đông Giao kinh khủng. Định không thèm nhìn mặt chàng nhưng khổ nỗi Hạ Như đã hứa với mẹ học hành đàng hoàng nên nàng đành phải nhìn mặt người mà nàng không ưa. Chứ không lẽ nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy hấn khi nghe giảng bài.

Quan sát nàng một lúc lâu, Đông Giao thầm nghĩ Hạ Như thật may mắn khi có người mẹ như bà Thái. Chàng không biết nhiều về gia đình Hạ Như nhưng nhận thấy bà Thái rất tốt. Bà bận rộn chuyện

làm ăn nhưng cũng luôn lo lắng cho Hạ Như. Và bà cũng rất nghiêm khắc trước mọi lỗi lầm của Hạ Như.

Chàng nói với Hạ Như giọng dịu ngọt:

- Mẹ em là người rất tốt. Em đừng nên phụ lòng của mẹ.
- Cảm ơn anh đã nhắc nhở!

Rồi nàng buông thõng một câu cộc lốc:

- Học !

Đông Giao đùa:

- Học mà em đau khổ như bị ai đày ải không bằng.

Nàng nói lúng búng trong miệng:

- Còn hơn bị đày ải nữa.

Đông Giao rút kinh nghiệm không dây dưa với nàng nữa. Hạ Như nói mãi không thôi, nàng luôn hậm hực vì bị bắt học thêm. Kể cũng lạ nhiều người muốn học thêm thì không có điều kiện. Còn kẻ được học thì lại không chịu học. Sự đời luôn trớ trêu thế!

Chàng tiếp tục giảng bài cho Hạ Như. Không nói không rằng, nàng mím môi theo dõi. Hạ Như cũng luôn si vãi đầu óc tằm tối của nàng khi học toán. Sao nàng lại học dốt toán quá vậy? Còn Đông Giao thì rất cừ. Chàng giảng bài với một đam mê chân thật. Rõ ràng ông trời thật bất công.

Hết bài học, Đông Giao cho Hạ Như làm bài tập. Chàng giảng tỉ mỉ và hướng dẫn cách làm cho nàng. Hạ Như mím môi rồi cắn bút nghĩ ngợi. Hạ Như cương quyết giải cho xong các bài toán này không để cho Đông Giao có dịp chỉ trích nàng mãi.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 5

Hàng ngày nhìn bên ngoài khung cửa sổ Hạ Như luôn trông thấy giàn hoa quỳnh anh vàng rực. Những đóa hoa quỳnh anh e ấp như mỉm cười với Hạ Như. Những đóa hoa vui mừng chứng kiến sự học tập tiến bộ của nàng và chính Đông Giao cũng khen ngợi nàng. Hạ Như tự hào điều đó. Thế là Đông Giao đã thấy rõ điều đó. Đừng có mà chê nàng nữa nghe!

Hạ Như lên lớp và bước vào năm học mới với lòng lâng lâng khó tả. Vẫn những ngày học tập miệt mài và những buổi học thêm không còn căng thẳng nữa. Mỗi lần đến giờ học thêm với Đông Giao nàng không còn trù trù nữa, không còn bị xem là kẻ lười biếng như những ngày nào. Hạ Như cũng thờ phào vì mẹ hết "lên lớp" với nàng. Bộ ba của nàng vẫn ngày càng khấn khít bên nhau. Buổi trưa sau lúc đi học về Lý Hương và Hoàng Oanh lại đến Hạ Như. Ba cô bé rủ nhau ra vườn.

Lý Hương níu nhánh mận cho Hoàng Oanh hái còn Hạ Như mang chén muối ớt và một bọc sơ ri ra chỗ hai bạn. Lý Hương buông nhánh mận sà tới:

- Ôi toàn sinh tố C tuyệt diệu! Ai không ăn để hết cho tôi.

Hoàng Oanh nắm chặt chùm mật:

- Hứ! Ai ngu sao không ăn! Để hết cho người tham ăn như mày uống lắm.

Hạ Như hít hà bỏ trái xơ ri vào miệng:

- Hai đứa bây cứ cãi cộ để "quyền lợi" đầy cho tao hưởng hết.

Hoàng Oanh và Lý Hương cũng giứt bịch xơ ri trên tay Hạ Như:

- Mày là kẻ đầy tội lỗi, dám ăn trước khách là tham ăn và không hiếu khách.

Hạ Như trả đũa:

- Khách như hai đứa bây tao không cần mời.

Lý Hương kéo dài giọng:

- Phải rồi, không thèm mời tụi tao ăn để danh cho người khác.

Hạ Như trợn mắt, nàng lại suýt bị sặc:

- Xí tao để dành cho ai, tụi bây đừng vu khống nghe.

Lý Hương ngậm miếng mật, nét mặt nghiêm nghị:

- Bọn tao nói thật chứ không vu khống đâu. mày cứ cầm bịch xơ ri trong tay không dám buông ra sợ tao và Hoàng Oanh ăn hết. Không phải mày để dành cho ai sao?

Hoàng Oanh ôm bụng cười ngặt nghẽo trong khi Hạ Như đang đuổi theo Lý Hương đập lên vai bạn.

Liếc nhìn Hạ Như và Lý Hương, Hoàng Oanh nói:

- Lý Hương nói phải đấy, mày chưa để dành thì bây giờ nên để dành xơ ri đi.

Hạ Như ngây thơ:

- Để dành cho ai?

- Để cho "lão".

- Cái gì?

Hoàng Oanh làm ra vẻ trịnh trọng:

- Chừng nào đến giờ học với lão Đông Giao mày mang bít xơ ri và chén muối ớt lên bàn mày dịu dàng nói: "Mời "thầy" thưởng thức sinh tố C. Bồi dưỡng trước khi dạy "thầy" ạ! Ăn xơ ri sẽ giúp "thầy" thông cổ giảng bài hay!

Hoàng Oanh bỏ một trái xơ ri vào miệng rồi tiếp tục:

- Tao bảo đảm nước miếng "thầy" ứa ra, "thầy" sẽ không đủ can đảm từ chối mày đâu. Đến khi "thầy" thưởng thức hết bít xơ ri hì cũng hết giờ.

Lý Hương vỗ tay reo lên:

- Ý kiến của Hoàng Oanh hay tuyệt !

Hạ Như khẽ lắc đầu:

- Ê đừng có xúi bậy! Lúc này tao học hành nghiêm túc lắm nha.
- Lâu lâu cũng phải ngoại lệ chứ! Ngoan ngoan hoài ai chịu nổi ?

Giọng Hạ Như thật thấp:

- "Thầy" chịu nổi.

Lý hương thúc vào hông Hạ Như:

- A ha! Hạ Như tự thú rồi đấy nhé!

Hạ Như ngơ ngác:

- Tao tự thú gì đâu?
- Vừa mới nói đó. "Thầy" chịu mày ghê thật.

Hạ Như đấm túi bụi vào lưng Lý Hương:

- Nói bậy nghe! Tao không ngờ đầu óc mày sao tới đến thế.

Hoàng Oanh chen vào bên Lý Hương:

- Chính mày vừa mới khai nên con Lý Hương nó mới biết. Lúc này mày thần tượng "lão" ấy lắm mà. Nhớ hôm nào mày thù ghét lão dữ dội bây giờ lại vâng lời răm rắp.

Hạ Như đưa tay vén tóc, nói rành rọt:

- Tao luôn nghe theo những lời khuyên tốt.

Hoàng Oanh để thêm:

- Bởi thế "lão" mới chịu mày.

Tránh được cái véo của Hạ Như, Hoàng Oanh té nhào vào gốc môn
đau điếng. Hạ Như vỗ tay thích chí:

- Đáng đời cho mày, thật là "trời cao có mắt".

Hoàng Oanh xuýt xoa rên rỉ rồi ngồi phịch xuống đất tiếp tục ăn xơ ri.

Hạ Như phì cười:

- Có ăn là hết đau liền. Hay nhỉ ?

Hoàng Oanh ném mấy trái xơ ri về phía Hạ Như:

- Tao cho tóc mày đậm mùi muối ớt để lát "thầy" kề cận mày hương
dẫn bài tập, thầy sẽ nhớ mãi hương thơm ấy.

Hạ Như nhào tới:

- Mày sẽ biết tay tao.

Lý Hương giảng hòa:

- Thôi đừng phá nữa. Ăn nhanh lên rồi vào làm bài tập. Một lát Hạ
Như còn học nữa.

Hạ Như vỗ vai Lý Hương:

- Hay! Bao nhiêu năm mới nghe mày nói một câu được đấy!

- Cảm ơn!

- Bắt đầu từ tuần này Hạ Như phải tăng giờ học Anh văn nhiều hơn
nữa. Chúng ta sẽ bớt giờ toán - lý.

Đôi mắt Hạ Như mở lớn:

- Tại sao phải như thế hở anh Đông Giao?

- Tại vì...

Đông Giao ngập ngừng không biết nên giải thích với nàng thế nào.

Hạ Như lặng lẽ chờ chàng. Đông Giao bỗng nói nhanh:

- Môn Anh văn rất khó cho nên Hạ Như phải học kỹ và học nhiều.

Hạ Như chớp mắt giọng rưng rưng buồn:

- Đó không phải là lý do đâu.

Giọng Đông Giao trầm xuống:

- Thế Hạ Như đã biết lý do rồi tại sao còn bắt anh giải thích?

- Em không muốn tin đó là sự thật. Có cách nào thay đổi không anh Đông Giao?

Đông Giao cảm thấy nhói đau khi nghe Hạ Như hỏi. Trong lúc chàng tưởng chừng như đang gắn bó với Hạ Như thì một biến cố xảy đến.

Cả gia đình Hạ Như sẽ xuất cảnh, ông bà Thái đang lo hồ sơ. Hạ Như vẫn học bình thường. Bà Thái không muốn tâm tư nàng biến động.

Bà bảo Đông Giao dạy Hạ Như thực hành tiếng Anh thật kỹ.

Hạ Như cũng biết điều đó. Nàng bùi ngùi nghĩ đến giờ phút chia tay với Lý Hương và Hoàng Oanh. Hạ Như vẫn chưa dám nói với hai đứa bạn thân điều ấy. Vì nàng luôn lo sợ ngày đó xảy ra

- Kìa Hạ Như chú ý vào bài sao lại ngồi thần thờ thế?

Nàng giật mình nhìn chăm chăm lên bảng. Những hàng chữ khó ưa đang nhảy múa trước mắt. Hạ Như đau khổ nghĩ đến cảnh nàng sẽ phải nghe và nói những tràng tiếng Anh. Nàng cố gắng đọc những câu Đông Giao vừa chỉ dẫn.

Được một lúc, Hạ Như lại than thở:

- Em không hiểu sao ba mẹ em lại thích đi như thế?

Đông Giao an ủi:

- Người lớn có những ý nghĩ khác hơn chúng ta.

Hạ Như tặc lưỡi:

- Ba mẹ em sống ở đây cũng rất thoải mái rồi. Đời sống kinh tế

tương đối ổn định. Anh biết đó ba mẹ em lại rất tháo vát. Bây giờ đi đến xứ người biết có được như thế này không?

Đông Giao cố gắng giảng giải:

- Gia đình em thuộc diện ưu tiên và lại qua bên đó em còn sum họp với người thân. Anh nghe nói cô chú và cả nội em cũng ở bên ấy nữa kia mà.

- Vâng! Vì thế ba em luôn mong mỗi được đi.

Đông Giao cố nén tiếng thở dài. Rồi chàng sẽ xa Hạ Như. Cô học trò bé bỏng đã một thời mới học thêm. Nhớ ngày nào Hạ Như xem việc học thêm như một cực hình. Bây giờ thì nàng đã thay đổi nhiều. Bị rầy mãi làm sao chịu nổi, kể ra Hạ Như cũng rất ngoan. Đông Giao rất thích Hạ Như vì nàng không giống những tiểu thư kênh kiệu khác.

Chàng hỏi Hạ Như giọng thật nhỏ:

- Thế ba mẹ mong muốn đi nước ngoài còn Hạ Như thì không à?

Hạ Như đưa tay vuốt mái tóc mềm đong đưa phía trước ngực:

- Dĩ nhiên gặp lại ông bà cô chú thì em mong lắm nhưng rồi em sẽ xa hẳn nơi đây, mất hút bạn bè.

Đông Giao rất hiểu lòng nàng. Giọng Hạ Như buồn như sắp khóc:

- Làm sao em dám nói cho Lý Hương và Hoàng Oanh biết đây? Tụi nó sẽ đau khổ biết chừng nào khi em ra đi.

"Tụi nó sẽ đau khổ" chứ còn anh thì sao? Hạ Như đâu thấy được nỗi xốn xang trong tâm tư Đông Giao. Hạ Như đi, chàng như đánh mất một cái gì. Tim chàng nhói nhói đau mà Hạ Như nào có biết. Ôi ! Tôi thương em mà em đâu có hay.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 6

Bữa tiệc chia tay, ông bà Thái tổ chức thật trọng thể tại nhà. Khách đến dự đông đảo. Phần nhiều là bạn thân của hai ông bà và bạn bè Hạ Như.

Đông Giao ray rứt không muốn dự nhưng nhớ lời mời nồng nhiệt của bà Thái và khuôn mặt trầm buồn của Hạ Như chàng cảm thấy không thể vắng mặt.

Ông Thái nói cười hể hả với mấy ông bạn thân. Các ông bình luận về đời sống nước ngoài. Ông Thái thật vui. Có lẽ ông nghĩ đến viễn ảnh của những ngày sắp tới.

Đông Giao ngồi chung bàn với bạn bè của Hạ Như. Mấy chàng trai thì rất sôi nổi còn các cô gái trầm lặng hơn. Hạ Như đôi mắt đờm buồn. Nàng lẳng xẵng gấp thức ăn cho các bạn. Và bưng ly rượu mời Đông Giao. Giọng nàng nhẹ như tiếng thở:

- Mời anh!

Lý Hương lí lắc nói theo:

- Mời anh uống ly rượu tiễn đưa.

Đông Giao bưng ly trịnh trọng nói:

- Chúc Hạ Như những ngày mới tốt đẹp.

Đông Giao uống cạn ly rượu rồi nói tiếp:

- Mong rằng Hạ Như sẽ không bao giờ quên những người ở lại quê nhà.

Hạ Như nhanh nhẩu:

- Làm sao em quên được. Ở đây em còn bạn bè và cả anh Đông Giao. Hy vọng sắp tới anh sẽ dạy những cô học trò chăm ngoan và học giỏi hơn em nhiều.

Nụ cười hiện trên môi chàng:

- Cỡ Hạ Như cũng được rồi, anh không cần hơn nữa!

- Anh vẫn chê em luôn.

Đông Giao đùa:

- Nhờ tôi chê mà cô tiến bộ đấy!

Hạ Như nghiêng đầu:

- Không chắc đâu! Tại em tự giác siêng năng chứ bộ.

Chàng gái đầu vờ than:

- Ôi ! Thế mà bấy lâu tôi cứ ngỡ nhờ tôi, thất vọng thật!

Hạ Như gấp miếng chả để vào chén chàng:

- Thất vọng thì bây giờ ăn để quên buồn nhé anh Đông Giao.

Hoàng Oanh để ly nước ngọt vừa mới uống xuống bàn, lên tiếng hỏi:

- Hạ Như đi rồi anh có buồn không anh Đông Giao?

Đông Giao chột sững người. Chàng đưa mắt nhìn Hạ Như bắt gặp đôi mắt Hạ Như cũng đang nhìn chàng. Đông Giao không ngờ Hoàng Oanh lại hỏi thế. Lý Hương tủm tỉm cười nói hớt:

- Buồn là chắc rồi phải không anh Đông Giao?

Thoáng mấy giây lúng túng rồi chàng nghiêm giọng:

- Dĩ nhiên là buồn rồi. Cả Lý Hương và Hoàng Oanh nữa phải không?

Lý Hương khiêu khích:

- Tụi em buồn rồi sẽ nguôi ngoai chỉ sợ anh kìa! Biết có nguôi ngoai không?

Đông Giao gạt nhanh:

- Nhớ nghe, cô vừa bảo sẽ quên Hạ Như ngay!

Lý Hương lắc đầu:

- Anh đừng suy diễn, em không có nói như thế đâu.

Hạ Như giảng hòa:

- Lý Hương bảo sẽ nguôi ngoai. Thôi em cũng mong vậy. Chúng ta chỉ tạm xa nhau thôi phải không?

Hoàng Oanh sáng mắt:

- Rồi chúng ta sẽ gặp lại phải không?

Hạ Như gạt đầu:

- Thỉnh thoảng tao sẽ về...

Lý Hương nhún vai:

- Mà có còn bà con nào ở lại đây nữa đâu. Hồng lẽ mầy về thăm lại mấy đứa bạn quen như tụi tao với... anh Đông Giao.

Hoàng Oanh lại cướp lời nói với Lý Hương:

- Đúng rồi có anh Đông Giao thì may ra tao với mầy sẽ được thăm ké.

- Nếu tụi bây nói thế tao sẽ không thèm thăm đứa nào cả cho tụi bây biết thân.

Để cho các cô đối đáp với nhau, Đông Giao ngồi im lặng.

Các bạn và Hạ Như trở lại liến thoắng như thường ngày. Không khí bớt vẻ trầm lắng.

Rồi buổi tiệc cũng tàn, khách đã ra về. Lý Hương và Hoàng Oanh cứ mãi quán quýt bên Hạ Như.

Khi Đông Giao từ giã ra về, Hạ Như tiễn chàng ra cổng. Đông Giao muốn nói với nàng rất nhiều nhưng chàng đành lặng im. Hạ Như vô tư quá! Cuộc sống mới với những ngày tháng đẹp đang chờ đón nàng. Chàng không nên nói điều gì cả. Những lời ngỏ của chàng sẽ không là gì cả và biết đâu nó sẽ gây phiền toái cho Hạ Như. Hai hoàn cảnh khác biệt và giờ đây hai người lại xa cách hai phương trời. Đông Giao sẽ nhốt kín trong đáy tâm hồn một hình ảnh Hạ Như với tình cảm vừa chớm nở. - Anh Đông Giao ở lại mạnh khỏe và thật vui nhé!

Tiếng của Hạ Như vang lên khiến Đông Giao nghe lòng ấm áp.

Chàng lặng thinh nhưng không muốn Hạ Như lặng thinh.

Giọng Hạ Như hồn nhiên:

- Qua bên ấy em sẽ nhớ anh Đông Giao hơn.

- Thật không?

- Thật mà!

Chàng hỏi hột:

- Tại sao nhớ?

Hạ Như vẫn vô tư:

- Vì em phải nói tiếng Anh thường xuyên và như vậy thì luôn luôn nhớ anh Đông Giao.

Chàng như quả bóng xì hơi:

- Thế mà anh cứ tưởng...

- Tưởng em không biết nhớ anh à?

Đông Giao không mong Hạ Như trả lời như thế. Nàng vẫn không hiểu được tâm trạng chàng. Hạ Như cứ tưởng làm cho chàng vui.

- Qua bên ấy tiếp xúc với ai em cũng nhớ đến những bài anh dạy.

Em mà nói thành thạo là nhờ anh đấy.

- Không dám đâu.

Hạ Như bật cười:

- Không phải sao? Anh vẫn thường rầy em nghèo từ vụng. Em sẽ cố gắng cho anh thấy. Nếu không có anh giúp đỡ chắc em sẽ khổ và lúng túng lắm.

Đông Giao khiêm tốn:

- Nhưng rồi một thời gian ngắn thôi, trình độ nói và viết của Hạ Như sẽ vượt xa anh.

- Không dám đâu!

- Không phải sao? Hạ Như luôn luôn thực hành mà.

Hạ Như chớp mắt vẻ tinh nghịch:

- Lúc đó Hạ Như sẽ dạy anh nhé!

Đông Giao bồi hồi:

- Thật nghe! Anh rất mong điều đó. Anh chờ Hạ Như về dạy anh.

Hứa không?

Hạ Như thoáng bối rối:

- Nói thế chứ em đâu dám dạy anh, anh là thầy mà.

- Thầy vẫn phải học.

Không nghĩ ngợi, Hạ Như nói nhanh:

- Em chỉ sợ anh không còn thời gian để học nữa.

- Tại sao?

- Vì anh bận bịu.. gia đình!

Đông Giao nhìn nàng thật lâu:

- Hừm! Làm sao đoán anh bận chuyện gia đình. Không đúng đâu.

- Xí ! Một năm, hai năm, năm năm, mười năm nữa.. điều đó sẽ xảy ra không phải sao?

Giọng chàng chùng xuống:

- Anh đâu biết việc đó có xảy ra không. Thôi chờ đến đó sẽ hay!

Đừng lo cho anh. Hãy lo cho Hạ Như kìa!

- Em có gì phải lo ?

Chàng nhướn mày lên ngấm nghĩa nàng:

- Sao lại không? Em thế này. Biết đâu qua bên ấy không còn thời gian học nữa. Vì bận...

Hạ Như đâm vào lưng chàng:

- Em biết anh nói gì rồi ! Đừng nói bậy nữa. Em chưa đâu! Chắc chắn anh trước em mà.

Đông Giao bỗng cao hứng:

- Em và anh thi đua xem ai lập gia đình trước nhé!

Hạ Như nghiêng đầu vui vẻ:

- Đồng ý! Anh cá gì?

- Em thích gì?

Nàng cười dịu dàng:

- Em thích nhiều thứ lắm! Anh chịu cá không?

- Cho em tha hồ chọn đó.

Hạ Như ra vẻ nghiêm nghị:

- Nếu anh thua thì anh sẽ mất với em một châu cóc - Ồi.

Đông Giao trợn mắt:

- Trời đất ! Lại cóc, Ồi. Lại ăn uống.

- Ừ, anh sẽ gọi bưu điện qua bên ấy cho em. Còn nếu thua thì em sẽ mất...

Nàng vừa nói vừa cười hỏi Đông Giao:

- Anh thích gì?

- Không thích gì cả.

Đôi mắt nàng tròn to hơn hạt nhãn:

- Trời đất ! Anh nói sao? Không thích gì cả à?

- Ủ!

- Vậy phải đặt cho anh biệt danh là "người không sở thích".

Đông Giao cười chấp nhận:

- Cũng được!

Hạ Như vẫn không hết thắc mắc:

- Tại sao anh không thích gì cả vậy?

Giọng chàng trầm xuống:

- Bởi vì có khi nào anh thích mà được đâu!

Hạ Như mắc cỡ hỏi:

- Anh thích gì mà không được, nói cho em nghe xem!

Đông Giao lại hỏi nàng:

- Em biết mà em có giải quyết cho anh không?

Nàng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cũng phải xem ý thích của anh, khả năng của em có giải quyết được không chứ.

- Thế là em đã muốn thoái thác rồi đấy!

Hạ Như nghịch ngợm nói:

- Nhiều lúc anh đòi người ta "lấp biển vá trời" ai mà làm được.

Đông Giao cười khẳng định:

- Nếu thật sự vì nhau thì người ta sẽ làm được cả.

- Em không biết điều đó đâu.

Không muốn chia tay với Hạ Như chàng muốn kéo dài những giây phút này. Nhưng chàng cũng sợ những lời nói xa xôi sẽ làm nàng nghĩ ngợi, Đông Giao lại quyết định chấm dứt câu chuyện.

- Thôi Hạ Như vào nhà với các bạn đi nhé! Anh về. Chúc Hạ Như vui vẻ với khung trời mới.

- Cảm ơn anh Đông Giao.

Hạ Như quay gót vào trong. Đông Giao thầm nghĩ sao chàng không bảo Hạ Như viết thư cho chàng nhỉ. Đông Giao cũng quên dặn Hạ Như là chàng sẽ ra phi trường tiễn Hạ Như. Nhưng thôi nàng cũng không cần biết điều đó làm gì.

Đông Giao sẽ âm thầm tiễn nàng về nơi xa xôi ấy. Hạ Như ra đi để thương nhớ lại cho bao người?

Tình Xưa Sương Khói

Chương 7

- Đã chiều rồi cô chưa về nhà sao ?

Nghe tiếng nói, Lam Yên giật mình ngẩng lên, Đông Giao đang ôm cặp giấy tờ đứng bên cạnh , nàng nhoẻn miệng cười đáp :

- Anh đi làm về hả ? Em định hái ít hoa rồi về ngay đây !

-Ồ đẹp quá !

Đông Giao buộc miệng khen . Không biết chàng khen hoa đẹp hay Lam Yên đẹp, nàng bẽn lẽn quay đi tiếp tục hái hoa . Đông Giao thầm so sánh, nàng cũng là một bông hoa rực rỡ trong một vườn hoa tuyệt đẹp này.

Lam Yên hái xong một bó hoa xinh xắn, nàng đến bên Đông Giao thân mật :

- Em xong rồi đây . Đi về anh !

Nhìn bó hoa trong tay Lam Yên, Đông Giao hỏi:

-Cô mang hoa về cắm à ?

-Vâng !

Những bông hoa cánh nhỏ li ti màu tím thật đẹp. Đông Giao mù tịt không biết hoa gì . Có những loài hoa lạ Chàng hoàn toàn không biết tên . Chàng hỏi Lam Yên khẽ khàng:

-Hoa gì vậy cô ?

Lam Yên ngược đôi mắt trong trẻo nhìn chàng:

-Anh không biết thật à?

-Thật mà. Lần đầu tiên tôi mới thấy hoa này đấy!

Lam Yên tinh nghịch hỏi :

-Thế ở SG không có sao?

Đông Giao ngần ngừ:

-Chắc là cũng có nhưng tôi không biết vì thú thật với cô nah` tôi ít cắm hoa lắm.

Lam Yên cười dịu dàng:

-Như vậy còn rất nhiều loại hoa mà anh chưa biết tên.

Đúng vậy và chắc chắn phải nhờ cô chỉ giúp rồi.

Đông Giao vừa nói vừa đưa tay chỉ bó hoa nàng đang cầm:

-Cụ thể là mấy cánh hoa này!

Lam Yên chìa cho Đông Giao xem bó hoa rồi nàng giải thích:

Đây là hoa cẩm chướng . Còn đây...

Chàng ngạc nhiên:

-Ủa hai loại hả ?

Lam Yên gật đầu:

-Hai loại chứ ! Anh không thấy chúng khác nhau à?

Đông Giao nhìn kỹ bó hoa. Đúng là có hai khác nhau. Lam Yên chỉ những cánh hoa có những chấm trắng lấm tấm:

Đây là hoa cẩm chướng . Anh nhớ chưa?

Chàng reo lên:

-A! Tôi có nghe tên cẩm chướng rồi . Hoa đẹp quá nhỉ ?

Rồi nàng chỉ những cánh hoa nhỏ màu tím hơn nói tiếp:

Đây là hoa nhung nhớ!

Chàng tròn mắt:

-Hoa nhung nhớ . Tên lạ thật !

Đông Giao nhìn kỹ những cành hoa thân dài dài thon nhỏ , hoa nhỏ từng chùm tím ngắt. Chàng nghi ngờ hỏi Lam Yên:

-Cô đặt tên là hoa nhung nhớ phải 0?

-Ờ kia ! Em có đặt đâu . Ở đây ai cũng gọi như thế chứ đâu phải mình em.

Đông Giao vẫn tiếp tục ngắm nghía mấy nhánh hoa , giọng bình phẩm:

-Hoa đẹp mà tên lại rất hay . Hương thơm mới ngọt ngào làm sao !
Đúng là toàn diện.

Hai người bước song song bên nhau . Buổi chiều xuống thấp . Chân trời vàng ửng màu da cam . Mái tóc của Lam Yên bay bay trong gió .
Bỗng Đông Giao ngớ ngẩn hỏi:

-Sao cô chỉ cắm toàn hoa tím?

Lam Yên nghiêng đầu cười:

-Có khi em cắm toàn hoa màu vàng hoặc màu trắng.

-Vậy là cô thích sự độc nhất?

Nghe Đông Giao nhận xét thế nàng lấy làm lạ . Lam Yên chưa hề nghĩ đến điều này. Nàng nhỏ nhẹ bảo:

-Em cũng không biết nữa !

Nói xong nàng cười hồn nhiên . Đông Giao bị cuốn hút bởi nụ cười của nàng. Chàng thấy Lam Yên cười giống hệt nụ cười của Hạ Như . Không nghĩ ngợi, Đông Giao buột miệng hỏi:

-Cô có tên là Hạ Như nữa phải 0?

Nàng lắc đầu quày quặt :

Đâu có ! Em chỉ có tên Lam Yên thôi.

Nàng cứ thắc mắc hình như Đông Giao đã hỏi nàng câu này lúc chàng mới đến đây ngày đầu tiên . Tại sao thế?

Lam Yên dén mắt dò hỏi Đông Giao . Chàng không nói gì vì đầu óc còn mãi nghĩ tặn đâu đâu. Rồi nàng cũng không mấy quan tâm, vẫn lặng lẽ đi bên cạnh chàng.

Đông Giao cảm thấy điên quá. Lẽ ra chàng không nên hỏi nàng điều đó. Nàng là Lam Yên chứ có phải Hạ Như . Hạ Như xa tít mù khơi rồi . Đã hơn một năm nay , Đông Giao cũng chẳng có tin nàng.

Và gần đến nhà nàng đột ngột hỏi :

-Ở đây anh cảm thấy thế nào? Anh có thích công việc anh làm 0?

Chàng đáp thành thật:

-Ở đây thích lắm cô ạ! Công việc ngoài đồn điền cà phê rất thú vị , hợp với tôi lắm!

Nàng mỉm cười không đáp . Bước chân nhún nhảy . Bó hoa trong tay nàng như đong đưa theo nhịp bước . Nàng hồn nhiên bảo Đông Giao:

-Em sẽ cắm cho anh một bình hoa, anh thích loại hoa nào?

-Hoa nào thơm nhất?

Nàng nghịch ngợm đưa bó hoa vào mũi chàng:

-Anh chọn đi !

Đông Giao cũng đùa:

-Hoa nào cũng ngát hương , tôi không phân biệt được . Cô chọn hộ tôi đi!

Lam Yên lắc đầu:

-Không, em không chọn , anh phải xác định cho mình một sở thích về một mùi hương hoa chứ.

Đông Giao mạnh dạn hỏi:

-Lam Yên thích hoa gì ? Cứ cảm cho anh !

Lam Yên không đáp lại chỉ cho Đông Giao xem từng cánh hoa.

-Hoa cẩm chướng đẹp nhưng có vẻ kiêu kỳ, còn hoa nhung nhớ thì trông thanh nhã mà hương thì rất dịu ngọt.

Cô nhận xét rất lạ , tôi chưa từng nghe ai nói hương hoa dịu ngọt bao giờ!

Rồi chàng cười cười:

-Thôi thì cứ cảm hoa ngọt cho tôi nhé! Tôi sợ chua lắm!

Lam Yên lườm chan`g:

-Không có hoa “chua” đâu nhé!

Đúng rồi! Không có “hoa” chua . Chỉ có người chanh chua thôi.

Lam Yên dừng lại trêu Đông Giao:

-Bộ anh đã gặp người chanh chua rồi hả ? Họ như thế nào hả anh?

-Họ cũng như người ta vậy ! Nói thế chứ tôi cũng không sợ họ đâu .

Họ chanh chua với tôi, tôi chanh chua lại !

Lam Yên cười sặc sụa:

-Hãy tưởng tượng anh đang chanh chua với ai. Chắc là ngoạn mục lắm nhỉ! Em không ngờ anh Đông Giao cũng ghê gớm thật !

-Ghê gớm đâu bằng Lam Yên ! Trông cô lúc nào cũng tươi vui và lúc nào cũng làm việc!

Nàng nghiêm nét mặt:

-Làm việc để quên ưu phiền!

Đông Giao có vẻ hào hứng:

-Thế à! Tội lại khám phá ra cô lại còn triết lý nữa.

-Em nghĩ sao nói vậy chứ có biết triết lý gì đâu.

Chàng hỏi vặn lại:

-Thế cô đã quên hết được ưu phiền chưa?

Lam Yên không nói gì lẳng lặng đi bên Đông Giao . Lòng chàng nao nao nhớ cô học trò Hạ Như Tai. sao Lam Yên giống Hạ Như một cách lạ lùng? (sinh đôi ??) Nỗi thắc mắc này chàng biết tỏ cùng ai ?

-Anh Đông Giao ơi! Ra ăn cơm ngay nhé!

Tắm xong vừa trở về phòng, Đông Giao chợt nghe tiếng gọi thật to của Lam Yên bên ngoài .Chàng vội vàng đáp:

-Tôi sẽ ra ngay!

Trước khi ra khỏi phòng, chàng còn đứng ngắm nghía bình hoa tím mà Lam Yên đã cắm cho chàng bình hoa tuyệt đẹp với những cánh hoa nho nhỏ . Chàng thầm khen Lam Yên có đôi tay thật khéo léo. Cả nhà ông Xuân Thăng đang quây quần bên chiếc bàn ăn dài và rộng . Đông Giao nhanh chóng ngồi vào ghế. Vẫn đông đủ mọi người như hôm qua lúc chàng được giới thiệu.

Ai cũng đưa mắt nhìn Đông Giao khiến chàng ngượng ngùng. Lam Yên xới chén cơm cho chàng. Có cô người làm phục vụ bữa ăn nhưng Lam Yên vẫn lẳng xẵng. Nàng lo cho từng người trong bàn. Đông Giao tự nghĩ một cô gái rất tốt biết quan tâm đến mọi người. Mọi người bắt đầu ăn cơm. Không một tiếng nói cười. Đông Giao đưa mắt nhìn quanh.

Nhà này ai cũng ít nói quá. Kể cả cô bé xinh xinh ngồi bên cạnh bà

Thăng – chắc là cô con út. Kia, khuôn mặt của anh con trai lớn cũng rất lạnh. Anh ta giống ông Thăng như đúc. Ông Thăng, ngồi kế bên chán`g chợt ông để chén xuống, hỏi chàng:

-Cậu thấy công việc thế nào cậu Đông Giao?

Chàng giật mình khẽ đáp:

-Rất vui và thú vị bác ạ !

Giọng ông vui vẻ:

-Tôi mong cậu sớm quen công việc !

Đông Giao tỏ vẻ phấn khởi:

Đạ . Cháu cũng tin tưởng điều đó . Đồn điền của bác rộng lớn và nhiều công nhân vô cùng . Cháu thấy ai cũng có tinh thần làm việc. Nói chung anh em đã gắn bó với công việc lâu . Họ nhiệt tình lắm!

Ông Thăng đáp rồi lại dặn dò Đông Giao:

-Cậu nhớ hệ thống từng loại. Và ghi rõ kết quả thu hoạch mỗi ngày nhé! Sổ sách ở văn phòng, sáng mai cậu đến lấy.

Đạ . Vâng!

Bà Thăng bây giờ mới lên tiếng hỏi chàng:

-Cậu xem trong phòng có thiếu gì thì bảo họ nghe!

Đông Giao cảm động trước sự chăm sóc ân cần.

-Mọi thứ đủ cả, cảm ơn bác ạ !

Bà cười, nụ cười thật hiếm hoi.

-Mong rằng cậu sẽ luôn thoải mái khi đến đây và làm` việc với chúng tôi.

Đông Giao cảm thấy không khí bớt nặng nề , khi có tiếng nói của hai vị chủ nhà. Chàng cần phải bày tỏ sự cảm kích của mình :

-Làm việc ở đây cháu thấy rất là dễ chịu vì được gần gũi với thiên nhiên trong lan`h và được hai bác quan tâm.

Đầu óc ông Thăng vẫn chưa dứt ra khỏi công việc làm của Đông Giao . Ông dặn dò chàng:

-Nếu cần biết về tình hình công nhân, cậu hãy hỏi thẳng thẳng Phi nhé!

Đông Giao chưa đáp thì ông đã quay qua Mẫn Phi giọng ôn tồn:

-Mẫn Phi, con nhớ bàn giao kế hoạch làm việc của đồn điền cho cậu Đông Giao nghe! Tuần này cậu Đông Giao thanh quan tình hình thực tế rồi tuần sau sẽ bắt tay vào việc. Mẫn Phi khẽ nhướng mày lên rồi nói thật nhỏ:

-Chừng nào anh Đông Giao tham quan đồn điền xong tôi và anh trao đổi công việc.

Đông Giao gật đầu và khiêm tốn:

-Tôi sẽ nhờ anh giúp đỡ nhiều !

MP không nói gì, chàng tiếp tục ăn cơm và lặng lẽ quét mắt về phía Lam Yên.

Quái lạ ! Mấy anh em còn trẻ mà sao không được vui đùa. Hay là trong bữa cơm có mặt Đông Giao một người khách lạ khiến cho họ e ngại , ngay cả Lam Yên cũng thế . Nàng rất hoạt bát với chàng thế mà giờ đây nàng cũng lặng im.

Nghĩ xong thì bữa cơm cũng kết thúc. Trước khi về phòng , Đông Giao nhìn thấy Lam Yên đang dọn phòng cô Lưu, trong khi cô gái út đang nhõn nhợ chơi .

Tình Xưa Sương Khói

Chương 8

Đông Giao đang thơ thẩn trong vườn, chợt thấy bóng dáng Lam Yên từ xa . Qua khỏi lùm cây, nàng đã xuất hiện trên tay cầm chiếc cà-mèn , chân g quá đổi ngạc nhiên . Lam Yên đã kịp thấy chàng:

-Ủa, anh Đông Giao ra đây từ bao giờ?

Chàng mỉm cười:

-Tôi mới ra. Chiều nay rảnh , thấy khu vườn đẹp quá định dạo chút chơi.

Giọng nàng có vẻ ân cần:

-Trời sắp tối rồi. Để hôm nào còn sớm em sẽ đưa anh đi dạo !

Đi dạo buổi tối cũng thú vị chứ cô !

Lam Yên le lưỡi:

-Eo ôi! Buổi tối đi ghê thấy mồ!

Đông Giao làm bộ đưa mắt nhìn quanh:

-Tôi có thấy gì ghê đâu?

Lam Yên vọt miệng:

-Có chứ, ma ghê lắm ! Bộ anh không sợ ma ?

Đông Giao bật cười :

-Thôi cô đừng nhát tôi ! Cô không sợ thì tôi cũng không sợ.

-Ai nói với anh , tôi không sợ ma?

Đông Giao nhìn nàng chăm chăm:

-Cô không sợ cho nên cô đang đi trong vườn đó.

-Sao anh biết tôi đang đi trong vườn?

-Thì tôi vừa mới thấy cô ở những bụi cây đằng kia ! Cô có sợ ma đâu!

Lam Yên hạ giọng thì thào:

-Tôi không sợ ma quen . Ngại chẳng là người lạ kia . Lạ hoắc từ đâu đến đây. Đứng một mình là có ma bắt đấy !

Không ngờ Lam Yên lại nói với chàng câu này. Biết rằng nàng nói đùa nhưng chàng vẫn lấy làm thắc mắc.

Hai người đang đứng bên ngoài khu vườn. Trời sắp tối nhưng Đông Giao còn thấy giàn hoa tóc tiên đỏ rực trên bờ rào. Đông Giao nhìn chiếc cà-mên trên tay Lam Yên hỏi nhỏ:

-Cô đi đâu về vậy?

Lam Yên thoáng bối rối đáp nhanh:

-À, tôi đi có chút việc anh à?

Thấy nàng không thoải mái, Đông Giao cũng không tò mò chàng chỉ là người đến đây làm việc. Có cần tìm hiểu những việc không liên quan đến chàng?

Đến bây giờ thì chàng vẫn còn ngỡ ngàng đối với Lam Yên . Chàng không thể quả quyết Lam Yên có phải là Hạ Như không? Nàng không hề có một dấu hiệu nào chứng tỏ đã quen biết chàng trước kia. Chàng thấy gia đình ông Thăng ai cũng có vẻ là lạ cả !

Bỗng dưng Đông Giao hỏi Lam Yên:

-Cô còn đi học không?

-Tôi đã nghỉ lúc đang học lớp 10.

Chan`g lại ngạc nhiên:

-Sao nghĩ học, uống thể Cô không thích học nữa à?

Giọng nàng buồn buồn:

-Vì hoàn cảnh bắt buộc chứ tôi cũng muốn học hết lớp 12.

Đông Giao kinh ngạc nhớ đến mình:

-Gia đình cô thoải mái thế này hoàn cảnh nào bắt buộc đâu? À cô chỉ có ba anh em thôi phải không?

Đến lượt Lam Yên ngạc nhiên:

-Hả Bộ anh tưởng em là con của bác Thăng à?

Đông Giao lấp bắp:

-Cô không phải là con ông Thăng sao?

-Không phải đâu.

-Thế cô là...

Đông Giao bỡ ngỡ. Chàng không thể hỏi Lam Yên là gì trong gia đình. Không là con nhưng chắc chắn nàng cũng không phải là người giúp việc rồi. Đông Giao biết rõ điều này qua phong cách của nan`g. Lam Yên là ai? Câu hỏi làm đau đầu Đông Giao. Chan`g thành thật bảo Lam Yên:

-Thật tình từ hôm đến đây làm đến nay. Tôi cứ ngỡ cô là con bác Thăng.

Giọng nàng rất ngây thơ:

-Em tưởng anh Đông Giao đã biết rồi nên em không giải thích.

Chàng phì cười:

-Cô không nói làm sao tôi biết.

-Tại anh không hỏi.

Đông Giao thấy Lam Yên đối đáp thật tinh nghịch và vô lý:

-Xì ! Ai hỏi kỳ. Mà tại sao tôi phải hỏi chứ? Chính cô phải nói ra thôi.

-Em tưởng bác Thăng đã nói cho anh biết rồi.

Chàng đáp bằng câu nói của Lam Yên:

-Tại tôi không hỏi.

Lam Yên liếc mắt nhìn Đông Giao . Nàng thôi không đùa nữa . Bỗng dựng Đông Giao hỏi thẳng nàng :

-Cô không phải là con bác Thăng . Vậy cô là ai ?

-Em là...

Lam Yên chưa nói dứt lời , Đông Giao vội chen vào cướp lời:

-Cô là Hạ Như !

Lam Yên ngó chàng , nét mặt nàng trở nên nghiêm trang.

-Em đã bảo em không phải là Hạ Như, anh hỏi câu này bao nhiêu lần rồi.

Đông Giao như chìm trong cơn mơ:

-Em chính là Hạ Như mà . Nếu như em là con bác Thăng thì tôi còn mơ hồ rằng này không phải , điều tôi quả quyết cô là Hạ Như.

Lam Yên hơi giận:

-Em không biết Hạ Như nào cả . Anh đừng nói như thế không đúng đâu . Em sinh ra và lớn lên ở đây.

Đông Giao hơi dồn dập:

-Thế Ba Mẹ Lam Yên là ai ? ở đâu ?

Lam Yên đáp thật từ tốn:

-Ba mẹ em đều làm trong đồn điền của bác Thăng . Ba em làm quản lý.

Chàng hỏi giọng kém tế nhị :

-Ba cô đâu rồi ?

-Ba em mất nay đã 2 năm . Còn mẹ em mất khi vừa sinh ra em.

Giọng nàng rưng buồn khi nhắc đến điều đó. Đông Giao lặng thinh

nhìn nàng đắm đắm.

-Thành thật xin lỗi Lam Yên ! Lẽ ra tôi không nên nhắc đến chuyện buồn của cô.

Lam Yên thở dài:

-Ồ có gì đâu anh, em đã quen rồi ! Hiện tại em chỉ còn gia đình bác Thăng là thân thiết và bác ấy rất tốt, lo lắng cho em mọi thứ. Đó là nguồn an ủi của em . Em gắn bó mình vào đồn điền này.

Lời khẳng định của Lam Yên khiến Đông Giao tỏ ra hoang mang. Nàng là một người khác hoàn toàn . Nàng có gia đình đã sống gắn bó với gia đình ông Thăng bao năm nay . Tại sao nàng giống Hạ Như mà không phải là Hạ Như ?

Giọng Lam Yên vẫn đều đều tâm sự :

-Lúc ba em còn sống, em vừa đi học vừa phụ sổ sách với bạ Từ khi ba em mất thì em nghỉ học , em làm mọi việc linh tinh đỡ đần bác gái.

-Tôi biết cô là một cô gái rất tốt và chu đáo, cô luôn nhiệt tình với công việc. Nàng cười, đôi mắt lấp lánh:

-Em làm toàn những công việc không tên, không giờ giấc có khi còn tùy hứng nữa.

Đông Giao tiếp lời:

-Nhưng toàn những việc có ích lợi.

Nàng bỗng nhìn Đông Giao:

-Bây giờ anh biết rõ vị trí của em trong nhà này rồi chứ? Đừng tưởng em là con ông chủ đồn điền nữa nghe!

Đông Giao chống chế:

-Bảo đảm nhiều người cũng nhầm như tôi thôi!

Lam Yên thản nhiên bảo:

-Em có giống con bác Thăng đâu mà nhầm.

-Nói chung nhìn cách cư xử không có vẻ phân biệt của ông bà Thăng đối với cô thì có ai nghĩ cô là người ngoài đâu.

Giọng Lam Yên thật nhỏ :

-Nhưng em vẫn luôn nghĩ đến điều đó.

-Như vậy cô là người tự trọng đầy mình.

-Nghĩ đến mình thì đúng hơn.

Đông Giao chợt hỏi:

-Thế bao giờ thì cô nghĩ đến người?

Nàng nghiêng đầu hỏi Đông Giao:

-Có nên nghĩ đến người không?

-Nên chứ . Đó là sự cần thiết của cuộc sống, nếu cô không nghĩ đến... một người khác thì làm sao cô sống nổi.

Đông Giao cố ý kéo dài 3 chữ mộ người khác . Lam Yên khẽ cười :

-Nói như anh thì tôi đã chết từ lâu rồi vì tôi có nghĩ đến ai đâu mà sống.

-Tôi không tin cô không có người để nghĩ đến. Cụ thể là cô vẫn luôn làm việc vì người khác đấy.

Lam Yên lắc đầu:

-Làm vì người khác nhưng đâu có nghĩa là nghĩ đến...

Đông Giao vẫn quả quyết:

-Có nghĩ đến mới làm chứ!

Bỗng dưng Lam Yên hỏi:

-Thế anh có nghĩ đến người khác không?

-Có chứ.

-Ai?

-Nhiều lắm!

-Cụ thể một người.

Chàng yêu cầu:

-Cô nói trước đi !

-Anh nói trước đi ! Tôi không nói vì không... nghĩ ra.

-Còn tôi , thì... nghĩ ra nhưng không nói !

Hai người dẫn co nhau. Lam Yên không ngờ Đông Giao rất thích tình nghịch chọc phá. Suốt bao nhiêu năm sống với gia đình ông Thăng, nàng ít khi đùa giỡn . Mọi người trong nhà đều nghiêm nghị ít nói.

Tình cảm mọi người chan hòa đầm thắm nhưng không khí gia đình quá trầm lắng. Nàng ngán nhất là Mẫn Phi – anh chàng có nét mặt quạu quạu suốt ngày. Mẫn Phi rất khó tính chẳng như Đông Giao lúc nào cũng tươi cười.

Thấy Lam Yên không nói gì, Đông Giao lại quan sát nàng. Bóng tối bắt đầu phủ xuống khu vườn, không thấy gì bên trong. Chỗ hai người đứng gần cổng vườn nên có ánh đèn chiếu sáng. Dưới ánh đèn khuôn mặt Lam Yên thật xinh xắn và Đông Giao lại bàng hoàng khi thấy nàng quá giống Hạ Như.

Nhìn thấy chiếc áo vàng Lam Yên đang mặc , Đông Giao bỗng thốt lên:

-Cám ơn bình hoa vàng!

Chàng nói một câu chẳng ăn nhập đâu vào đâu.

Chiều đi làm về, Đông Giao thấy trong phòng có một bình hoa vàng được đặt ngay ngắn trên bàn. Bình hoa tuyệt đẹp sản phẩm của Lam Yên đây. Lòng chàng chợt nghe ấm áp. Chàng cảm như hương hoa vẫn đang tỏa ngát quanh chàng.

Một lần nữa Đông Giao nói:

-Cám ơn cô bình hoa vàng tuyệt đẹp! Hoa gì vậy ?

-Hoa thiên tuế!

Đông Giao than`h thật:

-Lam Yên đã làm cho tôi bắt đầu yêu hoa rồi đấy.

Lam Yên vui thích hỏi:

-Thế anh yêu hoa gì nhất ?

-Làm sao tôi trả lời cô được. Khi nào cô cắm hết hoa trong vườn ông Thăng cho tôi đã !

Lam Yên bật cười:

-Em chỉ sợ đến lúc đó anh cũng không thể trả lời được.

-Tại sao?

Lam Yên lý giải:

-Vì thường thức hoa quá nhiều anh đã mù quáng rồi có biết yêu nhất loại hoa nào đâu.

Đông Giao kéo dài giọng:

-Xì ! Cô làm như tôi không biết nhận định vậy . Đồng ý mỗi loại hoa có một hương sắc riêng , một vẻ đẹp riêng. Ta sẽ tìm xem hoa nào phù hợp với tâm hồn mình, hoa nào làm` cho mình yêu nhất.

Lam Yên tinh nghịch:

-Có khi nào anh yêu tất cả các loài hoa không?

Đông Giao nhướn mày lên:

-Tôi không tham lam đến thế đâu, để dành cho người khác nữa chứ.

Lam Yên không dấu diếm:

-Riêng em thì yêu tất cả các loài hoa đấy.

Đông Giao cười hai hàm răng trắng bóng:

-Cũng còn có cái nhất đó cô ơi!

-Phải có thôi nhưng cô giữ kín trong lòng... cũng như nghĩ về người khác mà cô chẳng chịu nói ra vậy.

Lam Yên bật cười khanh khách:

-Ồ ! Anh giỏi suy luận quá nhỉ ?

-Và tôi suy luận đúng.

-Không đâu.

Đông Giao chưa kịp phản công cùng nàng thì nghe một tiếng động vang lên. Chàng khể tay lên môi Lam Yên:

-Suyt ! Có tiếng động. Im lặng !

Lam Yên vờ vĩnh tai lên:

-Em có nghe tiếng gì đâu.

-Có ! Tôi mới nghe mà !

Thôi anh đừng làm bộ nhát... ma nhá! Không sợ đâu.

Đông Giao căng mắt nhìn chung quanh:

-Có tiếng động trong vườn thật mà!

Lam Yên hỏi có vẻ thách thức:

-Anh có nghe rõ tiếng động đó là tiếng gì không?

Chàng đáp ứng:

-Tiếng...

Lam Yên cười ngặt nghẹo:

-Tiếng gió rì rào, tiếng nhánh cây khô gãy, tiếng chân đạp xào xạc trên lá.

Đông Giao ngắt lời nàng:

-Nếu tôi bảo đó là tiếng chân xào xạc trên lá khô thì cô nghĩ sao?

-Nghĩ rằng có người đi.

-Thế cô không sợ à?

-Sợ gì?

-Người đi.

Lam Yên vừa cười vừa hỏi vặn lại chàng:

-Tại sao tôi phải sợ người đi Anh sợ thì có !

Chàng nhăn mặt:

-Tôi mà sợ à? Cô quên tôi là nam nhi sao?

-Tại em thấy anh có vẻ nao núng.

-Tôi thấy là lạ!

Lam Yên đưa mắt nhìn quanh rồi khẳng định:

-Khu vườn này rất yên tĩnh, không có gì lạ đâu. Nó quen thuộc với em từng chút. Có lạ chẳng là đối với anh phải không?

Đông Giao nhanh nhẩu đáp:

-Bởi nó lạ với tôi nên tôi muốn được thám hiểm nó ngay đây.

Giọng Lam Yên lại có vẻ triết lý:

-Ở đời có những ước muốn không thể nào thực hiện được ngay.

-Nghe cô nói tôi thất vọng đấy !

Lại một tiếng động nữa vang lên. Đông Giao nói dồn:

-Cô có nghe gì không?

-Nghe gì?

Đông Giao bực mình tại sao Lam Yên cứ đùa trong khi chàng rất nghiêm túc:

-Cô không để ý gì cả sao?

Lam Yên có nghe tiếng gì đâu. Có lẽ Đông Giao cứ tưởng tượng khi đứng ở khu vườn thanh thanh thế này . Ở vườn thì có biết bao âm thanh vang lên trong đêm Đông Giao để ý làm chi cho mệt nhỉ ?

Nàng thật lòng bảo:

-Em quá quen thuộc khu vườn nên đâu để ý làm gì ?

Rồi nàng hỏi Đông Giao:

-Anh nghe thật à? Tiếng động gì anh biết không?

Đông Giao đáp bừa:

-Tiếng lạo xạo !

Lam Yên lại cười vẻ bí mật :

-Chắc có người đi.

-Ai đi.

-Thì những người trong nhà này đi chứ ai, anh hỏi lạ !

-Cụ thể là ai ?

-Ai ? Làm sao em biết vì em có thấy ai đâu!

Tình Xưa Sương Khói

Chương 9

Đồng Giao đang ngồi bên bàn làm việc, trước mặt chàng là đồng giấy tờ, sổ sách khá bề bộn . Chàng đang ghi chép lại tiến trình thu hoạch cà phê của đồn điền.

Cánh hoa màu đỏ thắm tỏa hương ngào ngạt khắp gian phòng. Những cánh hoa nhỏ li ti được cắm khéo léo chung quanh một đóa hoa trắng muốt mà chàng không biết chúng tên gì . Chắc phải dặn Lam Yên mỗi lần cắm hoa mới phải ghim mảnh giấy nhỏ chú thích cho chàng. Nhờ Lam Yên mà chàng đã biết được tên các loài hoa và chàng đã bắt đầu yêu hoa.

Mất gần hai tiếng đồng hồ, Đồng Giao mới làm xong công việc .

Chàng sắp xếp lại giấy tờ rồi rời khỏi phòng.

Bước vào khu vườn xanh, Đồng Giao cảm thấy thư thái đầu óc.

Lam Yên đang nhổ cỏ cho mấy bụi hoa . Cô thật là siêng ,lúc nào cũng thấy làm việc . Cạnh bên Mẫn Phi đang xăm xoi những giò phong lan thật tuyệt đẹp. Anh chàng chỉ chờ điều gì đó với Lam Yên. Vừa trông thấy Đông Giao, Lam Yên đã reo lên:

-Ơ kìa anh Đông Giao, hôm nay anh về trễ?

Đông Giao đáp khẽ:

-Chiều nay tôi ở nhà làm sổ sách

Rồi chàng quay qua nhìn Mẫn Phi vui vẻ hỏi:

-Anh Mẫn Phi đang tưới hoa hả ? Hoa phong lan đẹp quá anh nhỉ ?

Anh chàng nói không mấy cởi mở :

-Tôi chỉ xem thôi . Còn việc chăm sóc vườn thì có bác Chu và cả cô Lam Yên nữa . Tôi đâu mó tay vào.

Đông Giao vọt miệng nói không suy nghĩ:

-Thì có người chăm sóc phải có người thưởng thức chứ! Chính cô Lam Yên đã làm cho chúng ta thêm yêu hoa.

Mẫn Phi rời mắt khỏi giò phong lan, chàng nhìn Đông Giao một lúc rồi giọng chàng buông lỏng:

Đĩ nhiên nơi đây gần Đà Lạt là xứ sở của các loài hoa . Ai cũng yêu thích hoa là chuyện thường.

Lam Yên bống chen vào:

-Ngay cả những người khó tính nhất cũng yêu thích một loài hoa nào đó.

Mẫn Phi nhướng mày nhìn nàng:

-Bộ cô tưởng những người khó tính không biết yêu hoa à ?

Lam Yên nhoẽn miệng cười:

-Em thường nghĩ như vậy thì thấy những người khó tính tâm hồn họ khô khan lắm.

Đông Giao tiếp lời:

-Thế mới biết dù khô khan đến thế nào con người cũng không thể rung động trước các loài hoa đẹp.

Lam Yên có vẻ triết lý:

-Như vậy chứng tỏ cái đẹp luôn thu hút mọi người.

Đĩ nhiên rồi.

Mẫn Phi không đồng ý:

-Có nhiều người vẫn không bị cái đẹp thu hút đâu nhé.

Lam Yên quay đầu nhìn chàng hỏi nhỏ :

-Thật sao anh Mẫn Phi ?

Đông Giao cũng phụ họa theo nàng:

-Tôi không tin là có người thờ ơ, không chiêm ngưỡng cái đẹp !

Mẫn Phi vẫn bình thản:

-Xã hội lúc nào cũng có những người không hề biết cái đẹp là gì . Tôi không bịa đâu , anh cứ tin đi.

Đông Giao vẫn không hết thắc mắc:

-Tại sao họ lại không thưởng thức cái đẹp, những người như thế thật là...

Đông Giao định nói là thật đại , may sao chàng kịp dừng lại . Mẫn Phi nhắc nhở :

-Mỗi người đều có quyền, chúng ta không nên bình phẩm nữa ! Xúc phạm người khác không hay đâu.

Đông Giao nhíu mày trước sự khó chịu của Mẫn Phi . Anh chàng đến là kỳ ! Mới vừa cãi vã đó. Bỗng Mẫn Phi hỏi chàng:

-Ở đây anh cảm thấy thế nào?

Đông Giao ngó người không hiểu ý Mẫn Phi . Anh đáp bừa:

-Cuộc sống ở đây trầm lắng chứ không náo động như thành phố.

-Và ở tại nơi đây thì có nhiều điều thú vị lắm phải không anh?

Mẫn Phi nhìn xoáy vào chàng khi nói. Đông Giao lấp lửng:

-Tùy người chứ anh! Người thích yên tĩnh sẽ thấy thú vị , còn người thích nhộn nhịp thì cảm thấy buồn chán.

-Còn anh thì sao?

Đông Giao không ngờ chàng lại bị đưa vào tròng. Nhưng chàng vẫn từ tốn đáp:

-Tôi thích điều mọi người thích!

Như chợt nhớ đến điều gì, Mẫn Phi đột ngột nói:

-Tôi phải đi có chút việc . Thôi chào nhé!

Nói xong chàng quày quả bỏ đi trước sự ngạc nhiên của Lam Yên và Đông Giao.

-Anh Mẫn Phi có vẻ khó hiểu quá Lam Yên nhỉ ?

-Tính khí anh ấy thất thường lắm, nhiều lúc em cũng ngán.

Đông Giao vui vẻ hỏi:

-Thế anh ấy có bao giờ cự nự em không?

- Đôi lúc cũng có ! Những khi thấy anh ấy làm lì thì em đã tránh xa rồi.

Đông Giao đùa nàng:

-Anh tưởng đối với em anh ấy phải khác chứ!

-Khác sao?

Đông Giao nhìn nàng nói chậm rãi:

-Anh ấy không được cau có mà phải dịu dàng với em vì em là một...

Lam Yên cắt ngang:

-Thôi đi ! Anh cứ làm như em là...

-Là một cô gái dễ thương.

Lam Yên giật mình ngó chàng . Đông Giao lại tiếp tục:

-Em dễ thương giống như...

-Hạ Như...

Đến lượt Đông Giao nhìn nàng, chàng khẳng định :

Đúng . Em rất giống Hạ Như !

Lam Yên có vẻ giận dữ:

-Em biết anh chỉ khen em vì thấy em giống người khác.

Đông Giao phân trần:

-Thú thật , anh rất hoang mang khi nhìn thấy em. Em giống Hạ Như một cách lạ lùng. Mới đầu anh cứ nghĩ em là Hạ Như đã thay đổi.

Lam Yên hấp tấp hỏi:

-Thì vẫn giống Hạ Như . Nhưng có lúc anh đủ tỉnh táo để nhận biết rằng em không phải là Hạ Như Còn tại sao em giống Hạ Như thì có trời biết.

Giọng Lam Yên thật nghiêm nghị:

-Anh đã nhận định được rõ ràng như vậy rất tốt. Em không thích anh cứ tưởng em là Hạ Như khi em không phải là Hạ Như.

Chàng cười khi:

-Trong cuộc sống đôi lúc phải có sự nhầm lẫn thôi , mấy ai tránh khỏi. Em cũng đừng trách anh, em giống Hạ Như cực kỳ. Bài toán mà anh chưa có lời giải đáp.

Lam Yên chợt tò mò:

-Hạ Như là ai thế ?

-Một cô gái !

Môi nàng cong lên:

-Em có bảo cô ấy là chàng trai đâu thế mà cũng giới thiệu.

Đông Giao không nói gì, Lam Yên lại càng thắc mắc . Hạ Như hẳn là cô bạn gái hay người yêu của chàng ? Người yêu thì chắc đúng hơn

. Hình ảnh Hạ Như đã in đậm trong tim óc chàng rồi nên khi nhìn thấy Lam Yên giống nàng Đông Giao đã hốt hoảng cùng cực và chàng đã hỏi Lam Yên bao lần về tên nàng.

Im lặng một phút, bất chợt Lam Yên khiêu khích:

-Em thừa biết Hạ Như là gì của anh rồi, đừng có giấu!

Lam Yên khẽ lắc đầu trêu Đông Giao:

-Thôi, em không nói đâu , anh cứ giữ kín trong lòng đi !

Đông Giao cũng lắc đầu:

-Anh có biết gì đâu mà giữ kín.

-Anh khéo giả vờ quá ! Hãy thật thà khai báo đi !

-Khai gì?

Lam Yên nhắc nhở:

-Hạ Như là gì của anh?

Đông Giao phản công lại :

-Là gì Lam Yên vừa bảo đã biết rồi, cần gì anh phải nói nữa.

Lam Yên vẫn không chịu thua:

-Anh nói để khẳng định chứ.

Đông Giao bật cười:

-A ha ! Vậy à em sợ mình biết sai.

Lam Yên đỏ mặt đáp nhanh:

Đúng chứ không sai đâu . Hạ Như chính là hình bóng thân thiết nhất đời anh phải không?

Đông Giao vặn lại nàng:

Đã đúng sao còn hỏi phải không?

-Hỏi để nhấn mạnh rõ ràng, để xem anh còn từ chối nữa không ?

Đôi mắt Đông Giao nhìn nàng hơi nheo lại:

-Anh cũng nhấn mạnh rõ ràng là những điều em nói không đúng chút

nào cả.

Lam Yên nghiêng người hỏi dồn:

-Anh nói sao không đúng à? Anh đã hỏi em bao nhiêu lần có phải là Hạ Như không? Ngoài tên Lam Yên em còn tên gì nữa không? Đầu óc anh lúc nào cũng chỉ có Hạ Như thế mà anh bảo Hạ Như không phải là người... yêu thân thiết.

Đông Giao vờ than thở :

-Khổ quá ! Cô đã hiểu sai về đời tư của tôi rồi.

Làm ra vẻ không nghe, Lam Yên tiếp tục nói :

-Chị Hạ Như giờ ở đâu? Xa chị ấy chắc anh buồn lắm nhỉ ?

Không biết Đông Giao buồn đến thế nào nhưng hỏi chàng câu này , Lam Yên nghe lòng nao nao buồn.

Nét mặt Đông Giao thật nghiêm nghị, chàng tâm sự :

-Người thân thiết nhất của anh không phải là Hạ Như đâu – mẹ anh đó ! Còn Hạ Như chỉ là một cô gái như bao cô gái khác và cô ấy đã đi tít mù xa rồi. Nhiều lúc anh tưởng em là Hạ Như nhưng rồi cũng mong em đừng là Hạ Như.

Lam Yên không hiểu rõ những điều chàng nói giọng chàng càng mơ hồ.

Trong cuộc sống chúng ta chỉ là mình chứ không bao giờ là người khác, giống người khác. Giống cái tốt của người khác cũng được hả anh.

Anh chấp nhận điều đó nhưng giống chứ không bắt chước ! mãi mãi ta là ta. Lam Yên vẫn chưa hết thắc mắc:

-Bây giờ thì anh chắc chắn em không phải là Hạ Như chứ ?

-Em giống Hạ Như một cách lạ thường , cứ như hai người là một vậy!

Lam Yên phản đối:

-Em không tin sự tuyệt đối đó. Cũng phải có một nét khác lạ nào chứ ?

-Hòan toàn không . Em giống Hạ Như từ khuôn mặt, mái tóc, vóc dáng, điệu bộ.

Lam Yên vẫn không tin:

-Phải có một nét nào khác, giọng nói chẳng hạn . Anh thấy giọng nói của em và chị Hạ Như có giống không?

Đông Giao đáp ứng:

-Ờ... Ờ anh không để ý.

-Thấy chưa ? Em chắc là giọng nói không giống nhau đâu.

Đông Giao thầm khen Lam Yên biết nhận xét. Sao chàng không để ý điều này nhỉ ? Âm thanh giọng nói của con người có khi nào giống nhau không? Chàng sẽ kinh hoàng xiết bao nếu giọng nói của Lam Yên giống Hạ Như nhưng nàng không phải là Hạ Như !

Ông Đông lẩm bẩm:

- Tao không thèm ăn cơm!

- Con sẽ không hái hoa cho chú. Bỏ chú đói luôn.

Khuôn mặt ông Dân trở nên đờ đẫn:

- Không hái hoa cho tao à ?

Lam Yên tiếp tục dọa ông:

- Ai bảo chú quăng, con không hái nữa.

Môi ông nở nụ cười. Nụ cười của đứa trẻ thơ khờ khạo:

- Thôi không quăng nữa hén! Mày hái hoa cho tao nghe!

- Rồi con sẽ hái cho chú. Bây giờ chú đi về nhà với con! Chú đừng có chạy ra vườn nữa nghe! Bác Thăng la đó.

Ông Đông lại cầu nhàu:

- Tao ra vườn tao chơi mà cũng la nữa à.

Lam Yên phì cười:

- Tại chú cứ hay phá vườn hoa.

- Hoa của tao, tao hái tao chơi . Ai cấm tao, tao đánh!

Lam Yên làm thỉnh nàg không muốn cãi với Đông nữa . Nói chuyện với ông thì không bao giờ dứt . Có lúc ông nghe nàg nhưng cũng có lúc ông làm nàg điêu đứng . Lam Yên muốn mau chóng đưa ông vào nhà .

Tình Xưa Sương Khói

Chương 10

Ông Đông lẳng lẳng đi bên nàg, tay ôm khư khư bó hoa.

Ông nhìn Lam Yên nài nỉ:

- Cắm hoa cho tao đi!

Lam Yên đi lấy bình hoa, nàg giận khi thấy cơm đồ tung tóe trên bàn:

- Chú D, sao chú đồ cơm đầy ra thế ? Vậy mà chú nói ăn xong cả rồi.

Ông Đông nhìn Lam Yên với ánh mắt ngây ngô . Rồi ông cười trước những lời trách của nàg.

Lam Yên tiếp tục than phiền:

- Chú kỳ ghê! Chú xả rác bữa bãi quá . Con quét dọn rồi kêu ông

Bình tắm cho chú nha!

Ông Đông không chịu:

- Tao không tắm bây giờ . Tối hà ? Mày cấm hoa đi!

Nói gì ông cũng không quên chuyện mấy đóa hoa của ông. Lam Yên cấm xong bình hoa khẽ khàng bảo ông Đông:

- Hoa đẹp quá chú Đông ơi!

Ông Đông trầm trồ:

- Hoa quỳnh anh đẹp tuyệt . Cháu cấm hoa khéo ghê !

Lam Yên cảm động . Lâu lâu mới nghe ông Đông nói được một câu tỉnh táo như thế . Nàng dặn dò :

- Chú nhớ là chỉ ngắm thôi nghe!

Ông Đông gật đầu liên tục:

- Nhớ rồi, nhớ rồi! Mày đừng nói nữa!

- Bác Thăng ơi, hôm nay chú Đông kỳ quá bác ạ.

Bà Thăng đang loay hoay dọn cơm cùng với cô Lựu, nghe Lam Yên nói bà quay qua hỏi:

- Chú Đông làm gì hả Lam Yên ?

Lam Yên thở hồn hển đáp:

- Con đem cơm đến cho chú Đông, chú không chịu lấy như mọi khi, chú hét đòi hoa làm con sợ hết hồn.

Chị Lựu mỉm cười chen vào:

- Hôm nay thì chú rất vui vẻ . Tôi mang cơm đến, chú còn cười với tôi nữa kia mà!

Lam Yên quay qua chị Lựu cắt ngang:

- Vậy là chị gặp hên đó! Bữa nay chú không chịu ăn lại còn la hét ầm ỉ.

Bà Thăng cau mày:

- Chú Đông lại lên cơn nữa rồi . Khổ quá! Rồi con có cài cửa lại cẩn thận không?

Lam Yên trấn an bà:

- Không sao đâu, bác đừng lo! Con đã hái hoa quỳnh anh cắm cho chú một bình, chú vui vẽ bình thường, không có gì đâu.

Chị Lưu cười đôn hậu:

- Không ai cực nhọc với chú Đông cho bằng Lam Yên . Kể cũng lạ chú chỉ nghe có mỗi mình cô.

Bà Thăng thở dài:

- Thế cũng là may! Nếu chú không chịu nghe lời con Lam Yên nữa thì cả nhà sẽ không biết phải làm sao ? Chắc ai cũng khổ sở vì chú.

Lam Yên thành thật trả lời :

- Chú Đông cũng sợ bác Thăng trai lắm . Mỗi khi con nhắc đến bác Thăng trai là chú im thin thít.

Lam Yên đang nói chột im bặt khi thấy Đông Giao xuất hiện . Bà Thăng cũng đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho nàng.

- Thôi cả nhà chuẩn bị ăn cơm. À cô lấy lọ tiêu rắc lên mấy đĩa đồ xào đi !

Đông Giao ngồi vào bàn rất tự nhiên . Chàng vẫn chăm chú nhìn Lam Yên . Bây giờ thì Đông Giao đã tin Lam Yên không phải là Hạ Như nhưng chàng vẫn không sao hiểu nổi sự giống nhau quá đỗi lạ kỳ.

Mọi người đang lặng lẽ ăn cơm . Thỉnh thoảng mới nghe ông Thăng nói chuyện . Bầu không khí thật im ắng . Bỗng dưng Đông Giao nghe tiếng la vắng vắng.

- Con Lam Yên đâu rồi ? Sao mày gạt tao ?

Đông Giao rùng mình . chàng thoáng thấy Lam Yên cau mày . Tiếng

la vẫn vang lên:

- Mày bảo đem Quỳnh Anh đến cho ta mà . Quỳnh Anh đâu rồi ?

Đông Giao đưa mắt ngơ ngác nhìn mọi người không ai có phản ứng gì . Có tiếng chân chạy thình thịch ngoài vườn và tiếng một người đàn ông khác.

- Chú D, chạy đi đâu đấy ? Đứng lại mau!

- Tôi đi tìm QN, trả Quỳnh Anh đây cho tôi!

- Chú Đông đứng lại mau !

- Quỳnh Anh chết rồi à ? Quỳnh Anh ơi ! Tiếng khóc nức nở vọng lại .

Lam Yên bỏ đĩa đứng lên:

- Để con xem!

Ông Thăng tỏ vẻ khó chịu:

- Thăng Đông nó làm gì kia chứ!

Rồi cả ông Thăng và Lam Yên cùng lao ra ngoài. Trong bàn ăn, mọi người còn lại cố giữ tự nhiên nhưng Đông Giao nhận thấy ai cũng xao xuyến . Đông Giao ngạc nhiên cùng cực . Bà Thăng vẫn bảo chàng:

- Cậu cứ ăn cơm nhé! Không có gì lạ đâu, chuyện thường mà!

Đông Giao không biết nói gì . Chuyện riêng của gia đình người ta, chàng chen vào làm gì . Nhưng trong thâm tâm chàng không chịu nổi những điều khó hiểu này . Và chàng thật sự không vui lòng khi nghe Lam Yên bị réo gọi tên như vậy.

Một lát sau chàng nghe tiếng ông Thăng la lên:

- Dân sao lại đánh ông Bình . Đi vào nhà , nghe không ?

Không nghe thấy tiếng Lam Yên . Mẫn Phi ăn vội vã chén cơm cuối cùng rồi phóng nhanh ra ngoài . Đông Giao cũng muốn chạy theo nhưng rồi chàng vẫn ngồi chôn chân tại chỗ.

Chàng nghe giọng của Lam Yên thật nhỏ :

- Chú Đông vào nhà đi chú, con hái hoa cho chú rồi, hoa đẹp lắm .

Đừng chạy nữa . Chú làm hư cây rồi !

Bà Thăng vùng đứng lên . Đông Giao lắc đầu nhìn theo không hiểu gì cả.

- Lam Yên, em hãy cho anh biết chuyện gì đã xảy ra trong nhà này vậy ?

Lam Yên cố giấu khi nghe Đông Giao hỏi:

- Chuyện cũng chẳng có gì quan trọng đâu anh!

Đông Giao hơi giận:

- Em có thể giải thích cho anh biết được không ?

Lam Yên đáp ứng :

- Chuyện riêng của nhà bác Thăng mà anh!

- Em cho là anh tò mò hả ? Em cũng không muốn nói cho anh biết sao.

Giọng Lam Yên có vẻ yếu ớt :

- Em thấy cũng chẳng có liên quan gì.

Đông Giao tự ái :

- Không liên quan thì không cần biết phải không em ?

Lam Yên phân bua :

- Không phải chuyện của em, em đâu thể nói được.

Đông Giao mai mỉa hỏi :

- Thế, em sợ nói cho anh biết sẽ có hại gì à ?

- Không phải thế . Nhưng...

Đông Giao muốn nổi nóng thật sự Lam Yên nghĩ chàng là người như thế nào nhỉ . Suốt từ hôm qua đến giờ nổi thắc mắc không hề nguôi trong chàng . Định gặp Lam Yên để hỏi cho ra nhưng tìm nàng không

thấy.

Cả ngày Chủ nhật chàng thơ thẩn ngoài vườn tìm Lam Yên . Đông Giao biết nàng rất gắn bó với khu vườn . Gặp được nàng Đông Giao mừng vô hạn, hy vọng nàng sẽ kể cho chàng rõ . Thế nhưng Lam Yên từ chối . Giọng chàng thốt lên cay đắng :

- Thôi được, em không muốn cho anh biết thì anh không hỏi nữa .

Anh đâu có quyền biết phải không em ?

Thấy chàng tỏ vẻ giận Lam Yên khó xử :

- Kìa anh Đông Giao, có phải em không muốn cho anh biết đâu . Thật tình em cũng rất khổ tâm trước công việc bất đắc dĩ này . Biết nói với anh thế nào đây ?

Lời nói của nàng lung tung thiếu mạch lạc . Nàng muốn kể cho Đông Giao biết rõ mọi chuyện trong gia đình này nhưng nàng sợ sẽ mắc phải sai lầm . Bà Thăng sẽ không bao giờ đồng ý điều đó đâu .

Chuyện buồn của gia đình họ . Đông Giao có hiểu cho nàng không .

Lam Yên đưa đôi mắt đêm ẩm nhìn Đông Giao.

Chàng kiên nhẫn đợi chờ . Ánh mắt của chàng đang hướng về phía cuối vườn . Chợt nhớ có lần đã gặp Lam Yên tay xách cà-mền từ vườn bước ra . Không biết Lam Yên giữ vai trò gì trong câu chuyện này . Đông Giao đâm lo :

- Thú thật anh rất lo cho em khi nghe những tiếng thét rờn rợn của ai đó vang lên... Anh nghĩ nhà này chắc có người điên...

Lam Yên sửng sốt:

- Kìa anh!

- Đúng không ? Em có nghĩ gì đến hoàn cảnh của em không ? Mọi việc có ổn không em ?

- Không có gì đáng ngại cả anh à ?

Đông Giao thân thiết nắm tay nàng :

- Một người điên hay nổi cơn bất tử mà không đáng ngại à ?

Lam Yên thành thật :

- Mọi việc em đã quen rồi nên không thất gì bất ổn cả.

Chàng nhìn Lam Yên thật lâu:

- Sao ? Em đã quen sống với người điên à ? Anh lo lắng cho em vô cùng . Phải đề phòng mọi việc Lam Yên ạ !

Nàng đáp từ tốn:

- Không có gì xảy ra cho em đâu . Anh yên tâm đi !

Như vậy Lam Yên đã khẳng định điều Đông Giao nói là đúng . Chàng chợt tò mò:

- Ai điên vậy em ?

Lam Yên đáp thật nhanh:

- Chú Đông

- Chú Đông nào ?

Nàng hạ giọng :

- Chú D, em ruột của bác Thắng.

Đông Giao như rụng mảy ngạc nhiên :

- Em ruột của bác Thắng à ? Tạo sao chú ấy bị điên ?

Giọng của Lam Yên chùn xuống thật buồn:

- Em nghe nói chú ấy thất tình cô nào đó, tội chú ấy lắm anh à!

Đông Giao thở ra:

- Chắc là chú đã gặp những uẩn khúc gì đây . chú Đông bị bệnh bao lâu rồi em ?

- Hơn 10 năm rồi . Lúc đầu chú làm mọi người hơi hoảng hốt nhưng giờ quen rồi . Vả lại chú Đông cũng hiền chứ không có phá phách gì cả.

Đông Giao nhăn mặt:

- Chú la hét um sùm dữ tợn thấy mồ . chú Đông còn gọi tên em inh ỏi . Em chịu đựng hay thật!

Lam Yên mỉm cười ấm áp:

- Anh biết không chú Đông rất nghe em . Mỗi lần chú hung hăng mà có em đến thì chú dịu xuống ngay!

- Vậy là chú Đông "sợ" em đấy !

Rồi chàng hạ thấp giọng hỏi:

- Em có "bí quyết" gì vậy ?

Lam Yên đánh vào tay chàng :

- Anh đừng có đùa! Tại em thường hay chăm sóc chú Đông nên chú hợp với em.

- Em có sợ khi đến gần chú không ?

- Không!

Tiếng không Lam Yên đáp thật tự nhiên . Đông Giao thắc mắc.

Không biết chú Đông là người đàn ông như thế nào . Chàng đã hình dung ra một người điên hung hăng mà ông Thăng phải nhốt riêng . Cả nhà không ai dám đến gần . Chỉ có Lam Yên tận tình chăm sóc chú . Nàng là một cô gái tốt bụng hay lam hay làm . Chắc chắn cả nhà ông Thăng ai cũng yêu thương nàng . Lam Yên đã chịu khó trông nom chú Đông bao nhiêu năm rồi nhỉ ?

Bỗng chàng hỏi Lam Yên thật đột ngột :

- Sao không đưa chú Đông đi bệnh viện . Ở đấy người ta sẽ săn sóc cho chú ?

- Có chứ anh! Em nghe bác Thăng nói lúc chú mới bị bệnh cả nhà có đưa vào bệnh viện . Chú ở đấy ba bốn năm lận . Sau đó bác Thăng thấy chú cũng không đến nỗi nào nên đem về nhà đến nay.

Đông Giao vẫn không hết thắc mắc :

- Anh lấy làm lạ, sao em lại có thể làm dịu cơn hung hăng của chú trong khi người nhà không ai đến gần chú được . Chắc em có liên quan gì đến chú đấy ?

Lam Yên giã nảy:

- Anh lại tưởng tượng nữa rồi . Làm gì có chuyện đó! Đừng có đặt chuyện "ông" ạ !

- Thật mà!

Như chợt nhớ ra điều gì, Lam Yên kể :

- Anh biết không chú Đông rất mê hoa . Đặc biệt là hoa quỳnh anh !

Đông Giao bật cười :

- Thì cũng tại em cắm hoa cho chú chứ gì ?

Nàng nghiêng đầu :

- Không phải đâu nha! Chú đã yêu hoa từ đời nào đời nào rồi kìa !

Đông Giao vẫn không chịu thua:

- Nhưng chính em sẽ hái và cắm hoa cho chú.

Lam Yên vui vẻ :

- Thì em phải làm chuyện đó chứ ai . Lúc đầu em cũng đâu biết chú thích hoa . Người bệnh mà ! Bữa đó cách này cũng lâu lắm rồi, khi mang cơm đến cho chú, tay em cầm một đóa hoa cúc tím, em thất mất chú sáng lên . Chú hỏi dồn dập:

- Mày hái hoa à ? Đẹp tuyệt! Hái hoa cho tao đi ! Nhanh lên !

Rồi chú hét lên, báo hại em phải chạy không kịp thở để hái hoa cho chú.

Đông Giao ngồi trầm lặng nghe Lam Yên kể . Chàng thấy thương ông Đông . Lam Yên tiếp tục:

- Anh mà thấy cảnh chú Đông ngồi hàng giờ bên mấy đóa hoa mới

thật cảm động! Chú nâng niu nhìn ngắm cứ như là một vật gì quý báu lắm!

Đông Giao buông lời nhận xét:

- Như vậy chú Đông điên mà còn biết mơ mộng . Phải đặt cho chú biệt hiệu là "Người điên yêu hoa" . Và khi người điên biết yêu hoa thì điều gì sẽ xảy ra ?

Lam Yên đáp có vẻ quả quyết:

- Không có gì xảy ra cả . Chú Đông là một người điên rất tỉnh và hiền trong số những người điên.

- Điên mà tỉnh là thế nào ? Lần đầu anh nghe có người nói như em đấy!

- Nghĩa là chú Đông không hề hại ai . Chẳng qua chú bị cú sốc về tình cảm thế thôi . Bệnh của chú không trầm trọng lắm nhưng không thể chữa khỏi.

Đông Giao mỉm cười:

- Em nói cứ y như là một thầy thuốc không bằng.

Lam Yên hất mái tóc ra sau nghiêng mặt nhìn chàng:

- Chứ không phải sao ? Bệnh chú Đông thuộc về tinh thần . Bây giờ trả người yêu chú lại cho chú thì chú sẽ khỏi bệnnn ngay.

Đông Giao hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Sao không ai làm việc đó cho chú ?

Lam Yên trở mặt ngó chàng:

- Làm sao được điều đó!

- Thế em có biết chú Đông yêu ai và vì sao thất vọng đến nỗi mang bệnh như thế này không ?

Lam Yên ngẩn người chưa kịp trả lời chàng, bất thành linh Đông Giao nghe những tiếng thét lớn:

- Bà ác lắm ! Bà hãy đi đi !

Tiếp theo là những tiếng khóc nức nở vang lên . Lam Yên vùng đứng dậy lao nhanh và Đông Giao cũng hối hả chạy theo nàng.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 11

Đông Giao đang nằm đọc báo trong phòng . Chàng chợt nghe một tiếng thét vang lên.

- Lại chú Đông nữa rồi ! Nhưng tiếng thét nghe thật gần . Hình như ở phòng Lam Yên . Đông Giao ngồi bật dậy . Linh cảm có điều chẳng lành, chàng vội phóng nhanh đến phòng Lam Yên.

Cửa phòng khép hờ không thấy động tịnh gì, Đông Giao định quay đi nhưng chàng lại nghe tiếng nói từ bên trong vọng ra:

- Suyt . Mà đi chưa?

Đông Giao mở cửa xông vào:

- Có việc gì thế Lam Yên ?

Lam Yên ngồi run rẩy trong góc giường . Khuôn mặt tái xanh . Hai tay nàng ôm khư khư chiếc mền vàng sạm . Vừa trông thấy Đông Giao, nàng nói nhanh:

- Nó đi chưa anh ?

Đông Giao không biết Lam Yên muốn hỏi gì . Không lẽ nàng đang

nằm mơ . Chưa đầy 8 giờ, còn sớm mà . Chẳng lẽ nàng đã ngủ rồi sao ? Lam Yên đã hoảng hốt thật sự, nàng hỏi nữa:

- Nó đi rồi chưa anh ?

Chàng ngơ ngác nhìn quanh rồi ngồi ghé xuống giường :

- Nó nào ?

- Con... con mèo !

Đông Giao trố mắt:

- Con mèo thế nào ?

- Con mèo chui vào giường ngủ của em, em sợ quá !

Chàng bật cười khanh khách:

- Trời ơi ! Em sợ mèo hả ?

Lam Yên vẫn chưa rời khỏi chiếc mền:

- Em luôn luôn sợ mèo . Không hiểu sao em cứ bị nỗi ám ảnh là mèo sẽ chui vào giường em . Em đã đề cao cảnh giác tối đa . Trước khi đi ngủ, lúc nào em cũng tắt đèn thật kín để gói chung quanh . Thế mà... hôm nay nó vào thật anh ạ !

- Có thật sự mèo vào giường em không ?

Nàng gật đầu xác nhận, hai tay tung mền ra:

- Rõ ràng một con mèo đen đốm trắng vừa mới vào đây!

Đông Giao cố làm cho nàng bớt sợ :

- Không có đâu, chắc là em tưởng tượng đấy!

- Một con mèo thật anh ạ ! Em đang nằm đọc sách, thiu thiu ngủ lúc nào không hay . Bỗng cảm thấy nhột nơi tay, mở mắt ra em thấy con mèo đốm trắng ở bên em . Hãi hùng quá em la lên . Ôi em không sợ gì cho bằng sợ mèo!

Đông Giao nở nụ cười âu yếm, chàng đặt tay lên vai nàng nhằm xoa dịu nỗi sợ đang còn ám ảnh.

- Anh không ngờ em sợ mèo . Một người dũng cảm như em, dám phiêu lưu mạo hiểm vào trong vườn dù trời tối, dám đương đầu với người bệnh tâm thần dữ tợn thế mà lại... sợ con mèo !

Lam Yên rụt vai lại :

- Eo ôi em sợ nó kinh hồn ! Người nó mềm làm em không bao giờ dám đụng tới đâu.

Rồi nàng ngó dáo dác quanh phòng :

- Anh xem nó đã đi chưa anh ?

Đông Giao cười xoa :

- Nghe tiếng hét của em, nó cũng khiếp vía và chuồn mất rồi.

- Nếu là nhà em, dứt khoát em sẽ không bao giờ nuôi mèo đâu.

Đông Giao chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng . Kể cũng lạ, hầu hết các cô gái đều rất thích nuôi mèo, vuốt ve mèo . Còn Lam Yên thì kinh hoàng khi gặp nó . Nàng đã khác Hạ Như ở điểm này . Bỗng dưng chàng thấy Lam Yên thật yếu đuối và chàng thích được che chở nàng . Nàng đáng yêu chi lạ !

Lam Yên vẫn đeo đuổi theo ý nghĩ của nàng :

- Mèo thấy ghê, em không hiểu sao nhiều người yêu thích nó được nhỉ ?

- Chỉ có em là sợ mèo thôi, chứ mèo là hình ảnh dễ thương với người phụ nữ . Ai cũng yêu nó cả.

Lam Yên long trọng tuyên bố :

- Em mãi mãi không yêu mèo.

- Thế em... yêu gì ?

- Yêu người !

Đông Giao nghiêm trang :

- Anh xin được làm người đó nghe em !

Lam Yên ngỡ ngàng nhìn chàng, tay nàng bối rối lùa vào mái tóc đen nhánh . Bất chợt Đông Giao kéo sát mặt nàng lại, giọng chàng như run lên : - Em đồng ý không, Lam Yên ?

Một giây sửng sốt, Lam Yên thoáng bối hời, không biết nói gì . Rồi chợt nhớ ra nàng nói khẽ :

- Em không dám đồng ý đâu !

Chàng chưng hửng :

- Sao thế ?

- Em sợ.

Đông Giao siết chặt tay nàng :

- Đừng sợ gì cả Lam Yên ! Anh yêu em, em hiểu rõ điều đó không ?

Lam Yên nhìn xoáy vào chàng . Bốn mắt họ nhìn nhau, nàng khẽ chớp 2 hàng mi đen mượt.

- Thế còn cô Hạ Như của anh ?

Chỉ mới là ý nghĩ thôi nhưng nó đã thành câu hỏi vang lên từ miệng nàng.

Đôi mắt đăm đăm của Đông Giao ánh lên, chàng lắc đầu:

- Hạ Như không là gì của anh cả.

- Em không tin ! Anh vẫn nhắc đến cô Hạ Như luôn mà không là gì à ?

- Anh nhắc đến Hạ Như vì Hạ Như và em quá giống nhau.

Lam Yên chen ngang :

- Giống nhau nhưng vẫn là hai người khác nhau nghe !

Chàng cười thích thú :

- Đúng ! Khác nhau vì Hạ Như không biết sợ mèo . Cô ấy có con mèo lông vàng tuyệt đẹp.

Nàng xụ mặt :

- Không là gì, sao anh biết rõ thế ?

Đông Giao luồn tay vào tóc nàng :

- Anh biết rõ vì Hạ Như là cô bé học trò anh dạy thêm.

- Thế ai cấm thầy dạy thêm . Vớí...

Chàng giơ tay lên phản đối :

- Em nói không đúng rồi ! Làm sao có chuyện đó được khi Hạ Như giờ này đang ở nước ngoài.

Lam Yên ngạc nhiên nhưng vẫn nói :

- Xa xôi cách trở thế nào người ta vẫn gặp nhau.

Mắt chàng sáng lên :

- Chẳng hạn như anh và em phải không . Hai người ở hai nơi bỗng gặp nhau và bây giờ anh không thể nào xa em được nữa Lam Yên ạ !

- Ừ... ừ... ! Anh nói thật ?

Chàng choàng tay qua cổ nàng và nhìn sâu vào đôi mắt đang mở to :

- Em là một cô gái dễ thương, anh đã thật sự rung động vì em đấy .

Lam Yên, chắc anh chết đuối trong sóng mắt long lanh này !

Tim nàng đập nhanh muốn nhảy khỏi lồng ngực . Lam Yên đưa tay vén tóc, Đông Giao rất thích cử chỉ này . Chàng âu yếm vuốt ve những sợi tóc mềm mại xõa dài trên bờ vai nàng . Rồi bàn tay bé bỏng của Lam Yên nằm gọn trong bàn tay chắc nịch của Đông Giao.

- Em cứ luôn luôn làm cho anh bất ngờ đấy Lam Yên !

Hai người đang thong thả bước trên đồi . Đồn điền cà phê bạt ngàn trước mặt . Nắng nhảy múa trên những cây cà phê xanh thẫm . Bảo Lộc chiều nay xôn xao nắng gió . Đông Giao đi bên nàng với nỗi rạo rức . Chàng nắm bàn tay Lam Yên cười với vẻ hân hoan . Lam Yên tròn mắt :

- Em có làm gì đâu.

- Làm gì, em không biết thật à ? Làm cho anh... tê liệt cả người !

Lam Yên phát vào lưng chàng :

- Hứ, tê liệt mà còn đi đứng thế kia !

Đông Giao nheo mắt với nàng :

- Em không biết gì cả, anh vẫn đi đứng như thế nhưng hồn anh đã tê điếng vì em mất rồi ! Em đã bắt hồn anh !

Lam Yên cười khúc khích :

- Ai bảo anh không chịu giữ để cho em bắt mất ?

Nhanh như chớp, Đông Giao đã khóa miệng nàng lại bằng nụ hôn mê đắm . Môi chàng áp chặt, Lam Yên thở hổn hển vì ngớ ngàng và sung sướng . Mắt chàng lấp lánh nụ cười :

- Anh sung sướng để cho em bắt đấy ! Anh sẽ trao hết cả... người của anh cho em đó Lam Yên . Nhận không ?

Lam Yên đỏ mặt vờ lắc đầu :

- Nhận anh hả ? Thôi để vinh dự đó cho người khác đi anh ?

Đông Giao nhăn mặt :

- Này, anh chỉ trao duy nhất cho mình em thôi ! Đừng xúi dại ! Anh bắt buộc em phải nhận đấy !

Nàng ngênh cằm chọc Đông Giao :

- Em không chịu đâu ! Anh tưởng bắt buộc là được à ?

- Chứ sao ?

- Anh chủ quan quá !

Giọng chàng đầy vẻ tự tin :

- Anh không chủ quan đâu . Anh biết rõ là em rất... rất yêu anh.

- Không ! Không ! Không ! Anh xạo !

Lam Yên xấu hổ vừa nói vừa chạy nhanh lên đồi . Đông Giao đuổi

theo bắt được nàng . Tiếng cười khanh khách đắc thắng của chàng vọng bên Lam Yên . Nàng vùng vẫy thoát khỏi tay chàng . Đông Giao vẫn nắm chặt . Cả hai cùng ngồi xuống bãi cỏ xanh mềm mại dưới chân.

Đông Giao nâng cằm nàng lên, giọng chàng đầm ấm :

- Em yêu anh ! Đó là điều anh mong đợi và sung sướng . Sao em lại xấu hổ ?

Lam Yên đáp ứng :

- Hả ? Em có nói gì đâu ?

- Em không nói nhưng anh biết . Anh thật tài không ?

- Xì ! Tài... đoán mò !

- Đoán mò mà đúng phóc đấy !

Nàng đáp thật nhỏ:

- Không đâu !

Rèm mi nàng hạ xuống, Đông Giao muốn được hôn lên đôi mi mượt mà ấy.

- Nói đùa chứ anh không đoán mò đâu . Anh có cơ sở đằng hoàng nghe.

Hai má nàng phồng lên phụng phịu :

- Em không tin bất cứ cơ sở nào của anh đâu.

Mặt Đông Giao thật nghiêm nghị :

- Không phải cơ sở của anh đâu nha ! Của em đó . Em đã nói rồi .

Nhớ chưa ?

Lam Yên ngơ ngác ngó quanh : Bầu trời cao lồng lộng, mấy cụm mây trắng trôi bành bồng . Hàng cây xanh mờ nhạt phía xa . Một bầy chim đang bay chấp chới trên không . Lam Yên thích thú nhìn theo . Buổi chiều xuống thật yên tĩnh.

Đông Giao nhìn theo mắt nàng.

- Ô chim bay tuyệt quá !

Lam Yên reo lên :

- Đố anh biết chim bay về đâu ?

- Về nhà chúng !

Rồi chàng choàng tay qua vai Lam Yên :

- Thôi em đừng làm bộ đánh trống lảng chứ ! Trả lời anh đi !

Giọng nàng tinh nghịch :

- Thì anh hỏi đi em sẽ trả lời.

- Hỏi nè ! Hỏi nè !

Một trận hôn như mưa bắc phủ trên mặt nàng . Lam Yên chói với nghe rõ nhịp đả6.p rộn rã của trái tim chàng . Lòng nàng nôn nao khó tả.

Đông Giao chỉ mấy cánh chim bay :

- Em thấy chưa ? Chim là loài vật mà chiều đến chúng còn lo bay về tổ ấm để sum họp với gia đình sau một ngày đi... kiếm ăn . Còn chúng ta...

Lam Yên đáp nhanh không nghĩ ngợi :

- Thì chúng ta cũng sẽ về... nhà.

- Nhà của chúng ta kìa !

Lam Yên nhìn chàng trần trối . Đông Giao vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán nàng :

- Anh muốn được sống chung với em !

Nàng giật nẩy mình :

- Em...

Giọng chàng trở nên mơ màng :

- Em đồng ý nghe ! Anh sung sướng biết ngần nào sau mỗi chiều đi

làm về có em đón anh ở nhà !

Giọng Lam Yên có vẻ ngập ngừng :

- Em chưa biết nữa...

- Em yêu anh kia mà ! Em biết rõ điều đó chứ ?

Lam Yên phản ứng :

- Em có nói đâu !

Đông Giao mỉm cười tự tin :

- Em không nói nhưng việc làm của em đã nói.

- Em có làm gì đâu ?

- Co mà , em nhớ lại đi !

Lam Yên phân vân, tại sao Đông Giao lại quả quyết thế ? Nàng có nói gì, có làm gì đâu . Khe khẽ lắc đầu, nàng trêu chọc Đông Giao :

- Đừng thấy người ta quan tâm rồi tưởng làm nhé !

- Anh không nhầm đâu . Bằng chứng đây này !

Chàng chìa một mảnh giấy trắng trước mặt Lam Yên . Nàng hốt hoảng giơ tay gạt mảnh giấy :

- Trả đây cho em !

Đông Giao hất mặt lên :

- Đừng hòng anh trả lại cho em ! Của anh mà ! Anh sẽ cất giữ năm năm, mười năm, một trăm năm sau để nhớ mãi...

Lam Yên giơ tay gạt nữa . Chàng khéo léo đưa mảnh giấy cao lên đầu . Giọng chàng trầm ấm cất lên :

"Mùa đông sương khói bay

Xui ai đến nơi này

Đời lung linh hoa nở?

Gặp gỡ nào mê say !

Mùa đông sương khói qua

Vương vương làn tóc rối
Hàng cây không tiếng nói
Tia mắt nhìn thiết tha
Mùa đông sương khói phủ?
Người đến từ xa xưa
Trăm năm ta đoàn tụ.
Người biết rồi hay chưa ?"

Mặt Lam Yên đỏ dừ lên theo từng câu thơ anh đọc.

- Anh không được nhạo báng em à nha !

Đông Giao khẽ tai nàng hạ giọng :

- Làm sao anh có thể nhạo báng em được chứ . Em đã nói lên sự thật của lòng mình . Một sự thật anh mong đợi và rất trân trọng.

Lam Yên cong môi giọng nũng nịu :

- Em không có nói gì cả nhé !

Đông Giao khẽ ngón tay lên môi nàng :

- Thôi em đừng có chối nữa !

- Hứ ! Sợ gì mà em phải chối.

Chàng cười vui :

- Thết là nhận rồi nhé ?

Lam Yên không nói gì, ngược mắt nhìn chàng nụ cười lấp lánh .

Chàng cúi xuống lướt trên môi trên mắt nàng thì thầm :

- Ai xui chi anh đến chốn này để được gặp em ? Hỡi cô gái dễ thương của vùng cao nguyên Bảo Lộc sương khói của mùa đông .

Tình Xưa Sương Khói

Chương 12

Như nàng công chúa ngủ vùi trong rừng sâu vừa chợt tỉnh sau cơn mê dài, Lam Yên thấy lòng bùng lên niềm vui khó tả. Đông Giao đã đến khiến đời nàng không còn tẻ nhạt nữa. Những công việc đơn điệu nàng làm hàng ngày đã trở nên khởi sắc hơn.

Buổi sáng mặt trời đỏ ửng trên đồi cao, Lam Yên dạo bước trong vườn hoa. Nàng hái một bó hoa đủ loại để cắm vào bình. Lam Yên rất thích thú với công việc này. Khắp nơi trong nhà từ phòng khách đến các căn phòng khác chỗ nào cũng có một bình hoa xinh xinh do bàn tay Lam Yên cắm.

Lam Yên mang hoa đến các phòng. Và bao giờ cũng thế, phòng Đông Giao cuối cùng. Nàng thích như thế vì đến phòng Đông Giao nàng ở rất lâu. Nàng dọn dẹp phòng chàng dù biết rằng cô Lựu đã thu dọn xong.

Nàng chọn mấy nhánh cúc tím và trắng rồi cắm vào bình. Xong đâu đấy nàng đứng ngắm công trình tuyệt hảo của mình. Nhìn thấy quần áo của Đông Giao vắt trên thành giường, nàng treo vào mắc áo cho ngay ngắn. Nàng thu xếp mọi thứ thật gọn gàng. Giống như những công việc Lam Yên đã từng làm cho Mẫn Phi, trong phòng Mẫn Phi

nhưng sao ở đây nàng thấy dường như có gì khác lạ. Lam Yên mỉm cười khi nhớ lại lần đầu tiên Đông Giao đến đây nàng cũng đã từng thu dọn cho chàng.

- A! Bắt được cô Tấm đang chui ra từ quả thị rồi nhé!

- Á...!

Lam Yên giật nảy mình. Đông Giao đã vào phòng từ lúc nào nàng không hay biết. Mắt chàng hiện lên nét cười vui thích. Lam Yên bẽn lẽn nói:

- Anh vào phòng sao không gõ cửa làm em hết hồn? Anh đã vi phạm...

- Ở kia lạ chưa? Vào phòng của chính mình cũng phải gõ cửa hay sao?

Lam Yên đỏ mặt đáp ứng:

- Thì phải gõ cho em biết chứ!

Chàng phì cười nhìn nàng trêu chọc:

- Thôi cô ơi, xâm phạm gia cư bất hợp pháp lại trách chủ nhà nữa. Coi chừng đấy!

Lam Yên nhìn chàng ngênh cằm lên:

- Coi chừng gì?

Đông Giao kề tai nàng nói nhỏ:

- Coi chừng bị bắt

Lam Yên lùi lại:

- Vậy thì em sẽ ra ngay!

Bất thần Đông Giao choàng tay qua ôm lưng nàng:

- Không được ra! Đa vào đây thì bị bắt ở đây luôn.

- Không!

Đông Giao vẫn không rời vòng tay ôm ngang lưng nàng.

- Ai bảo em đột nhập vào đây lúc chủ nhà vắng mặt Ôi bắt được em thích thật!

- Em vào có lý do

Chàng cười kéo Lam Yên ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn viết của chàng:

- Lý do nào cũng không được ra!

Lam Yên nhồm dậy:

- Em phải ra vì làm xong nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ gì?

- Cô Tấm !

Đông Giao cọ cầm lên mái tóc Lam Yên thích thú reo:

- Cô Tấm! Đúng! Anh đã chờ đợi giây phút này biết bao nhiêu. Anh luôn mong được xem từ quả thị cô Tấm đi ra. Giờ gặp được anh mừng quá! Anh không cho em đi đâu.

Lam Yên dí tay vào trán chàng:

- Anh kỳ! Chúng ta vẫn gặp nhau

- Nhưng anh vẫn thích gặp em ở đây hơn.

Lam Yên bỗng bật cười:

- Thế cho nên anh làm bà lão đi ra khỏi rồi trở lại rình rập em đây phải không?

Đông Giao đắc chí:

- Có thể mới thấy người ta say sưa cắm hoa, âu yếm xếp quần áo cho anh.

Lam Yên đâm vào lưng chàng:

- Hứ! Thấy anh không ai lo, người ta làm giúp anh. Nhưng thường thì chị Lựu quét dọn cho anh chứ không phải em đâu.

Chàng cười phì:

- Nhưng anh biết công em nhiều hơn chị Lựu đấy!

- Em chỉ cảm hoa thôi.

Giọng chàng cảm động:

- Anh biết em làm hơn thế nữa kia! Anh cảm động trước sự săn sóc của em.

Lam Yên phủ nhận:

- Thì em dọn dẹp phòng anh cũng như phòng anh Mẫn Phi vậy. Đàn ông các anh, ông nào cũng bẽ bộn!

Đông Giao cãi:

- Anh khác, anh Mẫn Phi khác chứ.

- Bừa bãi như nhau.

- Thế cái gì khác? Phải có khác chứ.

- Không!

- Có! Khác nè! Khác nè!

Nhanh như chớp môi chàng gắn chặt lên môi Lam Yên, nàng không kịp phản ứng. Nàng nghe rõ tiếng tim chàng đập rộn. Chàng thì thầm:

- Em yêu của anh! Anh muốn được ở mãi bên em!

Trong tâm trí Lam Yên lại vang lên những điều nàng mong ước và thầm hứa với Đông Giao.

“Mùa đông sương khói phủ?

Người đến từ xa xưa

Trăm năm ta đoàn tụ.

Người biết rồi hay chưa??

Lam Yên nói thật lòng mình:

- Em cũng mong điều đó!

Mắt chàng sáng lên:

- Thật nhé Lam Yên? Cảm ơn em vô cùng!

Và chàng sôi nổi hơn:

- Anh cũng cảm ơn trời đất cho anh gặp em.
- Nếu chúng mình không gặp nhau thì sau hử em?
- Phải gặp nhau thôi vì tạo hóa đã sinh ra em để danh cho anh mà.

Giọng chàng đầy vẻ tự hào, Lam Yên mỉm cười trêu ghẹo:

- Chưa chắc đâu anh. Rủ dành cho người khác thì sao?
- Thì anh đòi lại.
- Người ta không trả.
- Anh ăn thua đủ.
- Bằng cách nào?
- Đánh lộn!

Đông Giao vừa nói vừa dang tay, trợn mắt điệu bộ thật tức cười.

Lam Yên xuýt xoa:

- Đánh nhau à? Ghê quá! Thế anh không có cách nào giải quyết cho ổn sao?
- Không! Chỉ có cách đó thôi hà!
- Hung dữ!

Chàng choàng tay qua vai nàng:

- Hung dữ anh cũng chịu nữa. Em có biết là để đấu tranh cho tình yêu nhiều khi người ta phải làm tất cả.
- Kể cả hành vi ác độc à!
- Đúng thế!
- Anh có vậy không?

Đông Giao không trả lời. Nét mặt Lam Yên trở nên nghiêm nghị:

- Anh Đông Giao này, em không hiểu tại sao người ta có thể làm được điều ác hả anh?

Đông Giao phì cười:

- Thì tại em hiền.

Lam Yên nhăn mặt:

- Anh kỳ quá! Em đang nói chuyện nghiêm túc mà!

Chàng thôi cười, đưa mắt ngắm nàng:

- Em hỏi, thật anh không biết trả lời thế nào. Tại bản tính người ta như vậy rồi.

Và chàng lại bổ sung:

- Người ta sẵn sàng làm điều ác trong mọi lĩnh vực em ạ! Chẳng hạn tình yêu, tiền tài danh vọng... Làm sao người ta đạt mục đích thì thôi.

Lam Yên gật đầu xác nhận.

- Em biết và em rất sợ những người đó.

Chàng hù dọa:

- Sợ thì sẽ gặp cho coi.

- Em sẽ xa lánh.

Chàng đưa tay vuốt tóc nàng:

- Cũng may cho anh.

- Sao?

- Anh không bao giờ là người độc ác. Em yên chí nhé! Đừng xa lánh anh mà hãy ở mãi bên anh. Theo anh!

- Xí! Ham lắm!

- Em không chịu theo anh à?

- Không! Em sẽ ở mãi nơi đây.

- Thì anh sẽ theo em.

- Em sẽ không cho.

- Anh bám riết. Em làm gì nào?

Lam Yên đáp ứng:

- Em...Em...

Chàng cắt lời, rồi cười ha há:

- Em không làm gì hết! Anh biết mà.

Lam Yên dọa chàng:

- Em không làm gì anh thì cả nhà sẽ làm khổ anh.

Đông Giao chợt tò mò hỏi:

- Cả nhà sẽ làm gì anh? À nhà này có ai ác độc không?

- Có!

- Anh thấy ai cũng hiền cả mà!

Rồi chàng hạ giọng hỏi nhỏ:

- Bộ có người ác độc hả? Ai vậy?

Lam Yên cười cười:

- Em nói đùa chứ làm gì có. Em luôn sống chung với những người hiền lành, tốt bụng kể cả chú Dân.

Đông Giao phủ nhận:

- Tại em là hộ lý của chú Dân nên chú ấy mới hiền với em.

- Với ai chú cũng thế. Anh không thấy chú ấy rất vui vẻ với anh sao?

- Còn anh Mẫn Phi thì sao?

- Anh ấy rất hiền và dễ mến.

- Anh thấy anh Mẫn Phi khó tính lắm.

Lam Yên có vẻ triết lý:

- Khó dễ tùy người đối diện.

- Hay! Em nói điều gì cũng được cả.

Nàng phụng phịu, nhéo vào cánh tay chàng:

- Hứ! Anh làm như em hay nói lộn xộn lắm vậy.

Bị đau, Đông Giao né tránh tay nàng:

- Oái đau! Anh khen em nói hay cũng như làm hay đấy chứ!

- Em có làm gì đâu!

Đông Giao đưa tay nghịch nghịch mấy đóa hoa trong bình:

- Đây này! Bình hoa đẹp thật! Hoa cúc tím và trắng xinh như chủ nhân của nó.

Nàng giả vờ trách:

- Đến bây giờ anh mới nhìn thấy!

- Anh ngay từ lúc mới bước chân vào phòng đã nhìn thấy, nhưng...

Nàng chặn ngang:

- Nhưng bạn rình rập người ta nên quên phải không?

- Trời đất! Em lại nói xấu anh rồi!

- Thế sao, anh vào phòng lại không báo cho em hay?

Đông Giao bật cười:

- Anh có biết em vào phòng anh đâu mà báo.

Nàng chống chế:

- Rồi khi thấy em sao anh không lên tiếng?

Chàng lại tinh nghịch:

- Nhờ không lên tiếng nên anh mới nhìn thấy.

- Thấy gì?

Chàng nheo mắt cười:

- Thấy người ta làm mọi việc trong phòng.

Lam Yên giận dỗi đứng lên:

- Việc đó không đáng nói.

- Chứ việc gì đáng nói?

Lam Yên nói nhanh:

- Việc anh còn lẩn quẩn ở trong phòng không chịu ra đồn điền kia!

- Thì nhờ lẩn quẩn ở đây anh mới được gặp em đây!

Lam Yên đưa tay vén tóc:

- Nếu biết anh chưa đi, em sẽ không vào đây đâu.

Đông Giao nhìn nàng âu yếm.

- Còn anh thì rất thích gặp em ở đây. Anh nói thật đấy Lam Yên ạ!

Anh rất thích được nhìn em hái hoa, cắm

hoa trông em như một cô bé rất dễ thương và thơm ngát.

Lam Yên cười sặc sụa:

- Chưa có ai ví von ngộ nghĩnh như anh đấy.

- Anh nói thật đấy! Anh rất thích gần em mãi mãi, vì sao em biết không?

- Vì sao?

Nàng nghiêng đầu hỏi Đông Giao. Chàng nhìn nàng đắm đắm rồi hạ thấp giọng:

- Vì người em sức nước hương hoa. Hương thơm thú vị thật...!

Lam Yên làm mặt nghiêm:

- Cú phá em hoài nghe! Mai mốt em sẽ không cắm hoa cho anh nữa đâu.

Chàng vẫn đùa:

- Như vậy em sẽ mang tội.

- Tội gì?

- Tội làm cho anh bệnh. Bệnh...tương tư.

- Tưởng gì. Tương tư hoa!

Rồi nàng kể tai Đông Giao nói nhỏ:

- Chừng nào tương tư em, em mới chịu trách nhiệm!

Tình Xưa Sương Khói

Chương 13

Lam Yên ơi! Hôm nay em đi giao cà phê với anh nhé!

Mẫn Phi đang đứng dưới bậc thềm nói vọng lên. Lam Yên đáp không nhìn chàng.

- Em không đi được anh Mẫn Phi ạ!

- Ờ kìa, em sao thế? Mọi khi em vẫn đi với anh mà!

Mẫn Phi chau mày ngó Lam Yên. Chàng đã ăn mặc chỉnh tề. Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Lam Yên lắc

đầu giải thích:

- Hôm nay em bận.

Chàng vẫn không chịu, vội bước đến bên nàng:

- Em bận gì đâu, chúng ta sẽ đi nhanh thôi mà!

Lam Yên đứng tần ngần, thái độ khó hiểu. Mẫn Phi sốt ruột giục nàng:

- Nhanh lên, anh đợi nhé!

Lam Yên vẫn không nói gì. Bất thành lình Mẫn Phi chụp hai vai nàng:

- Em không thích đi với anh à? Thế mà anh lại luôn mong muốn có em bên cạnh.

Lam Yên thoáng bối rối trước những lời của Mẫn Phi nhưng nàng

vẫn tỏ ra bình thường:

- Anh Mẫn Phi, em rất thích làm việc với anh. Ở bên anh, em học hỏi được nhiều điều. Chỉ có thể thôi à?

Đôi mắt chàng ánh lên vẻ khác lạ! Lam Yên hoang mang, gọng nàng rất ảm ảm.

- Anh cứ y như là một người anh của em, luôn la rầy em.

Nàng cố nói với vẻ vui tươi nhưng nét mặt Mẫn Phi đanh lại:

- Hừm! Anh không làm anh của em đâu. Làm anh chỉ mất công đánh đòn em thôi. Anh không thích!

Lam Yên vô tình:

- Thế anh thích gì?

- Thích yêu em!

- Hả? Anh nói gì?

Mẫn Phi nhấn mạnh từng tiếng:

- Anh yêu em! Không lẽ em không biết tình yêu đó sao Lam Yên?

Lam Yên hoảng hốt thật sự. Nàng không bao giờ nghĩ đến điều đó.

Mẫn Phi ít nói, khó tính. Mẫn Phi chỉ âm thầm làm việc. Nàng đã xem Mẫn Phi như người anh ruột đầy tình thâm. Không rung động, không một chút vẩn vơ... Thế mà... Mẫn Phi nói gì nhỉ? ? Nàng có mong đợi điều này đâu. Bên tai nàng gọng trầm trầm của Mẫn Phi vẫn vang lên:

- Em vô tình quá Lam Yên ạ! Chúng ta sống chung trong một mái nhà từ bao lâu nay. Anh và em luôn gắn bó. Em là một hình ảnh thân thuộc nhất đời anh, em có hiểu điều đó không Lam Yên?

Lam Yên choáng váng trước sự thổ lộ của Mẫn Phi. Nàng biết nói gì đây khi lòng đang rối như tơ vò. Mẫn Phi có hiểu và thông cảm cho nàng không?

- Anh Mẫn Phi! Anh và em sống bên nhau từ thuở nhỏ cho đến bây giờ. Em đã xem anh như là một người anh ruột. Em rất kính trọng anh. Từ khi ba em mất, anh đã quan tâm lo lắng đến em. Em không mong muốn gì hơn tình cảm của anh em ta luôn gắn bó vững bền.

Mẫn Phi lộ vẻ thất vọng:

- Thế em không nghĩ gì đến anh sao?

Nàng cố lấy giọng tự nhiên:

- Em nói rồi, em rất quý mến anh. Anh mãi mãi là người anh tuyệt vời của em!

- Và gì nữa?

Lam Yên cúi mặt không đáp lời chàng. Nàng không thể nói cho Mẫn Phi nghe sự thật. Một sự

thật sẽ làm chàng khó chịu và buồn phiền. Chàng lắc vai nàng:

- Em nói đi Lam Yên! Sao em không chịu nói những gì anh mong đợi. Anh sẽ là gì của em nữa?

- Là anh! Là anh! Là anh!

- Nhưng anh vẫn không là anh của em!

Và chàng nhìn thẳng Lam Yên cất giọng dịu dàng:

- Em thừa biết anh mong đợi điều gì rồi, nhưng em tránh né câu trả lời? Lam Yên, anh yêu em! Chúng ta sẽ sống bên nhau.

- Nhưng...

- Em định từ chối à? Sao vậy? Đâu có ai ngăn cản chúng ta.

Lam Yên ấp úng, khó xử:

- Không phải vậy. Nhưng mà... anh Mẫn Phi, anh hiểu cho em...

Mẫn Phi cất lời nàng:

- Anh hiểu em và thương em nhiều lắm chứ. Em là ngọn gió của gia đình. Em là con chim non vui hót làm cho anh quên bao nhiêu nhọc

mệt. Em là một đóa hoa rực rỡ và ngát hương. Lúc nào, làm gì, ở đâu anh cũng nghĩ đến em. Anh chờ ngày em đã lớn để nói với em tình yêu nung nấu trong lòng anh. Chúng ta sẽ sống bên nhau em nhé! Bên đời cà phê bạt ngàn, lũ con của chúng ta sẽ lần lượt ra đời. Lam Yên hoảng hốt ngăn chàng lại:

- Anh Mẫn Phi, em không thể...

Nàng không thể nói trọn câu. Nàng lo lắng khi nghe Mẫn Phi say sưa nói. Người đàn ông ít nói hôm nay thật sự nói nhiều. Và những lời của chàng khiến Lam Yên băn khoăn, sợ hãi...

Im lặng! Ngọt ngào! Mẫn Phi hơi ngạc nhiên trước thái độ của Lam Yên. Nàng có vẻ trù trù không muốn đáp lại lời chàng. Mẫn Phi thăm dò phản ứng của nàng rồi sốt ruột hỏi:

- Em có yêu anh không Lam Yên? Chúng ta sẽ lấy nhau nghe em!

Thu hết can đảm Lam Yên thành thật nói với chàng:

- Anh Mẫn Phi, em không nghĩ đến điều đó. Mãi mãi anh vẫn là người anh của em. Không hiểu sao em chỉ nghĩ mình là đứa em nhỏ của anh. Em thân thiết với anh nhưng em không rung động vì anh. Tình yêu phải thật sự rung động anh à?

Mẫn Phi vẫn không nao núng:

- Tại chúng ta quá quen thuộc nên em không cảm thấy như thế. Rồi em sẽ yêu, sẽ rung động. Thực tế em đã thương mến anh kia mà!

Lam Yên do dự nhưng rồi nàng hạ giọng nói với anh:

- Thương mến, quý trọng cũng đâu có nghĩa là yêu hở anh?

Chàng khoát tay:

- Thôi dẹp lý sự gàn của em lại đi! Em thừa nhận là quý mến anh thì em sẽ yêu anh thôi! Anh tin chắc điều đó. Em cứ đùa với anh hoài.

Tình cảm của anh dành cho em trọn vẹn, điều đó không làm cho em

ngĩ ngời gì sao? Em bảo anh chờ em bao nhiêu năm nữa anh cũng sẽ đợi, sẽ chờ...

Giọng của Mẫn Phi tha thiết quá. Lam Yên cắn chặt đôi môi. Nàng sợ hãi, tâm trạng rối bời. Lam Yên tránh ánh mắt nồng nàn của chàng.

Mẫn Phi nói với vẻ khẩn khoản hơn:

- Lam Yên, em còn chần chừ gì nữa. Anh biết em rất cô độc. Từ khi ba em mất đến giờ, chỉ có gia đình anh là thận cận với em. Ba mẹ anh rất thương em. Chúng ta kết hôn nhé! Anh sẽ lo cho em tất cả!

Lam Yên hoảng hốt:

- Em biết hai bác Thăng rất thương yêu em. Điều đó khiến em sung sướng lắm. Nhưng em muốn chúng ta chỉ sống mãi như thế này.

Mắt chàng long lên:

- Em không muốn làm vợ anh à? Tại sao?

Lam Yên cắn đôi môi đến đau điếng:

- Tại vì em không... yêu anh!

- Cái gì...? Em không yêu anh? Tại sao?

Chàng lắp bắp hỏi, Lam Yên cố trấn tĩnh đối đầu với sự thật.

- Em đã yêu người khác anh Mẫn Phi ạ! Em xin lỗi anh!

Mẫn Phi kinh hoàng tột độ:

- Em đã yêu người khác... Trời ơi!

Chàng hét lên và vội lao đi như một mũi tên. Lam Yên sững sờ nhìn theo, mấy giây sau nàng mới thốt lên tiếng gọi:

- Anh Mẫn Phi ơi!

Ba ngày liên tiếp, Mẫn Phi tránh mặt Lam Yên. Nàng rất khổ tâm.

Thế là tình cảm bao năm giữa hai người giờ đây bắt đầu sụp đổ.

Lam Yên thở dài nuối tiếc. Làm người lớn làm chi khổ sở thế này?

Nàng thích mãi mãi được làm đứa em bé bỏng để được Mẫn Phi

chăm sóc, nuôi chiu. Lam Yên biết Mẫn Phi thương nàng nhất nhà, hơn cả Phi Bạch em gái chàng nữa. Phi Bạch đi học trên Đà Lạt, sống ở đó với người cô ruột thỉnh thoảng mới về đây nên hai anh em ít gần gũi. Bao nhiêu tình thương Mẫn Phi dành trọn cho nàng. Giờ đây nàng đã làm Mẫn Phi đau buồn. Nàng vô cùng khó xử.

Buổi chiều, Mẫn Phi thơ thẩn vào khu vườn. Chàng cố ý chờ Lam Yên ở nhà chú Dân ra. Mẫn Phi vô vàn bức tức vì Lam Yên không yêu chàng. Gần nhau trong gang tấc, những tưởng sẽ cưới được. Nào ngờ! Nhưng Mẫn Phi không thể nào chịu thua. Chàng sẽ đấu tranh cho tình yêu của chàng. Lam Yên phải yêu chàng!

Vừa thấy Lam Yên xách chiếc gào men đi tới,, chàng đã kêu lên:

-Lam Yên khoan về đã! Anh cần nói chuyện với em!

Lam Yên đứng đấy tần ngần. Nhìn chàng, nàng thật sự xốn xang.

Lam Yên chỉ mong Mẫn Phi hiểu được nàng, chứ nàng cũng không biết nói gì đây. Giọng của Mẫn Phi buồn buồn:

- Em vẫn đúng chứ không chịu ngồi xuống đây nói chuyện với anh à?

Mẫn Phi đã ngồi bên góc cây to từ lúc nào. Phía trước mặt chàng mấy khóm hoa cúc tím đang lung linh khoe sắc. Lam Yên ngồi xuống cạnh chàng. Mẫn Phi nhìn nàng như có lửa cháy trong đôi mắt.

Chàng gay gắt hỏi:

- Em hãy cho anh biết người em yêu là ai?

Lam Yên cau mặt. Chàng lại bắt đầu tra hỏi đây. Liệu chàng có giận dữ không, khi Lam Yên nói rõ? Nàng nhỏ nhẹ nói thật lòng mình:

- Anh Mẫn Phi, mong anh hãy hiểu cho em, em yêu người khác, còn anh luôn là người anh đáng kính của em.

Chàng nhăn nhó:

- Không có chuyện anh em giữa hai người dưng khác phái!

- Với em thì có! Tình cảm của em rất rõ ràng.

- Không thể được!

Rồi chàng hần học:

- Anh muốn biết người may mắn hơn anh là ai?

- Đông Giao!

Tưởng chừng như đất trời sụp đổ chung quanh chàng. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Hả? Đông Giao? Em yêu Đông Giao à?

Lam Yên gật đầu xác nhận. Chàng cười gằn:

- Hởi thế, chứ anh cũng thừa biết là hần rồi. Nhưng không thể được Lam Yên ạ!

- Sao?

Chàng háp tấp nói:

- Đông Giao mới đến đây. Em không thể yêu hần được!

Lam Yên quả quyết:

- Em biết rõ lòng em!

- Anh không tin! Em là người luôn suy nghĩ chính chắn.

- Đúng! Vì thế em biết rõ em yêu ai!

Mẫn Phi liếc mắt nhìn Lam Yên, giọng chàng thật lạnh lùng:

- Một người lạ mới bước chân vào đây mà em đã yêu rồi sao? Dễ dàng vậy?

Nghe Mẫn Phi nói, Lam Yên thoáng giật mình. Có thật nàng đã yêu dễ dàng sao? Đông Giao đến đây đã được bao lâu rồi? Chỉ một thời gian ngắn so với khoảng thời gian dài đằng đẳng nàng đã sống bên Mẫn Phi. Thế mà nàng đã yêu. Vì đâu? Đông Giao đã làm cho nàng xao xuyến. Chàng cũng bình thường như bao chàng trai khác, như Mẫn Phi... Nhưng Đông Giao đã thu hút nàng. Ngay từ lần gặp gỡ

đầu tiên nàng đã không khỏi bồi hồi. Còn Mẫn Phi – một hình ảnh đã khá quen thuộc nên nàng không mấy may rung động. Đúng là tình yêu khó hiểu thật!

Lam Yên thở dài bảo Mẫn Phi:

- Tình yêu khó hiểu quá! Làm sao em giải thích được.

Chàng hỏi vô lý:

- Em không giải thích được thế mà em đã yêu Đông Giao! Còn anh, anh không là gì của em cả.

Lam Yên khổ sở:

- Kìa anh! Anh vẫn quan trọng đối với em. Có lẽ anh em ta quá quen thuộc với nhau nên...

- Nên em thấy anh không cần thiết cho đời em.

- Không phải vậy anh Mẫn Phi ạ!

Lam Yên lúng túng đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xoà trước trán. Nàng không biết nói thế nào cho Mẫn Phi biết đây. Mẫn Phi chưa chát nói:

- Anh đã làm! Thế mà anh cứ ngỡ anh luôn ngự trị trong tim em.

Lam Yên cảm thấy nhói đau trước những lời chàng nói. Tại sao nàng không yêu Mẫn Phi? Chàng là một người rất tốt và hiền lành kia mà! Không hiểu sao nàng lại buột miệng thốt lên:

- Em yêu Đông Giao có lẽ chúng em là của nhau!

Mắt chàng bừng lên nét giận:

- Hừ! Là của nhau! Em tin như thế à? Em có nghĩ là em đã bị hấn mê hoặc không? Hấn đã nói gì khiến cho em động lòng vậy? Anh còn lạ gì cách chinh phục phụ nữ của các chàng trai.

Lam Yên nhăn nhó:

- Không phải thế đâu. Anh đừng có đánh giá anh Đông Giao như thế!

- Lại bệnh vực rồi. Anh nói đúng mà, em hãy tin anh đi!

Lam Yên tỏ vẻ khó chịu:

- Anh Đông Giao không phải như anh nói đâu. Anh ấy là người tốt, có nghị lực.

Mẫn Phi vẫn khẳng khái giữ ý kiến:

- Em đã hỏi kỹ lòng em chưa? Em còn ngây thơ quá nên dễ tin người. Coi chừng đấy.

- Em tin những điều phải.

- Đông Giao mới đến đây làm sao em biết hắn như thế nào?

Lam Yên bực bội nhưng vẫn nhẫn nại nói:

- Thì nhìn vào tư cách, phẩm chất của con người khi tiếp xúc, ta sẽ biết được phần nào chứ anh!

Chàng nhếch môi:

- Coi chừng đấy! Nhận xét ban đầu dễ bị làm lầm!

- Em tin vào những điều em nghĩ!

Mẫn Phi tỏ vẻ nóng nảy:

- Em rất bướng bỉnh không chịu hiểu những điều anh nói. Anh rất lo cho em, Lam Yên ạ! Em nên suy nghĩ lại đi!

Lam Yên vò nát cọng cỏ trong tay. Nàng cố lấy giọng bình thản:

- Vâng! Em sẽ chú ý những gì anh nói.

- Anh tin rằng những biến động trong em rồi sẽ trôi qua. Anh vẫn chờ em!

Lam Yên thoáng băn khoăn:

- Đừng anh ạ! Anh sẽ thất vọng đấy! Em không hứa gì với anh đâu.

Mẫn Phi cau mày nhìn nàng:

- Anh không muốn thất vọng. Em không nghĩ gì đến tình của anh sao?

- Em vẫn quý anh.

- Chúng ta sẽ lấy nhau nghe Lam Yên?

Giọng chàng đầy vẻ khẩn khoản. Lam Yên nín lặng nhưng rồi nàng cảm thấy phải cương quyết:

- Anh Mẫn Phi, em không thể...

Khuôn mặt chàng tối sầm:

- Em chỉ nghĩ đến hấn thôi phải không?

Lam Yên không nói gì. Mẫn Phi cay đắng nói:

- Đông Giao có hơn gì anh không hả?

- Mỗi người có cái hay riêng. Anh đừng bắt giải thích gì cả!

- Anh cứ lấy làm lạ, tại sao hấn lại chinh phục được em trong khi anh đã ở cả đời bên em?

Lam Yên ngẩn người nhìn Mẫn Phi. Nàng vô cùng khó xử. Đã bảo không thể giải thích được mà chàng cứ hỏi hoài. Lam Yên muốn chấm dứt nơi đây, nàng muốn đứng lên vào nhà nhưng vẫn còn ngại. Chợt Mẫn Phi xoay người nàng lại, nắm chặt hai vai Lam Yên giọng chàng tha thiết: - Lam Yên, em phải thành hôn với anh. Chúng ta sẽ sống tại nơi đây! Em thấy đó cả nhà ai cũng yêu thương em, ba mẹ thì lo lắng cho em từng chút. Sống với anh, em có biết bao thuận lợi. Anh hứa sẽ đem đến cho em bao điều tốt đẹp.

Lam Yên ngồi trầm mặc, nàng đang dõi mắt về phía chân trời xa xôi. Nàng cảm thấy quá nhỏ nhoi trước đất trời mênh mông. Không trả lời, Lam Yên đứng lên:

- Đi về thôi anh Mẫn Phi trời sắp tối rồi!

Mẫn Phi vẫn ngồi yên:

- Anh sẽ không về nếu em không hứa với anh!

Lam Yên biết Mẫn Phi luôn tin tưởng vào lời hứa của nàng. Còn nàng thì không thể hứa với Mẫn Phi được. Nàng cương quyết rời

khỏi nơi đây dù điều ấy làm cho Mẫn Phi phiền lòng:

- Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa anh Mẫn Phi ạ! Em đi về đây! Chào anh!

Nàng nhanh nhẹn đến nỗi Mẫn Phi chẳng biết nói gì chỉ đưa mắt lặng nhìn theo.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 14

Bữa cơm chiều, mọi người có mặt đầy đủ chỉ còn thiếu Mẫn Phi Lam Yên thoáng lo. Chàng chưa bao giờ có sự chậm trễ thế này. Ông Thăng phàn nàn:

- Thăng Mẫn Phi đi đâu giờ này vẫn chưa về?

Ai cũng yên lặng nhìn nhau. Bà Thăng dịu dàng trả lời ông:

- Chắc con nó còn bận việc gì nên về trễ đấy thôi!

Ông Thăng cầm chén lên bảo mọi người:

- Thôi cả nhà ăn trước đi! Không phải chờ đợi Mẫn Phi làm gì. Lát về nó sẽ ăn sau!

Đáng lẽ bữa ăn là giây phút rất ấm cúng, nhưng giờ đây Đông Giao thấy không khí ngột ngạt thế nào ấy. Ông Thăng rất khó tính và luôn tôn trọng giờ giấc. Ông không muốn mọi người phải chờ đợi nhau. Đông Giao cũng dần quen thái độ nghiêm nghị ít trò chuyện của ông

trong giờ ăn

Đang ăn, bất chợt ông Thăng hỏi Lam Yên:

- Mẫn Phi đi đâu, nó có nói cho con biết không Lam Yên?

Nàng ngược nhìn ông đáp:

- Dạ không! Con nghĩ anh ấy vẫn ở chỗ làm như mọi hôm.

- Nếu ở chỗ làm việc thì nó đã về rồi chứ.

Ông Thăng lại quay qua phía Đông Giao:

- Nó có ở ngoài đồn điền không cậu Đông Giao?

Đông Giao lắc đầu:

- Không có bác ạ! Từ sáng đến giờ con cũng chẳng thấy anh Mẫn Phi.

Ông Thăng lầu bầu:

- Cái thằng lạ thật! Có bao giờ nó lộn xộn thế này đâu. Đi đến giờ ăn cũng không chịu về làm cho mọi người phải lo!

Bà Thăng tiếp thức ăn cho ông và đỡ lời:

- Lát nữa Mẫn Phi về chứ gì. Anh đừng lo, con đã lớn rồi, nhiều lúc phải để nó thoải mái đừng bắt nó lệ thuộc giờ giấc quá!

Ông Thăng nhìn bà trân trân:

- Nói như em không được. Nếu ai cũng không muốn tôn trọng giờ giấc thì nhà này sẽ ra sao?

Đông Giao muốn bật cười: Ông Thăng làm như cả nhà sẽ chống lại ông không bằng. Dĩ nhiên tuân theo giờ giấc là một điều tốt chứ có phiền hà gì đâu. Chính bản thân chàng cũng rất thích làm việc theo một thời khóa biểu nhất định. Chàng định nói cho ông Thăng yên lòng chợt nghe Lam Yên lên tiếng:

- Bác đừng lo, tụi con bảo đảm giờ giấc trăm phần trăm!

- Hừm! Chưa chắc đâu!

Như đứa con biết xoa dịu cha, Lam Yên mỉm cười liến thoắng:

- Chắc mà! Chỉ có anh Mẫn Phi là lộn xộn đòi phá lệ thôi!

Ông Thăng hấp háy mắt:

- Nó phá lệ chắc có điều gì không ổn đây.

Ông bảo bà Thăng:

- Em phải để mắt trông chừng Mẫn Phi đấy!

- Anh làm như nó còn bé lắm! Hãy để cho con nó tự do, nó còn phải có những nhu cầu riêng tư của nó nữa chứ!

Không hiểu sao Đông Giao lại buột miệng chen vào:

- Thỉnh thoảng cũng phải có những thay đổi khác thường cho cuộc sống thêm thú vị chứ bác!

Ông Thăng cười vui:

- Rồi! Cả cậu nữa cũng muốn gống thằng Mẫn Phi đòi thay đổi phải không? Nè ai thay đổi chứ tôi thì không. Nguyên tắc của tôi là luôn làm việc đúng giờ giấc.

Lam Yên tinh nghịch cướp lời ông Thăng:

- Bởi thế bác mới là người điều hành công ty giỏi nhất.

- Hừ! Con nhỏ này...

Đông Giao không ngờ Lam Yên đã làm cho ông Thăng chuyện trò thoải mái hơn mọi ngày và nhờ thế mà bữa ăn hôm nay đỡ phần tẻ nhạt.

... Bua an da ket thuc ma van khong thay Man Phi ve, Lam Yen khong biet tai sao. Troi bat dau toi roi. Nang bong nghi ngoi lung tung.

Mot luc sau Lam Yen go cua phong Dong Giao:

- Anh Dong Giao oi, chung ta di tim anh Man Phi di anh!

Dong Giao thoang ngac nhien:

- Sao lai phai di tim? A ma em co biet anh Man Phi di dau khong?

- Khong biet moi phai di tim chu!

Chang vua noi vua dung len theo nang:

- Biet tim anh ay o dau bay gio?

Lam Yen dap nhanh:

- Thi di long vong cac noi. Nhanh len anh!

Nang cam den pin hoi ha lao di. Dong Giao van khong khoi thac mac:

- Sao anh Man Phi hom nay la qua nhi? Di ma khong cho ai biet di dau. Lam sao tim day?

- Truoc het chung ta se ra vuon va lai cho chu Dan xem co anh ay khong.

Dong Giao tro mat nhin nang:

- Ra vuon hoac den chu Dan thi can gi tim, anh ay se tu ve nha chu.

Sao em nghi vo van vay?

- Khong vo van dau. Tai em thay anh Man Phi co gi khan khac ngay thuong ay!

Dong Giao chot reo len:

- A dung roi! Khong chung anh ay hen di choi voi nguoi yeu. Lat anh ay ve chu gi.

Lam Yen lac dau:

- Khong phai dau. Anh dung doan mo.

- Lam sao em chac khong phai? Anh ay khong phai co nguoi yeu va di choi chu!

- Em da noi roi anh ay khong co di choi voi nguoi yeu dau. Phai tim anh ay vet hoi! Dong Giao bat cuoi khong thay ve lo lang cua Lam Yen.

- Em cu lam nhu anh Man Phi la tre em khong bang! So di lac ha?

Lam Yen muon noi cho Dong Giao nghe tat ca nhung nang lai ban khoan. Nang biet Man Phi buon vi nang. Long nang roi boi, Dong Giao khong hieu gi ca nen chang van dua. Con nang thi dang khac khoai vi Man Phi chua ve.

- Phai tim anh Man Phi nhanh len anh a! Toi roi!

- Lo di tim biet dau anh ay da ve roi.

- Chua ma!

- Hay la anh ay o trong phong.

Lam Yen van khong chiu:

- O trong phong sao khong ra an com?

Dong Giao cuoi cuoi:

- Chac anh ay no roi. Hay la anh ay bo com vi gian doi ai day!

- Anh cu lam nhu anh Man Phi la con gai vay. Bo com, o trong phong vi gian doi.

- Biet dau day!

Lam Yen co ve tu lu. Dong Giao tro nen nghiem tuc:

- Anh noi that day. Em hay xem anh Man Phi co trong phong khong.

Coi chung trong luc chung ta di tim thi anh ay lai co mat o nha roi.

Lam Yen gat dau:

- U nhi! Em lai khong nghi ra. Chung ta hay len phong anh ay di anh!

Nang lai thoan thoat tro vao nha. Dong Giao chi con biet di nhan theo nang.

- Biết làm sao đây Lam Yên! Chúng ta đã tìm anh ấy khắp nơi.

Đông Giao sốt ruột nói với Lam Yên. Hai người đang lững thững đi lên đồi vắng. Họ đã tìm Mân Phi trong phòng chàng, ngoài khu vườn hoa, trong nhà chú Dân vẫn không thấy bóng chàng đâu. Lam Yên buồn bã thở dài.

- Anh Mẫn Phi như bác Thăng vậy, rất đúng giờ giấc, sao hôm nay lại khác thường thế này.

- Em có biết điều gì xảy ra cho anh ấy không?

Lam Yên ngập ngừng:

- Em nghĩ không có gì cả anh à!

- Anh thấy anh ấy khó hiểu quá! Chắc là cũng khó gần gũi?

Lam Yên nhanh nhẩu bênh vực Mẫn Phi:

- Không đâu! Anh Mẫn Phi dễ mến và tốt lắm. Tại anh không tiếp xúc thường nên nghĩ vậy chứ anh rất cởi mở.

Đông Giao chợt hỏi:

- Hay là anh Mẫn Phi có điều gì buồn.

- Em cũng không biết nữa!

Rồi nàng đề nghị:

- Chúng ta hãy ra đồn điền cà phê xem anh ấy có ở đó không anh!

Đông Giao gật đầu. Hai người trở ra đồn điền. Đường sá quanh quẽ không một bóng người. Cả đồn điền cà phê đã chìm trong bóng tối.

Ánh đèn pin của Lam Yên chỉ chiếu sáng một khoảng nhỏ. Đông Giao và Lam Yên đi sâu vào trong.

Đông Giao vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Không biết anh Mẫn Phi có vào đây không nhỉ? Theo em thì anh ấy có thể vào đây không?

- Em không biết nữa. Chúng ta chỉ tìm thôi.

Đông Giao vẫn không thôi bình luận:

- Anh nghĩ anh Mẫn Phi không có ở đây đâu. Anh vào đồn điền lúc này làm gì kia chú? Trời tối rồi!

Lam Yên không nói gì, nàng vẫn lặng lẽ đi. Nàng đã biết lý do Mẫn Phi không về nhà. Mẫn Phi đã giận nàng. Lam Yên nghe lòng se lại,

nàng đâu có lỗi gì. Mẫn Phi xử sự như thế này thật kỳ lạ!

- Lam Yên ơi, rọi đèn cho anh xem đằng kia có gì kìa!

Lam Yên giật mình trước tiếng kêu của Đông Giao.

- Đâu anh?

Chàng đưa tay chỉ:

- Phía trước đó. Tối quá anh không thấy gì cả.

- Anh không thấy mà bảo là có gì.

- Thì bảo cho em sợ chơi!

- Em mà sợ?

Đông Giao nắm lấy tay nàng:

- Đúng! Em không sợ là nhờ có anh đi theo đấy!

- Thôi đi ông ở đó mà kể công! Không có anh thì em cũng...

- Cũng ở nhà! Không dám đi!

Lam Yên trả đũa:

- Anh không dám đi thì có!

- Em làm như anh nhát lắm vậy!

- Thì nhát nên anh cứ tưởng ai cũng như mình!

- Em cứ hay xuyên tạc anh.

Lam Yên chiếu thẳng đèn vào chàng:

- Chứ không phải sao?

Đông Giao vờ than:

- Khổ quá anh có lòng tốt mà em không hiểu cho!

- Lòng tốt? Anh không kể công đi tìm anh Mẫn Phi chứ?

Giọng chàng có vẻ nghiêm túc:

- Anh cũng đang lo cho anh Mẫn Phi như em vậy nhưng thấy em im lặng căng thẳng quá anh nói cho em bớt lo. Anh nghĩ anh Mẫn Phi không đến nỗi nào đâu Lam Yên ạ!

Lam Yên thành thật đáp:

- Chưa gặp anh Mẫn Phi em thấy không yên lòng chút nào cả.

Hai người lại tiếp tục đi. Ánh đèn pin chiếu thẳng về phía trước. Bất thành lình Đông Giao giật lấy đèn pin trong tay Lam Yên rồi chung quanh rồi la lên:

- Hình như có người. Anh thấy có một bóng đen bên trái.

- Đâu? Đâu?

Một bóng người ngồi bất động giữa rừng cà phê mênh mông tối đen. Đông Giao và Lam Yên đưa mắt nhìn kỹ. Lam Yên bỗng thảng thốt gọi to:

-Anh Mẫn Phi! Anh Mẫn Phi! Anh sao vậy?

Nàng vừa gọi vừa lay chàng, Đông Giao cũng ào đến bên chàng thân thiết:

- Có việc gì vậy anh Mẫn Phi? Sao anh ngồi ở đây?

Mẫn Phi ngồi ử rử không nói gì cả. Đôi mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không trước mặt.

Lam Yên hỏi chàng êm ái:

- Anh ngồi đây làm gì? Trời tối rồi, đi về anh!

Đông Giao ngạc nhiên tột độ. Không lẽ lại thêm một người như chú Dân nữa sao? Đêm tối, chàng không nhìn rõ mặt Mẫn Phi. Lay trờ cho chàng trai này vẫn bình yên. Chàng thật tình bảo Mẫn Phi:

- Anh không về hai bác ở nhà đang lo lắng vì anh đấy!

Lam Yên tiếp lời:

- Có việc gì anh kể cho tụi em nghe đi!

Mẫn Phi từ từ quay lại. Chàng hất tay Lam Yên ra:

- Hai người hãy để tôi yên!

- Anh đi về với tụi em.

Mẫn Phi nhìn nàng bằng đôi mắt vô hồn:

- Tôi không cần ai cả. Nghe rõ chưa?

Đông Giao bắt nhẩn nhưng vẫn dịu giọng bảo Mẫn Phi:

- Hai bác đang chờ anh ở nhà đấy. Về đi anh, có việc gì về nhà giải quyết.

Mẫn Phi giận dữ nhìn Đông Giao:

- Hai người hãy về đi! Hãy rời khỏi đây ngay! Tôi không muốn thấy mặt hai người nữa!

Đông Giao mím môi, chàng lờ mờ hiểu chuyện. Trong khi Lam Yên ngây thơ:

- Tội em có làm gì đâu. Anh bình tĩnh lại đi!

Mẫn Phi hét lớn:

- Không làm gì cả? Hai người đang chọc tức tôi phải không? Hãy đi đi!

Lam Yên cương quyết:

- Tội em sẽ đi chừng nào anh chịu đi về với tội em.

Mẫn Phi xẵng giọng:

- Đồn điền này của tôi. Tôi muốn ở, muốn đi lúc nào cũng được.

Không ai được quyền bắt buộc tôi.

Đông Giao lộ vẻ bất mãn:

- Anh ấy không chịu về. Thôi mình đi về em.

Lam Yên cố nài nỉ:

- Đi về anh Mẫn Phi, nếu không cả nhà sẽ sốt ruột đi tìm anh đấy!

- Tôi có bỏ nhà đâu mà đi tìm. Chừng nào tôi muốn về thì tôi về chứ?

Đông Giao vô cùng khó chịu, chàng nủi cánh tay Lam Yên:

- Anh Mẫn Phi có vẻ không thích tội mình, thôi đi về em!

Lam Yên tần ngần nhìn hai người đàn ông, lòng đầy u uẩn.

Mẫn Phi vẫn ngồi đấy, giọng chàng lạnh lùng:

- Hai người hãy đi cho khuất tôi nghe chưa!

Lam Yên vẫn khấn khoản với chàng:

- Anh đừng ngồi đây nữa, đi về với tôi em luôn!

- Không! Tôi không bao giờ đi chung với hai người

Đông Giao muốn nổi nóng:

- Em có nghe anh ấy nói chưa? Anh không thể chịu được nữa!

Chúng ta đi về thôi!

Lam Yên còn dùng dằng. Đông Giao nhanh nhẹn kéo nàng rời khỏi đồn điền. Lam Yên bắn khoăn:

- Đi về em không yên tâm anh Đông Giao ạ!

Chàng an ủi:

- Anh ấy không sao đâu? Chúng ta cũng đã nài nỉ hết lời mà anh ấy không chịu. Có phải tại chúng ta đâu!

Nàng thở dài:

- Thôi về cho bác Thăng hay vậy!

Mọi việc đã trở lại bình thường nhưng lòng mọi người lại không bình thường chút nào cả. Khi có kẻ phá vỡ giờ giấc thường lệ của chính mình thì đây là một hiện tượng lạ! Trong tâm trí Đông Giao lúc này đây đang dấy lên một câu hỏi lớn. Chàng nói với Lam Yên khi hai người về đến phòng nàng:

- Đáng lẽ anh về phòng cho em nghỉ ngơi, anh biết em mệt lắm rồi nhưng anh cứ lạ lùng về anh Mẫn Phi mãi!

Lam Yên với vẻ vô tư:

- Bây giờ anh ấy đã về nhà rồi thì mọi việc đâu vào đấy!

Đông Giao từ từ ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng. Lam Yên biết rằng sẽ bắt đầu một cuộc bình luận nữa đây. Đông Giao lắc

đầu:

- Không đâu vào đấy đâu em ạ!

- Anh không đồng ý với em à? Thế anh còn nghi ngại điều gì?

Chàng đáp thành thật:

- Anh không nghi ngại nhưng anh thắc mắc ghê lắm. Em xem trong lúc chúng ta và hai bác Thăng rồi rít đi tìm anh ấy thì anh ấy ra đồn điền “ngồi chơi.” Chúng ta nài nỉ mãi cũng không chịu về

Lam Yên mỉm cười:

- Thì lâu lâu anh Mẫn Phi thay đổi bầu không khí một chút như bác gái nói.

Đông Giao nói với vẻ phàn nàn:

- Đến khi hai bác ra đồn điền tìm lại không thấy. Tưởng anh ấy mất hút nơi đâu rồi, ai ngờ về nhà tỉnh bơ, em nghĩ có điên đầu không?

Lam Yên không muốn Đông Giao nghi ngại điều gì cả, nàng đáp nhẹ nhàng:

- Nhiều lúc anh ấy thích suy tư một mình nơi thanh vắng không muốn ai quấy rầy.

Đông Giao cướp lời:

- Xong rồi về nhà tỉnh bơ xem như không có gì xảy ra cả?

- Đúng là không có gì xảy ra.

Chàng lắc đầu:

- Không! Anh không tin là mọi việc bình thường. Chắc chắn phải có gì xảy ra.

Lam Yên ném về phía chàng tia nhìn khó hiểu:

- Anh nghĩ ngại làm chi những việc không có liên quan gì đến mình?

Đông Giao có vẻ dăm chiêu:

- Em cho là không liên quan à? Em không nghe những gì anh Mẫn

Phi nói hay sao? Anh ấy không thích anh và em đến gần. Tại sao anh ấy hèn học và xua đuổi chúng ta?

- Anh ấy không muốn gặp chúng ta.

Chàng vẫn bực dọc:

- Chúng ta có làm gì phiền anh ấy đâu?

Lam Yên lặng thinh, chàng đến ngồi bên nàng:

- Lam Yên, em nói đi có phải anh Mẫn Phi không ưa anh?

- ...!

Lam Yên không thể nói gì được. Nàng vô vàn khổ tâm. Nàng biết trái tim Mẫn Phi đã tan nát vì nàng. Lam Yên cũng không muốn Đông Giao lo âu phiền toái. Nàng thật sự xốn xang trước hai người đàn ông mà nàng yêu quý.

Đông Giao nhìn sâu vào mắt Lam Yên:

- Anh Mẫn Phi có vẻ ghét anh, anh đâu đến nỗi ngu ngốc mà không nhận thấy rằng anh ấy đã yêu em.

Lam Yên im lặng. Bàng hoàng. Chàng thấy lòng như lửa đốt. Chàng sợ Lam Yên xác nhận, chàng không muốn tin sự thật. Lạy trời điều đó đừng xảy ra!

Đông Giao bóp chặt vai Lam Yên, ánh mắt chàng buồn rười rượi:

- Anh Mẫn Phi yêu em phải không Lam Yên? Em hãy nói sự thật đi!

- Sự thật là em yêu anh. Đông Giao ạ!

Đôi mắt Đông Giao vụt sáng. Đôi môi hồng mềm mại của Lam Yên đã thốt lên câu nói từ trái tim nàng. Câu nói mà Đông Giao hằng mong đợi. Chàng sung sướng hét lên:

- Ôi Lam Yên! Anh mừng muốn phát điên lên được!

Tình Xưa Sương Khói

Chương 15

Vừa bước chân vào phòng khách, Đông Giao chợt khựng lại. Một cô gái lạ đang ngồi nghe nhạc trên salon. Đông Giao định trở ra nhưng cô gái đã quay lại và trông thấy chàng. Cô liền thoảng reo lên:

- Ô nhân vật mới đây phải không? Ngồi xuống đi anh, cũng người nhà cả mà, có gì đâu phải giữ lễ!

Trời ơi, thật là bạo mồm bạo miệng. Đông Giao liếc cô ta, y hết một “nữ tặc” với đầu tóc cắt ngắn, áo bỏ vô quần trông rất ngỗ ngáo, cái miệng ngang bướng thích ra lệnh, đôi mắt rất sáng luôn ánh lên những tia nhìn chằm chích

Thấy Đông Giao vẫn chưa chịu ngồi, cô gái tinh nghịch hỏi nhưng nhằm khẳng định:

- Hửn đây là anh Đông Giao, nhân vật mới của Công ty Xuân Thăng?
Kìa sao anh chưa chịu ngồi xuống?

Giây phút bối rối đã qua, Đông Giao ngồi xuống ghế và hất hàm hỏi:

- Đúng đấy! Còn cô?

- Phi Bạch con gái ông Thăng!

Phi Bạch vừa nói vừa tắt máy hát.

Đông Giao ồ lên, nàng cắt ngang:

- Anh ngạc nhiên về tên tôi đấy hả? Chính tôi cũng đau đầu về nó đấy! Không hiểu ba tôi nghĩ sao mà đặt tên tôi Phi Bạch – màu trắng như mây. Có lần tôi phàn nàn, ba tôi bảo: “Con là làng mây trắng bay, hoặc cánh chim trắng bay, hoặc khói trắng bay cũng được.”

Rồi nàng nhún vai:

- Nhưng cái gì bay cũng không giong tôi chút nào!

Đông Giao buột miệng khen:

- Tên cô hay đấy chứ! Tôi có nghe Lam Yên nhắc đến cô luôn. Nay mới được gặp cô!

Nàng thoáng cau mày:

- Thế Lam Yên nói xấu gì tôi với anh đó?

- Bộ cô có nhiều điều xấu hay sao mà sợ bị nói?

Phi Bạch bĩu môi:

- Xí! Tôi mà sợ bị nói xấu à? Tôi rất ghét những kẻ hay đặt điều nói về người vắng mặt. Dĩ nhiên khi họ nói thì chỉ có họ tốt thôi.

Đúng là giọng điệu của kẻ thích gây sự. Đông Giao cũng muốn chọc nàng cho bỏ ghét.

- Tôi nghĩ dù ai muốn nói gì thì cứ nói, ta vẫn mãi là ta, có gì phải sợ?

Giọng nàng thật cay cú:

-Anh tưởng tôi sợ hả? Anh làm rồi. Ở đời, tôi không biết sợ là gì?

Đông Giao cười cười khiêu khích:

- Tôi chưa thấy ai tuyệt như cô và anh hùng nữa chứ!

Nét mặt nàng vẫn nhăn nhó:

- Anh vẫn chưa cho tôi biết, Lam Yên đã nói gì với anh.

- Nếu tôi là cô tôi sẽ không quan tâm đến điều đó.

Mắt Phi Bạch long lên:

- Sao lại không quan tâm, tôi cần biết Lam Yên nói gì với anh để tôi

còn giải thích nữa chứ.

Nghe Phi Bạch nói, Đông Giao muốn bật cười. Phi Bạch đã bộc lộ phần nào nhược điểm của nàng. Không muốn nàng nghi kỵ hiểu lầm, chàng nhẹ nhàng giải thích:

- Cô đừng lo, Lam Yên không có nói gì đâu. Chỉ tại tôi hỏi.

Phi Bạch sốt ruột:

- Anh hỏi gì?

-Tôi hỏi thăm về “ái nữ” của bác Thăng.

Nàng trợn mắt:

- Anh đã biết gì về tôi đâu mà hỏi thăm.

- Không biết mới hỏi chứ.

- Xạo!

Không nói gì, Đông Giao bắt chợt hỏi Phi Bạch, cô ở Đà Lạt về từ lúc nào?

Nàng nghiêm giọng:

- Anh chưa trả lời câu tôi hỏi, thì không được quyền hỏi!

Đông Giao thật khó chịu trước vẻ đanh đá của Phi Bạch. Chàng liếc mắt nhìn nàng rồi đáp cho xong chuyện:

- Tôi cứ ngỡ bác Thăng chỉ có hai con đang ở đây thì Lam Yên cho biết còn Phi Bạch – em kế anh Mẫn Phi đang sống với cô ruột ở Đà Lạt có đúng không nè?

Phi Bạch vẫn ngoan cố:

- Tôi không tin Lam Yên chỉ nói với anh có thế.

- Chứ cô còn muốn Lam Yên nói gì nữa?

Giọng nàng lạnh lùng:

- Nói gì thì chỉ có anh và Lam Yên biết.

- Cô có vẻ không thích Lam Yên nhỉ?

- Tại sao tôi phải thích Lam Yên khi nó không phải là ruột thịt của tôi...?

- Không phải là ruột thịt nhưng cũng là bạn của nhau. Dù sao Lam Yên cũng đã sinh sống tại nơi đây.

Nét mặt nàng vênh lên, giọng đầy mai mỉa:

- Anh có vẻ biết rõ quá nhỉ?

- Thì tôi ở đây!

- Đó không phải là lý do!

Đông Giao đáp chát:

- Cô muốn nghĩ ra bao nhiêu lý do nữa cũng được.

Phi Bạch trừng mắt lên nhìn chàng:

- Hừ! Anh làm như tôi ham bịa đặt lắm vậy?

- Kể ra cô cũng thông minh đấy. Tôi tưởng cô chỉ biết gây sự thôi chứ!

Nàng có vẻ giận dỗi:

- Thôi, không thèm nói chuyện với anh nữa! Chỉ toàn cãi nhau chẳng vui vẻ gì.

Phi Bạch lặng im. Thoáng lắt Đông Giao dậm đứng lên, nàng vội nói:

- Ấy. Anh định đi à?

- Tôi không thích cãi nhau với cô nữa!

Giọng nàng như ra lệnh:

- Không muốn cãi nhau thì hãy nói chuyện nghiêm chỉnh hơn chứ sao lại đi? Anh đi tôi biết nói chuyện với ai?

Đông Giao phì cười:

- Làm như nhà này chỉ có mình tôi là đối tượng nghe của cô vậy?

- Đúng! Vì anh là “người mới”

Phi Bạch không kịp cho xem phản ứng của Đông Giao, nàng hất mặt

lên phòng vẫn chàng:

- Anh từ đâu đến đây? Làm việc với ba tôi anh thấy dễ chịu không?

Sao, đã có người yêu chưa?

Nàng hỏi một hơi dài, Đông Giao nhăn mặt:

- Chuyện đời tư của tôi, cô biết làm gì?

Phi Bạch thách thức;

- Sao, anh không dám khai à?

Đông Giao vừa định phản công thì chợt nghe tiếng Lam Yên:

- Phi Bạch ơi, bác Thăng gọi kìa!

Lam Yên xuất hiện, nàng thật giản dị và tương phản với Phi Bạch ngỗ ngáo. Đông Giao thở phào sẽ thoát khỏi cuộc phỏng vấn không mấy thích thú này.

Phi Bạch nhìn đồng hồ:

- Mẹ tôi gọi làm gì thế? Kiểm chuyện à?

Lam Yên đưa mắt ngó Đông Giao. Hai người đều không biết Phi Bạch nói ai kiểm chuyện.

Nàng lướt mắt qua Lam Yên vẻ kiêu kỳ:

- Mẹ tao gọi chi đó? Chắc là ăn cơm hả? Chút tao xuống liền. Tao còn chờ anh Đông Giao giải đáp thắc mắc. Mà xuống lo với chị Lưu đi!

Ghê gớm thay giọng điệu của một chủ nhân! Phi Bạch quay qua Đông Giao:

- Còn anh sao không trả lời câu hỏi của tôi đi?

Đông Giao cũng bản lĩnh không kém:

- Điều cô thắc mắc đó, cô hãy xem lý lịch của tôi trong hồ sơ!

Nàng vẫn cương quyết:

- Tôi cần anh nói chứ tôi không cần xem!

Nghe hai người đối đáp, Lam Yên không hiểu gì. Từ lâu nàng cũng biết tính khí Phi Bạch. Cô gái cao ngạo luôn bắt mọi người phải phục vụ mình. Nàng xử sự với Lam Yên cứ y như người trên kẻ dưới. Cũng may là Phi Bạch rất ít khi ở đây. Nàng sống với người cô ruột ở Đà Lạt đã mấy năm nay. Thỉnh thoảng Phi Bạch mới về nhà thăm ông bà Thăng một, hai ngày rồi đi ngay. Nàng bảo ở Đà Lạt vui hơn nhiều.

Cùng trang lứa với Phi Bạch nhưng Lam Yên không mấy gần gũi với cô ta. Nàng thích cô bé Liên Bạch hơn. Liên Bạch hiền ngoan và luôn vui vẻ với mọi người.

Thấy Lam Yên đứng trầm ngâm, Đông Giao đến bên nàng:

- Chúng ta đi thôi Lam Yên!

Mặt Phi Bạch đanh lại:

- Hai người liên kết nhau hả?

Ông Thăng từ ngoài bước vào làm cho tình hình bớt căng thẳng.

Ông đưa mắt nhìn quanh, giọng vui vẻ nói:

- Cô cậu tụ họp ở đây làm gì? Sao chưa chịu đi ăn cơm hả?

Đông Giao trầm nghĩ:

“Ông già không bao giờ phá vỡ giờ giấc đã đến, để xem cô bé ương ngạnh đối phó ra sao?”

Vừa trông thấy cha, Phi Bạch đã reo lên:

- Ô! Ba đã đến! Ba xong việc rồi hả ba?

Giọng nàng thật ngọt ngào. Đúng là giọng của cô con gái cưng. Nàng đến bá cổ ông Thăng nũng nịu:

- Con đang chờ ba đấy!

Ông Thăng hể hả:

- Ba xong cả rồi, chờ ba làm gì đây?

Rồi ông chỉ vào Đông Giao:

- Con đã biết anh chàng này chưa? Rồi hả? Thôi lẹ đi ăn cơm không làn chàn ở đây nữa.

Phi Bạch khẽ liếc nhìn Đông Giao:

- Con làn chàn là để chờ ba đấy. Ba là chủ toạ, có mặt ba, cả nhà mới ăn cơm chứ! Đông Giao và Lam Yên im như hến. Thật là miệng lưỡi Phi Bạch, nàng nói gì cũng được cả.

Ông Thăng quay qua Lam Yên hỏi:

- Mẫn Phi về chưa con?

- Dạ rồi bác ạ!

Đông Giao chăm chú nhìn ông và Lam Yên. Chàng rất thích ông gọi Lam Yên ngọt ngào, âu yếm, cả bà Thăng cũng thế. Họ đối với Lam Yên rất thân mật, chỉ có Phi Bạch, sao cô nàng khó chịu đến thế? Phi Bạch có vẻ gay gắt với Lam Yên làm sao ấy! Nhất định chàng sẽ hỏi Lam Yên cho ra lẽ.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 16

Lam Yên à! Con còn thức không? Mở cửa cho bác vào nói chuyện chút!

Nghe tiếng gọi của bà Thăng, Lam Yên lồm cồm bò dậy ra mở cửa:

- Bác ạ!

Bà Thăng tươi cười với Lam Yên:

- Con chưa ngủ hả?

- Dạ chưa bác ạ! Còn sớm mà.

Bà nhìn nàng với ánh mắt trù mến:

- Mọi khi con ngủ rất sớm?

Lam Yên mỉm cười nũng nịu:

- Bác vẫn biết cả tính xấu của con.

- Chứ sao! Bác đã từng bông bế con từ lúc con còn bé kia mà!

Lam Yên cảm động nhìn bà Thăng. Giọng bà dịu dàng làm sao! Bà thật giản dị trong bộ đồ màu xanh đậm. Bà Thăng là một người đàn bà hiền lành và mẫu mực. Tại sao bà sinh ra Phi Bạch đánh đá thế nhỉ?

Lam Yên rất yêu kính bà Thăng, nản xem bà như người mẹ nhân hậu. Nàng thầm tiếc Phi Bạch không giống tính bà.

Bà Thăng đưa mắt nhìn khắp gian phòng nàng. Bà rất ghét sự bừa bộn, cầu thả. Lam Yên đã học được tính ngăn nắp nơi bà. Lâm Yên lễ phép mời bà:

- Mời bác ngồi!

Bà Thăng không ngồi ghế mà lại ngồi xuống giường của Lam Yên.

Bà nhẹ nhàng bảo:

- Con ngồi xuống đây, bác có chuyện muốn nói với con!

Lam Yên ngồi xuống bên bà, lòng hồi hộp không biết có việc gì. Thật ra việc bà Thăng đến phòng Lam Yên không làm nàng ngạc nhiên.

Thỉnh thoảng bà vẫn đến và hai bác cháu trò chuyện rất vui vẻ.

nhưng hôm nay thái độ của bà có vẻ quan trọng khiến nàng thấy lo sợ.

Giây phút im lặng trôi qua chậm chạp. bà Thăng vẫn không nói gì.

Lam Yên càng thêm bối rối. Bỗng bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng:

- Bác rất hài lòng về con, Lam Yên ạ!

Lam Yên đáp khẽ khàng:

- Con cảm ơn bác!

Nét mặt bà Thăng thật đôn hậu:

- Con là một cô gái rất tốt!

Bà Thăng vui vẻ nhận định:

- Bác nói thật đấy! Phải chi con Phi Bạch cũng dịu dàng, hiền hậu biết quan tâm đến người khác như con!

Lam Yên cũng muốn tìm lời lẽ để bào chữa cho Phi Bạch nhưng không thể được. Nét mặt cau có cùng những câu nói xấc xược của Phi Bạch khiến nàng nhớ mãi.

Còn bà Thăng thì cứ làm cho nàng thêm băn khoăn. Lam Yên không đoán được ý bà thì đã nghe bà nói:

- Phi Bạch không được như con. Thôi thì con hãy là con của bác nha.

Lam Yên giật mình nhìn bà Thăng dăm dăm. Nàng cố trấn tĩnh:

- Thì con vẫn xem hai bác như cha mẹ ruột của con.

- Bác biết điều đó và bác rất sung sướng nếu con là dâu của gia đình bác.

Mắt Lam Yên mở lớn, nàng lắp bắp:

- Bác nói sao?

Bà Thăng mỉm cười từ tốn:

- Coi kìa, sao con lại hoảng hốt thế? Bác mong muốn điều đó từ lâu.

Con và Mẫn Phi đã lớn lên bên nhau, chắc chắn là tình cảm hai đứa gắn bó biết bao! Bác tin con sẽ là người vợ tuyệt vời của Mẫn Phi và là dâu tốt của bác.

Đầu óc quay cuồng, Lam Yên không thể thốt được lời nào. Giọng bà Thăng vẫn vang lên đều đều:

- Bác biết Mẫn Phi yêu thương con tha thiết. Nó thường hay tâm sự với bác. Như vậy rất tốt phải không Lam Yên? 2 con luôn gần gũi nhau và thật sự hiểu nhau.

Lam Yên thở dài thườn thượt, khuôn mặt nàng tái xanh:

- Con rất yêu quý anh Mẫn Phi nhưng...

Bà ngạc nhiên:

- Sao? Con nói gì? Như vậy thì tốt quá, đúng như mong muốn của bác rồi!

Lam Yên đáp nhanh:

- Nhưng không thể được bác ạ!

Bà Thăng trở mặt:

- Sao không được? Có việc gì thế?

Lam Yên đau khổ như bị tra tấn, biết nói thế nào với bà Thăng đây?

Bà sẽ thông cảm hay giận dữ la mắng nàng. Nàng cảm thấy có lỗi vô cùng. Nàng không bao giờ mong mỗi được nhà bà. Trời hỡi, bà Thăng sẽ nghĩ sao khi biết rõ nàng không yêu Mẫn Phi.

Bà Thăng đang quan sát Lam Yên rất kỹ. Bà có thấy được những xốn xang và những biến động trong nàng? Rồi như không để ý Lam Yên đang ngồi cúi mặt. Giọng bà Thăng dịu dàng hỏi:

- Con nghĩ thế nào Lam Yên? Bác định trong năm nay sẽ làm đám cưới cho Mẫn Phi và con. Bác báo trước để con khỏi đột ngột. Bác sẽ lo tất cả mọi việc.

Lam Yên hoảng kinh:

- Kìa bác! Đừng! Không thể được đâu!

- Sao? Con không chịu à?

Lam Yên đáp ứng:

- Đừng nên làm đám cưới bác ạ! Con không...

Bà Thăng nhú mày:

- Con không chịu làm đám cưới à? Con không yêu Mẫn Phi phải không?

- ...

- Thế mà bác cứ tưởng con cũng yêu Mẫn Phi, bác đã làm.

Bà thở dài, giọng đầy tiếc rẻ. Lam Yên vẫn không dám nhìn bà.

Giọng nàng lí nhí:

- Bác Thăng xin bác hiểu cho con...

Bà Thăng buồn buồn ngắt lời nàng:

- Hiểu cho con là con không yêu Mẫn Phi hả. Con làm cho bác thất vọng vô cùng.

Lam Yên cố biện bạch:

- Con vẫn luôn quý trọng anh Mẫn Phi.

- Nhưng tại sao con không chịu làm vợ nó?

Lam Yên sợ phải trả lời sự thật với bà Bà Thăng nắm tay nàng giục.

- Con nói đi! Con đã yêu người khác phải không?

- Vâng!

Bà hấp tấp hỏi dồn:

- Ai vậy?

- Anh Đông Giao!

Bà Thăng lặng người không nói, bà đăm đăm nhìn Lam Yên. Nàng không thể giấu bà và nàng chuẩn bị chống chọi với con giông tố đang sắp ập xuống.

Bà Thăng thần thờ:

- Thảo nào!

Giá mà thời gian trôi nhanh. Giá mà cuộc trò chuyện này đã chấm dứt để Lam Yên thoát khỏi những giây phút lamng nàng buồn nhất.

Bà Thăng vẫn hỏi như đang tra tấn nàng:

- Sao con không yêu Mẫn Phi mà lại yêu người khác hả Lam Yên?

Bác đâu có lường trước được việc này?

Hơi yên tâm vì bà Thăng không nổi giận lôi đình, Lam Yên đáp:

- Con cũng không hiểu được tại sao nữa bác ạ!

Giọng bà Thăng có vẻ hoài nghi:

- Đông Giao chỉ mới đến đây chưa đầy một năm. Còn Mẫn Phi đã gắn bó với con cả một thời gian dài, con có làm lẫn không đấy Lam Yên?

Lam Yên cố gắng giải thích:

- Anh Mẫn Phi cũng đã hỏi con như thế nhưng con biết rõ lòng mình bác ạ!

Bà Thăng chắc lưỡi:

- Hèn gì mà thằng Mẫn Phi có vẻ buồn. Nó sẽ đau khổ biết bao nhiêu. Tình cảm trọn vẹn dành cho con. Thế mà...

Lam Yên nắm bàn tay bà:

- Bác Thăng! Con xin lỗi bác!

Giọng bà đầy vẻ trách móc:

- Bác đã để ý thấy cả tháng nay Mẫn Phi làm sao ấy! Trông nó buồn thảm thiết, nó ăn uống thất thường và thường cậm cùi làm việc không nói gì đến ai. Bác hỏi nó cũng không nói, bác rất lo lắng.

Phải chi bà Thăng giận dữ, la mắng nàng có lẽ Lam Yên không khổ sở bằng những lời bà than thở. Giọng bà Thăng vẫn đều đều vang lên:

- Có người mẹ nào mà không yêu và lo lắng cho con. Mẫn Phi là

nguồn vui và niềm tự hào của 2 bác. Thấy nó buồn bác chỉ nghĩ con với nó giận nhau. Bác định giảng hoà.

Nghe bà Thăng nói, Lam Yên chỉ muốn sà vào lòng bà. Bà là một người mẹ tuyệt diệu, ước gì nàng là con ruột của bà nhỉ? Còn tại sao nàng không yêu Mẫn Phi để trở thành vợ chàng, thành con dâu của bà thì chỉ có trời mới hiểu.

Bỗng dưng bà Thăng bảo:

- Nếu cậu Đông Giao không đến đây thì chắc chắn con sẽ yêu Mẫn Phi?

Lam Yên lặng thinh. Nếu không gặp Đông Giao nàng có yêu Mẫn Phi không? Lam Yên không nghĩ đến điều đó.

Bà Thăng lẩm bẩm:

- Tất cả là tại Đông Giao. Phải chi cậu ta không đến đây!

- Bác đừng trách anh Đông Giao! Chỉ mình con có lỗi, nhưng chúng con yêu nhau thì có tội gì hả bác?

Bà Thăng phan nàn:

- Tiếc là con không yêu người bác mong muốn.

Chợt mắt bà sáng lên:

- Cũng chưa muộn đâu Lam Yên ạ! Đông Giao chỉ đến đây một thời gian rồi cậu ta lại đi thôi! Con hãy chấm dứt tình yêu bông bột của con đi! Nhất định con với Mẫn Phi sẽ thành!

Lam Yên hoảng sợ:

- Ko! Con không đồng ý! Bác đừng ép buộc con!

Bà Thăng ôn tồn:

- Con nên nghĩ đến hạnh phúc của con Lam Yên ạ! Bác mong con và Mẫn Phi sẽ sống gắn bó bên nhau. Con đừng làm tan vỡ ước muốn của bác!

- Con biết bác rất tốt với con, nhưng mà...

Bà Thăng vẫn khuyên nhủ Lam Yên:

- Bác rất lo cho hạnh phúc của con. Lấy Mẫn Phi con sẽ được mọi điều tốt đẹp!

Lam Yên thành thật:

- Con không biết nói sao trước thâm tình của bác đối với cha con của con. Mãi mãi con biết ơn bác, nhưng con không thể lấy anh Mẫn Phi, lúc nào con cũng xem anh ấy như một người anh.

- 2 đứa yêu mến nhau như ruột thịt thì trở thành vợ chồng càng thuận tiện chứ sao con ngại?

Lam Yên đau khổ khẳng định:

- Nhưng con yêu anh Đông Giao mà. Bác hiểu cho.

Bà Thăng có vẻ giận:

- Rồi con sẽ quên cậu Đông Giao thôi!

- Không thể được bác ạ!

Bà Thăng nói quả quyết:

- Con nên chấp nhận những điều bác đã tính và lo cho con. Hãy suy nghĩ đi Lam Yên!

Lương tâm ray rứt khi từ chối nhưng nàng vẫn phải từ chối. Giả như không phải là bà Thăng, không phải là Mẫn Phi thì Lam Yên nhẹ nhõm biết bao nhiêu. Nàng nhìn bà Thăng cố gắng tỏ bày:

- Bác Thăng, bác hãy để cho con sống với tình yêu của con. Bác, bác... tìm người khác cho anh Mẫn Phi.

Bà Thăng như bị điện giật:

- Ko! Bác đã chọn con rồi. Bác sẽ không đồng ý ai cả. Không ai sánh được với con đâu.

- Bác nói quá cho con!

- Thật đấy! Bác rất hài lòng con. Cả Mẫn Phi cũng yêu con kia mà.
- Nhưng con yêu anh Đông Giao!

Bà Thăng xẵng giọng:

- Đông Giao! Đông Giao! Biết cậu ta là người như thế nào. Con phải biết suy nghĩ thiệt hơn chứ.

Nước mắt ứa ra, Lam Yên không biết phải làm gì bây giờ. Từ đây nàng sẽ không còn thanh thản nữa. Không biết những ngày sắp tới điều gì sẽ xảy ra cho nàng?

Bà Thăng đứng dậy chấm dứt cuộc trò chuyện:

- Thôi bác đi đây! Con hãy nghĩ lại lời bác nói!

Bà Thăng nhìn nàng rồi bước nhanh ra cửa. Lam Yên gọi vói theo:

- Bác Thăng! Bác đừng...

Bà Thăng cương quyết:

- Con phải nghe lời bác, Lam Yên ạ!

Lam Yên cắn chặt môi đứng bất động nơi ngưỡng cửa trong khi bóng bà Thăng đã khuất dần.

- Thôi em đừng buồn nữa! Rồi chúng ta sẽ lo liệu!

Lam Yên thấy lòng dịu ấm trước lời an ủi của Đông Giao. 2 người đang đứng giữa những đôi cà phê xanh rờn. Lam Yên đã kể cho chàng nghe tất cả. Mong được chàng chia sẻ những dần vật trong tâm tư.

Nàng ngược mắt nhìn Đông Giao hỏi khẽ:

- Lo liệu thế nào hả anh?
- Anh sẽ tính cho Em hãy yên tâm đi! Mọi việc sẽ ổn cả thôi!

... Đông Giao biết Lam Yên đang băn khoăn khó xử. Mấy hôm nay trông nàng luôn sầu thảm. Đông Giao đã thực sự lo lắng.

- Có việc gì em buồn quá Lam Yên, nói cho anh nghe đi!

Lam Yên cũng chưa biết thổ lộ với chàng thế nào. Hình như bà Thăng đang theo dõi nàng và Đông Giao nên nàng cố giấu.

- Không có gì đâu anh!

- Em đừng giấu anh! Có điều gì xảy ra cho em vậy? Hay là Phi Bạch làm phiền em?

Rồi chàng khuyên nhủ:

- Em hơi nào nghĩ đến những câu nói vớ vẩn của PB.

Nàng khẳng định:

- Em không nghĩ đến điều đó anh ạ!

- Như vậy có điều gì đã xảy ra cho em, trông em khác lạ lắm. Em hãy nói anh nghe đi!

Lam Yên đứng yên không nói. Chàng khẩn khoản:

- Em không tinh anh sao Lam Yên? Nói cho anh biết để anh chia sẻ cùng em!

- Ở đây không tiện nói anh à!

- Thế hả? Thôi xé chiều em ra đòi cà phê gặp anh nhé! Hãy nói rõ cho anh nghe!

- Vâng!

Khoảng gần 4pm, Lam Yên đã đến gặp chàng. Đông Giao nôn nóng chờ nàng.

- Kìa em, nói đi!

... Và Lam Yên đã thuật cho chàng nghe tất cả những lời bà Thăng đã nói với nàng. Bà Thăng không ép buộc Lam Yên nhưng thực sự còn hơn ép buộc. Nàng thấy muôn vàn khó xử.

Lời trấn an của Đông Giao giúp nàng bớt lo âu nhưng Lam Yên không biết chàng sẽ lo liệu thế nào đây.

Đông Giao để tay lên vai nàng:

- Dĩ nhiên, em không đồng ý Mẫn Phi thì làm sao bác Thăng làm đám cưới được.

- Em chỉ sợ bác Thăng cưỡng bức em.

Đông Giao nhìn nàng, giọng chậm rãi:

- Em đừng lo Anh sẽ hỏi cưới em.

Lam Yên run giọng:

- Hỏi cưới em? Biết bác Thăng có đồng ý không?

- Bác đồng ý thôi vì em đâu phải là con ruột của bác mà bác ngăn cản.

Lam Yên muốn bật cười trước sự ngỡ ngàng của Đông Giao:

- Vì không phải là con ruột nên bác muốn em làm con dâu.

- Anh sẽ nói với bác trai trước. Hy vọng bác sẽ thông cảm cho chúng ta.

Lam Yên có vẻ bi quan:

- Bác sẽ nghĩ đến con bác trước chứ thông cảm với chúng ta à?

Đông Giao an ủi nàng:

- Anh tin chắc được mà! Bác trai rất thương yêu chúng ta Bác không quá khó tính như em nghĩ đâu!

- Em không mấy hy vọng!

Mét mặt chàng thật căng thẳng:

- Nếu cần chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Lam Yên giật mình:

- Ko, em không thể là kẻ bội bạc với bác Thăng!

Đông Giao lặng lẽ quan sát nàng. Lam Yên biết trọng ơn nghĩa. Nàng đã gắn bó một đời với gia đình ông Thăng. Nàng không thể ra đi bằng sự trốn chạy. Đông Giao cố an ủi nàng:

- Chúng ta sẽ ra đi đàng hoàng em ạ!

Và chàng mơ màng nói tiếp:

- Cưới nhau xong, anh sẽ đưa em về thành phố sinh sống để em khỏi phải lo ngại điều gì cả.

Lam Yên phân vân:

- Không được đâu! Em sẽ bỏ chú Dân sao? Em thương chú ấy lắm!

- Anh rất quý tình cảm của em nhưng em phải nghĩ tới em chứ! Chú Dân đâu phải ruột rà của em. Không có em thì gia đình của bác Thăng cũng lo cho chú được!

Đông Giao nói phải nhưng Lam Yên thấy làm sao ấy! Nàng khó chấp nhận việc xa lìa chú Dân. Rất tội nghiệp cho chú. Bao ấm ức chứa trong lòng khiến chú lâm bệnh. Chắc là chú khổ dữ lắm. Nhiều lúc chú nói chuyện với Lam Yên rất ngọt ngào. Chú gọi nàng là con xưng chú đầy thân mật. Khi ấy Lam Yên rất vui sướng. Nàng thường vỗ vào tay chú:

- Mai mốt chú hết bệnh con sẽ đưa chú lên đồi cà phê or vào rừng thông chơi nhé!

Chú Dân vỗ tay reo:

- Ừ đúng rồi đó! Con đưa chú đi đến nơi có mấy con suối chảy róc rách chú thích lắm!

Thế đấy, Lam Yên chưa kịp mừng thì hôm sau đã thấy chú ngồi ủ rũ hỏi gì cũng không chịu nói. Tâm tính chú thất thường như vậy Lam Yên hiểu rất rõ. Nàng có lòng nào xa rời chú?

Thấy Lam Yên ngồi thờ người ra, Đông Giao ôn tồn nói:

- Đừng lo gì cả Lam Yên ạ! Chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện ổn cả thôi!

Nàng thở dài không nói câu gì. Trời bắt đầu se lạnh. Lam Yên rùng

mình. Đông Giao giục:

- Chúng ta về nhà đi em!

Tình Xưa Sương Khói

Chương 17

Em không đồng ý cho thằng Đông Giao cưới con Lam Yên đâu!

Ông bà Thăng đang ngồi đối diện nhau trong phòng riêng. Bà đã lên tiếng phản đối, khi ông đề cập đến Đông Giao. Ông Thăng ngạc nhiên:

- Ơ kìa! Chúng nó thương nhau thì mình có trách nhiệm chứ. Thằng Đông Giao đã tỏ bày với anh tất cả. Nó biết con Lam Yên không còn ai nên vợ chồng mình phải lo thôi. Bà Thăng nhìn ông vội vã nói:

- Thằng Mẫn Phi yêu con Lam Yên, anh có biết điều đó không? Nó đang đau khổ đấy!

Ông Thăng nhướng mày lên:

- Em nói sao? Thằng Mẫn Phi yêu Lam Yên à? Anh không biết điều đó. Bà có vẻ trách ông:

- Anh không quan tâm đến con cái chút nào. Lẽ ra anh phải thấy điều đó chứ!

- Anh không để ý. Bà Thăng sốt ruột:

- Bây giờ anh tính sao? - Còn tính gì nữa. Xem coi Lam Yên yêu ai

thì ta quyết định. Bà Thăng tuyên bố thẳng:

- Em sẽ tổ chức đám cưới cho Mẫn Phi với Lam Yên. Ông Thăng ngần ngại:

- Thăng Đông Giao bảo rằng 2 đứa nó yêu nhau, như vậy em không được ép uống Lam Yên!

Bà Thăng tức tối:

- Lam Yên phải biết suy nghĩ lựa chọn ai hơn chứ!

Ông Thăng phản đối:

- Trong tình yêu mà em bảo tính toán hơn thiệt. - Em không biết Lam Yên nghĩ sao mà yêu Đông Giao, trong khi Mẫn Phi với nó đã thân thiết bên nhau. Nó đã bị thằng Đông Giao mê hoặc rồi sao? Ông Thăng cau mày:

- Em nói kỳ! Anh thấy Đông Giao là người tốt, nó yêu Lam Yên thật tình!

- Thật tình! Còn Mẫn Phi thì sao? Anh không nghĩ đến con mình. Anh chỉ nghĩ đến người khác thôi. Giọng ông Thăng vẫn ôn tồn:

- Em nói lạ! Anh rất thương con và luôn nghĩ đến nó chứ!

Bà Thăng cương quyết nói nạnh:

- Thương con thì anh phải lo cuộc hôn nhân này cho nó. Anh hãy từ chối Đông Giao đi!

Ông Thăng gãi đầu:

- Khổ quá! Chúng ta không thể tàn nhẫn với Lam Yên được em ạ!

- Lam Yên là một đứa con gái rất nhân hậu. Nó đã khẳng định là nó rất yêu quý Mẫn Phi mà!

Ông Thăng thờ dãi không nói gì. Bà Thăng từ tốn giải thích:

- Lam Yên sẽ là vợ Mẫn Phi, điều đó hợp lý thôi. Anh đừng phân vân nữa. - Anh đau đầu quá! Anh không giải quyết được gì đâu. Để anh

hỏi thằng Lam Yên. Bà Thăng vô tình:

- Em đã nói chuyện với Lam Yên rồi, nó một mực từ chối. - Đó em thấy chưa? Chúng ta không được bắt buộc nó. Bà Thăng vẫn tự tin:

- Rồi từ từ em sẽ khuyên nhủ nó. Anh đừng lo!

Ông Thăng thều nhào lắc đầu:

- Anh đang rối trí, em đừng đề cập đến việc này nữa! Anh cũng không đồng ý cách giải quyết của em đâu. Bà Thăng vẫn chưa chịu chấm dứt câu chuyện:

- Thằng Mẫn Phi đang đau khổ. Anh hãy nghĩ đến con anh ạ! Bao nhiêu năm nó đã dành trọn tình cảm của cho Lam Yên, mơ tưởng tới Lam Yên thế mà Lam Yên lại đi yêu người khác, thử hỏi nó buồn và tuyệt vọng đến thế nào!

Ông Thăng mãi đắn đo trước những lời nói của bà Thăng. Ông biết bà có lý nhưng điều này thật nan giải. Bà Thăng vẫn cứng rắn:

- Em nhất định không để cho con phải tuyệt vọng. Còn anh thì sao? Anh nên giải thích cho Đông Giao mọi chuyện. Câu ấy chỉ mới đến đây thôi. Tình yêu đâu thể đậm đà bằng Mẫn Phi. Đông Giao sẽ tìm người khác dễ dàng thôi. Còn Mẫn Phi thì quá nặng tình với Lam Yên rồi. Giọng bà trở nên tha thiết:

- Anh có thấy rõ điều đó không anh? Em cứ lấy làm lạ sao anh lại có thể muốn gả Lam Yên cho người khác mà không phải là Mẫn Phi. Ông cười xuề xòa:

- Cưới hay gả thì Lam Yên vẫn như là con mình rồi. - Cưới nó cho Mẫn Phi rất thuận lợi, em không muốn anh bàn bạc gì nữa. Ông Thăng vẫn giữ ý kiến:

- Dù sao cũng để Lam Yên quyết định việc quan trọng của đời nó. Bà Thăng khẳng định:

- Chúng ta vẫn đem đến cho nó mọi điều tốt đẹp. Anh cứ lần khăn
hoài, để đẩy em lo!

Ông Thăng do dự:

- Em đừng làm quá, anh sợ Lam Yên hoảng sợ, nó sẽ hành động liều
lĩnh. - Không đến nỗi nào đâu. Em biết tính nó mà. - Biết thì biết chứ
ai học được chứ ngờ. Chúng ta phải lường trước mọi việc em ạ!

Bà Thăng chốt dạ:

- Nhưng em có làm gì đâu! Trước tiên em sẽ khuyên nhủ cho Lam
Yên nhận ra mọi lẽ. Nó phải thấy được tình yêu thắm thiết của Mẫn
Phi đối với nó, em tin Lam Yên sẽ xúc động. - Em làm như mọi việc
dễ thực hiện lắm vậy!

Ông Thăng không mấy tin vào sự tính toán của bà nhưng ông không
thích bàn bạc gì nữa. Ông đã quá mệt mỏi với công việc thường
ngày rồi. Còn bà Thăng thì vẫn kiên quyết với ý muốn của bà:

- Nhất định Mẫn Phi sẽ cưới Lam Yên, em làm được điều đó cho anh
xem. Ông Thăng nhần nhó:

- Còn Đông Giao thì sao đây? Anh đã hứa với cậu ta rồi!

- Anh trả lời Đông Giao không thể được!

Ông Thăng ngồi tư tự không đáp. Trong đầu bà Thăng bóng loé lên
một tia hy vọng. Đông Giao đang nằm nghỉ trưa, mắt chàng đọc lướt
tờ báo. Bỗng có tiếng gõ cửa phòng, chàng đáp thật khẽ:

- Ai đấy? Cứ vào!

Cửa bật mở, Đông Giao hơi giật mình khi thấy bà Thăng xuất hiện.

Chàng lật đặt ngồi dậy:

- Chào bác ạ!

Bà Thăng mỉm cười cởi mở:

- Phá giấc nghỉ trưa của cậu, tôi thật ái ngại, nhưng tôi có việc muốn

nói với cậu. Đông Giao đề phòng:

- Bác cứ dậy!

Bà Thằng thủng thảng, ngồi xuống ghế đối diện với chàng, Đông Giao với vẻ mặt trầm ngâm chờ bà lên tiếng. Bà Thằng đưa mắt quan sát chàng rồi bà cất giọng:

- Ông nhà tôi đã cho tôi biết cậu muốn xin cưới Lam Yên. Đông Giao nhanh nhẩu:

- Vâng thưa bác!

Bà Thằng thảng thừng:

- Cậu cũng biết là Mẫn Phi yêu Lam Yên. Cậu nên rút lại lời cầu hôn đi!

Đông Giao phản đối:

- Chúng cháu yêu nhau. Cháu thật sự muốn cưới Lam Yên. Bà Thằng nghiêm nghị bảo chàng:

- Không lẽ để cậu cưới Lam Yên rồi tôi ngồi nhìn con tôi đau khổ sao? Đông Giao ngồi im lặng vẻ ray rứt, bà Thằng chợt hỏi:

- Cậu đến đây làm được bao lâu rồi? - Dạ, gần một năm bác ạ!

- Chỉ tròn năm! Làm sao sánh được với tình yêu của Mẫn Phi Cậu Đông Giao, cậu là người biết điều cậu nên suy nghĩ lại. Đông Giao buột miệng nói:

- Cháu không có giành tình yêu với anh Mẫn Phi đâu. Lam Yên cũng yêu cháu mà. Bà Thằng lườm chàng:

- Nếu cậu không đến đây thì Lam Yên sẽ yêu Mẫn Phi, tôi chắc điều đó. Tại cậu đây thôi. - Bác kết tội cháu thật vô lý. Cháu đâu biết anh Mẫn Phi yêu Lam Yên. Cháu còn tưởng Lam Yên là con của 2 bác nữa kìa. Mắt bà Thằng chợt sáng lên:

- Lam Yên không phải là con ruột nhưng cậu vẫn có thể yêu con ruột

của chúng tôi đây. Phi Bạch đó, cậu biết nó mà. Đông Giao ngó bà Thằng trôn trối. Bà vừa nói gì? Bảo chàng yêu Phi Bạch à? Yêu cô gái kiêu kỳ, ngang bướng đó sao? Chàng rùng mình khi nghe bà Thằng đặt thẳng vấn đề:

- Chúng tôi sẽ sung sướng nếu cậu với Phi Bạch thành hôn. Đông Giao không còn tin ở tai mình nữa. Bà Thằng có thể đề nghị với chàng một chuyện quái đản thế sao? Chàng nhìn bà Thằng rồi chất vấn bà:

- Bác bảo cháu hoán vị tình yêu của cháu hả? Không bao giờ!

Giọng bà Thằng từ tốn:

- Thật ra chúng tôi cũng rất quý mến cậu. Cậu thành người nhà thì còn gì bằng. Rồi bà trở nên cao hứng:

- Mẫn Phi với Lam Yên còn cậu với Phi Bạch thì vẹn cả 2. Đông Giao nổi sung:

- Nhưng cháu yêu Lam Yên chứ không yêu Phi Bạch. Bà Thằng vẫn cố thuyết phục:

- Rồi cậu cũng sẽ yêu con tôi. Cậu đã gặp Phi Bạch rồi. Cậu thấy nó thế nào? Đông Giao đáp thẳng thừng:

- Cô ấy kiêu kỳ quá, cháu không thích. Bà Thằng mỉm cười:

- Có chút nhan sắc đưa con gái nào cũng vậy!

Đông Giao không đồng ý với bà Thằng. không có lẽ bà Thằng công nhận thái độ đó là tốt sao. Chàng cũng đồng ý là Phi Bạch đẹp nhưng chàng không hài lòng nàng một điểm nào cả. Trong khi đó, bà Thằng tin tưởng mọi việc sắp xếp của bà sẽ diễn ra tốt đẹp, Bà vui vẻ bảo chàng:

- Tại cậu chưa tiếp xúc thường với Phi Bạch chứ! Nó cũng dễ thương và hiền lành lắm. Nó rất giống tính Lam Yên. Nó đã sông với

cô Linh trên Đà Lạt bao năm nay. Tôi nghiệp bà chị chồng tôi không con nên thương nó như con ruột. Mỗi lần nó về đây ở lâu là chị ấy nhấn lên liền. Bà Thăng đang thao thao bất tuyệt bỗng ngưng lại nhìn Đông Giao thăm dò. Chàng không muốn chú ý đến những lời của bà. Bà luôn nói về Phi Bạch bằng những lời đẹp đẽ nhất. - Tôi rất hy vọng cậu và Phi Bạch sẽ trở nên thân thiện. Giọng chàng buông thong:

- Cô ấy cũng không thân thiện với cháu đâu. - Cậu cứ nghĩ thế. Mặt chàng nhăn nhó kém vui:

- Thật vậy bác ạ. Phi Bạch có vẻ khinh thường mọi người. - Nếu sòng gàn gửi những người như cậu nó sẽ thay đổi cho cậu xem. Không biết bà Thăng nói thật hay mĩa mai đây nhỉ. Chàng không mấy tin tưởng điều đó. Vả lại Phi Bạch có thay đổi cũng không liên quan gì đến chàng. Giọng chàng hơi buồn nhưng rành rọt:

- Xin bác đừng xen vào chuyện tình cảm của cháu nữa. Bác ní với cháu về Phi Bạch chẳng có ý nghĩa gì đâu. Cháu yêu Lam Yên bác đã biết rõ mà!

- Tôi biết nên tôi không đồng ý. Tôi sẽ không gả nó cho cậu đâu.

Chàng khó chịu thật sự:

- Lam Yên đã lớn rồi, bác để cô ấy tự quyết định đời mình. Bà Thăng cũng rất cương quyết:

- Nhưng chúng tôi vẫn luôn có trách nhiệm với nó. - Cháu không ngại điều đó, nhưng chuyện hôn nhân bác đừng can thiệp bác ạ. Bà Thăng biện bạch:

- Tôi lo cho hạnh phúc của Lam Yên. - Thế bác nghĩ cháu lấy Lam Yên không hạnh phúc sao? Bắt buộc Lam Yên lấy người cô ấy không yêu mà bác cho là lo hạnh phúc cho cô ấy ư? Nghe giọng điệu hơi

gắt gỏng của Đông Giao. Bà Thăng chột dạ nhưng rồi bà vẫn điềm tĩnh:

- Lam Yên rất yêu mến Mẫn Phi, chúng..

Mất 1 tờ

Tình Xưa Sương Khói

Chương 18

Bác Thăng bảo anh không được yêu em nữa đấy Lam Yên!

- Vâng, em biết.

- Nhưng anh vẫn cứ yêu.

Vừa nói Đông Giao vừa lùa tay vào tóc nàng. Gió chiều se lạnh. Lam Yên đến gặp Đông Giao ở đồn điền lúc chàng vừa hết giờ làm việc.

Hai người rủ nhau đi dạo trên đồi thông. Lam Yên rất thích nghe hàng thông reo trong gió. Hàng thông rì rào hòa theo những lời tình tự của chàng.

- Không có thế lực nào ngăn cản tình yêu của chúng ta Lam Yên ạ.

Lam Yên tựa đầu vào vai chàng:

- Cảm ơn anh đã giúp cho em có thêm sức mạnh và niềm tin. Tình cờ em đã nghe cuộc đối thoại giữa bác Thăng với anh, em muốn vào gặp bác ngay nhưng còn ngần ngại.

Đông Giao cắt lời:

- Dù sao thì bác cũng hiểu rõ được tình cảm của chúng ta rồi, em hãy yên tâm Lam Yên ngược nhìn chàng:

- Em không thể yên tâm được. Không biết bác Thăng sẽ làm gì đây.

Đông Giao cười nửa miệng:

- Bác đang bắt anh cưới con gái bác ấy.

- Anh đông ý đi. Em thấy Phi Bạch có vẻ “mết” anh đây.

Đông Giao dứ dứ ngón tay trước mặt nàng:

- Em đừng có xúi dại anh. Anh không thể chịu nổi con người ngổ ngáo đó đâu. Anh để cho người khác được vinh dự “trùng trị” cô ta.

Lam Yên mỉm cười châm chọc:

- Chứ không phải anh sợ Phi Bạch à?

- Anh không sợ Phi Bạch mà sợ em.

- Sợ em?

Goi.ng Đông Giao thật chậm rãi:

- Sợ em ưng anh Mẫn Phi mà bỏ anh.

Lam Yên siết chặt tay chàng:

- Ôi anh Đông Giao, anh biết là em yêu anh kia mà.

Mắt chàng ngời sáng.

- Anh biết điều đó nhưng anh còn biết em là một người đầy tình nghĩa nữa.

Nàng nghiêng đầu:

- Thì sao?

- Thì em sẽ lưỡng lự giữa bên nghĩa bên tình... - Nếu là anh thì anh sẽ giải quyết thế nào?

- Anh cũng lưỡng lự thế thôi, nhưng anh nghĩ cuối cùng chúng ta sẽ thắng em ạ.

Lam Yên có vẻ lo lắng:

- Em không mấy hy vọng.
- Chúng ta sẽ cầu cứu bác trai.
- Em sợ bác cũng chỉ nghĩ đến anh Mẫn Phi thôi.

Đông Giao chép miệng:

- Nếu anh không đến đây thì mọi việc đã khác rồi.

Lam Yên đáp thành thật:

- Còn em thì cảm ơn anh đã đến đây. Anh đã đem lại cho em sự rung động đầu đời.
- Anh cũng sung sướng vì đã đến làm để được gặp em. Dù gặp hoàn cảnh thế nào chúng ta cũng vẫn mãi có nhau nghe Lam Yên.
- Vâng!

Hai người đang ngồi tựa bên nhau cùng đeo đuổi ước mơ hạnh phúc. Họ không chú ý đến một bóng người đang đi tới:

Mẫn Phi đứng khựng lại, nét mặt lạnh băng. Chàng ngó Đông Giao chằm chằm:

- Hay nhỉ! Hẹn hò nhau ra tận đây hả?

Mặt Đông Giao đanh lại. Chàng không muốn gây chiến với Mẫn Phi.

Lam Yên dịu dàng lên tiếng:

- Kìa anh Mẫn Phi, chúng em... Đông Giao tiếp lời nàng; - Chúng tôi yêu nhau, mong anh hiểu cho điều đó.

Mẫn Phi liếc mắt nhìn Lam Yên rồi gằn giọng bảo Đông Giao:

- Tôi cũng định gặp anh về Lam Yên đây!

Đông Giao im lặng chờ đợi. Mẫn Phi nói rành rọt:

- Anh là kẻ đến sau.

Đông Giao đáp với vẻ tự tin:

- Nhưng Lam Yên yêu tôi.

Mẫn Phi nhói đau, đó chính là lý do khiến trái tim chàng vỡ vụn.

Chàng thú nhận:

- Tôi không bao giờ nghĩ đến điều đó. Lam Yên đã làm cho lòng tôi tan nát.

Lam Yên ray rứt; - Anh hãy hiểu cho em Đông Giao lên tiếng bênh vực nàng:

- Anh không nên trách Lam Yên. Trong tình yêu không thể có sự ép buộc.

- Tôi biết Giọng Mẫn Phi chùng xuống, ánh mắt chàng buồn vời vợi. Ngồi trầm ngâm một lúc lâu Mẫn Phi mới chậm rãi nói:

- Dĩ nhiên tôi không trách anh đâu Đông Giao ạ. Cả Lam Yên nữa. Có điều tôi cứ dằn vặt mãi tại sao tôi không làm cho Lam Yên rung động? Còn anh... Mẫn Phi nói chưa hết câu đã vội quay qua Lam Yên; - Em nói đi Lam Yên, anh không để lại ấn tượng gì trong lòng em sao?

Lam Yên thành thật:

- Em rất yêu quý anh!

- Nhưng em không chịu kết hôn với anh Nàng ngập ngừng chưa biết giải thích với chàng thế nào. Mẫn Phi đột ngột hỏi Đông Giao:

- Anh thật lòng yêu Lam Yên phải không? Anh chắc chắn đem hạnh phúc đến cho cô ấy chứ?

Đông Giao mạnh dạn trả lời:

- Anh không phải nghi ngờ tình yêu của tôi!

- Nhưng anh có thật sự đem hạnh phúc đến cho Lam Yên không?

- Tôi chắc chắn điều đó.

Đông Giao đáp với vẻ tự hào. Đôi mắt chàng nhìn Lam Yên âu yếm.

Mẫn Phi đã thấy tia nhìn nồng nàn ấy. Chàng trầm tĩnh nói:

- Thế thì anh hãy cưới Lam Yên đi!

Cả Đông Giao và Lam Yên đều há hốc mồm. Đông Giao ấp úng:

- Anh nói sao?

Giọng Mẫn Phi không chút âm sắc:

- Tôi nghĩ anh đã hiểu ý tôi rồi! Tôi rất mong Lam Yên được sung sướng và hạnh phúc.

Lam Yên lặng người trước thái độ của Mẫn Phi. Chàng đã làm cho hai người thật sự bối rối. Nàng những tưởng sẽ đối diện với sự quát tháo của chàng. Nhưng Mẫn Phi vẫn hết sức điềm đạm.

- Tôi không phản đối, hai người yêu nhau thì hãy cưới nhau đi! Tôi không phải là kẻ thích tranh giành chiếm đoạt mặc dù tôi có thể làm được điều đó.

- Anh Mẫn Phi, anh quá tốt!

Mẫn Phi nhếch mép:

- Anh đừng nói thế! Tôi chỉ đòi hỏi sự trọn vẹn thôi mà Lam Yên thì...

Lam Yên xúc động:

- Em vẫn yêu quý anh. Mãi mãi anh là người anh tốt trong lòng em

Mẫn Phi cắt ngang:

- Tôi không thích điều đó! Ước muốn của tôi không bao giờ thành rồi. Biết sao hơn!

Lam Yên vẫn thấy băn khoăn; - Anh không buồn tị em chứ?

Chàng khoát tay:

- Thôi hai người hãy lo giữ lấy hạnh phúc của mình! Anh Đông Giao có tin chắc là không bao giờ anh làm cho Lam Yên khổ?

Đông Giao khẳng khái đáp:

- Tôi chắc chắn!

Lam Yên yêu anh luôn mong được sống với anh thì tôi không có

quyền gì ngăn trở!

Đông Giao thật sự bàng hoàng. Chàng vẫn tưởng sẽ phải đấu tranh gay go để bảo vệ tình yêu nhưng Mẫn Phi đã hy sinh cho chàng.

Điều chàng không ngờ. Mẫn Phi thật cao thượng. Và trước sự cao thượng của Mẫn Phi, chàng bỗng thấy ray rứt. Nếu chàng là Mẫn Phi thì chàng sẽ xử sự thế nào đây? Nhìn Mẫn Phi điềm tĩnh thế kia có ai biết trong lòng Mẫn Phi dậy sóng? Đông Giao rất hiểu nói sau của Mẫn Phi nhưng chàng lại rất vụng về khi nói lời cảm thông. May sao Lam Yên đã lên tiếng:

- Cám ơn anh đã thông cảm cho tội em, anh Mẫn Phi!

Mẫn Phi không chú ý đến lời của Lam Yên, chàng nhìn nàng thần thờ:

- Được lấy người mình yêu và yêu mình thật là diễm phúc. Em được cả hai đấy Lam Yên. Còn anh chẳng được gì cả.

Lam Yên an ủi chàng:

- Em cầu mong anh được hạnh phúc!

Giọng chàng ngậm ngùi:

- Làm sao anh được hạnh phúc khi em không yêu anh?

Lam Yên đưa mắt nhìn Đông Giao, cả hai lặng im bất. Mẫn Phi vỗ vai Đông Giao nói như đe dọa:

- Anh sẽ chết với tôi nếu anh làm Lam Yên buồn và khổ!

Đông Giao trầm giọng:

- Anh có vẻ không tin tưởng tình yêu của tôi?

- Bởi vì cả đời tôi, tôi ước mong làm sao đem lại cho niềm vui và sự sung sướng. Tôi nghĩ chỉ mình tôi yêu Lam Yên thôi.

Mẫn Phi rất thành thật, Lam Yên cúi đầu, nghe nhói đau ở đâu đó. Và nàng ngẩng nhìn Mẫn Phi, ở đó nàng tìm thấy cho mình một khoảng

bình yên. Chao ôi! Phải chi Mẫn Phi là anh ruột của nàng!

Bất giác Mẫn Phi đứng lên; - Thôi, tôi không hy vọng gì tình yêu của Lam Yên! Anh Đông Giao, anh hãy cố lo liệu!

Mẫn Phi vội vã đi thẳng vào phía rừng thông xa khuất. Lam Yên
sững người gọi với theo:

- Anh Mẫn Phi, anh đi đâu đấy? Về thôi, trời sắp tối rồi.

Đông Giao khẽ bảo; - Hãy để anh ấy đi cho khuây khỏa em ạ!

- Không khéo bác Thăng lại phàn nàn nữa cho coi!

- Mẫn Phi à, sao con không ra phòng khách uống cà phê với ba con?

Bà Thăng mở cửa bước vào phòng Mẫn Phi. Chàng đang ngồi tư lự
ngắm bình hoa cúc vàng. Chàng hờ hững đáp lời bà Thăng:

- Con hơi mệt mẹ ạ!

- Con uống cà phê không, mẹ có dặn cô Lựu đem lên đây cho con?

- Vâng!

Bà Thăng ngồi đối diện con trai. Bà chăm chú quan sát chàng:

- Con đang buồn khổ nhưng con cố giấu mẹ. Mẹ biết cả rồi!

Bà dừng lại nhìn Mẫn Phi thăm dò. Chàng vẫn ngồi im bất. Cô Lựu
mang khay cà phê lên. Mẫn Phi đỡ lấy, chàng bỏ đường vào ly cà
phê sữa cho bà Thăng:

- Mời mẹ uống!

Bà Thăng bưng ly hớp một ngụm cà phê với vẻ sáng khoái.

- Thôi con đừng buồn nữa! Mọi việc mẹ đã giải quyết xong cả rồi!

Chàng ngạc nhiên:

- Việc gì mẹ?

- Việc hôn nhân của con chứ việc gì? Mẹ sẽ cưới Lam Yên cho con.

Mẫn Phi trố mắt:

- Mẹ cứ đùa!

Bà Thằng nghiêm mặt:

- Mẹ đâu có đùa, mẹ nói thật đấy, con không tin à?

Mẫn Phi nói se sẽ trong cổ họng; - Mẹ biết là Lam Yên không yêu con mà!

- Mẹ đã khuyên nhủ nó rồi. Lam Yên sẽ yêu con thôi.

Goi.ng chàng yếu xìu; - Sao mẹ lại ép buộc Lam Yên? Tình yêu mà mẹ cứ làm như... Bà Thằng lên cao giọng:

- Lam Yên phải biết con hơn Đông Giao chứ!

- Nhưng Lam Yên yêu Đông Giao chứ không phải yêu con!

Bà vẫn quả quyết; - Nó rất có cảm tình với con, con biết điều đó chứ?

Mẹ sẽ cưới Lam Yên cho con. Đó là điều mong ước của mẹ.

Mẫn Phi phản đối:

- Con không cưới Lam Yên, nếu Lam Yên không thật sự yêu con.

Bà Thằng nhăn mặt:

- Mẹ thấy miễn Lam Yên đồng ý là được rồi. Sao con khó tính quá vậy?

Cổ họng Mẫn Phi đắng nghét; - Con không thể cưới người vợ mà đầu óc không thuộc về con.

Bà Thằng lạ lẫm nhìn chàng:

- Con nói mới lạ. Mẹ đã cố công thuyết phục Lam Yên giờ con từ chối.

- Con từ chối vì Lam Yên chỉ nghĩ đến Đông Giao mà thôi!

- Rồi nó sẽ yêu con! Con còn đòi hỏi gì nữa?

Mẫn Phi có vẻ khó chịu:

- Mẹ đừng thuyết phục con mất công. Con không tranh giành tình yêu với Đông Giao đâu. Con để cho Đông Giao cưới Lam Yên.

Bà Thằng sùng người:

- Hả? Con nói... Chàng nhần mạnh:

- Hãy để cho Đông Giao cưới Lam Yên mẹ ạ!

Bà Thăng đã thật sự kinh ngạc. Bà không thể nào hiểu nổi Mẫn Phi, trong khi bà lo lắng cho chàng thì Mẫn Phi làm trái ý bà.

- Mẹ không đồng ý với con đâu. Con đừng làm thế, không việc gì con phải nhường cho Đông Giao. Hãy để cậu ấy cưới Phi Bạch.

- Mẹ đừng sắp đặt như thế! Không tốt đâu Bà Thăng quả quyết:

- Lam Yên phải là dâu của mẹ con à!

Mẫn Phi rất tức tởn; - Mẹ đừng làm Lam Yên khổ!

- Làm vợ con mà khổ hả?

- Khổ vì không được ở cạnh Đông Giao.

Bà Thăng nổi giận:

- Đông Giao! Đông Giao! Sao con lo cho người khác hơn bản thân con vậy?

Mẫn Phi nhìn sang mẹ; - Con muốn lo hạnh phúc cho Lam Yên.

Mắt bà Thăng sáng lên:

- Cưới Lam Yên con sẽ mang hạnh phúc đến cho nó.

- Lam Yên đã không muốn để con làm điều đó, thì thôi mẹ ạ!

- Thôi à? Con chấp nhận thua cuộc sao?

Mẫn Phi cười buồn:

- Không có gì phải hơn thua nhau đâu mẹ. Con đã nói cho Đông Giao và Lam Yên nghe rồi mẹ ạ.

- Con nói gì?

- Con bảo Đông Giao hãy cưới Lam Yên!

Bà Thăng kinh ngạc tột độ:

- Con điên rồi hả? Tại sao để Đông Giao cưới Lam Yên? Thật con với cái, mẹ không thể nào hiểu nổi con!

Mẫn Phi nín lặng không nói gì với mẹ. Đôi mắt vô hồn của chàng nhìn mấy đóa hoa vàng mà tưởng chúng như chùng héo úa. Bà Thằng lắc đầu than vắn. Rồi chợt vô tình nói:

- Con giống y như ba con vậy, bảo Đông Giao cưới Lam Yên.

Chàng hấp tấp hỏi:

- Ba con đồng ý hả mẹ?

Bà Thằng lấp lững:

- Nhưng mà mẹ không chịu đâu!

- Thế mẹ định làm gì?

- Làm theo ý mẹ. Lam Yên sẽ là vợ con!

Giọng bà Thằng đầy tự tin. Còn Mẫn Phi đầy cay đắng nói:

- Để làm gì khi Lam Yên không có tình yêu với con?

Bà Thằng có vẻ bức dọc:

- Không ai như con cả! Tại sao con không bảo vệ tình yêu? Con buông xuôi hả? Mẹ đã lo lắng và làm mọi việc vì con, còn con thì nhường cho Đông Giao. Con có thừa điều kiện để giữ lấy Lam Yên mà con chối từ. Con làm cho mẹ phát điên lên được.

Nghe mẹ chất vấn một tràng dài, Mẫn Phi ngao ngán thở ra, chàng nghiêm mặt nói với bà Thằng:

- Mẹ cứ để mặc con, đừng lo lắng gì cho con cả!

- Mẹ thương con, mẹ không chịu nổi khi thấy buồn khổ.

Mẫn Phi ngược lên nhìn bà Thằng thật lâu:

- Con sẽ không buồn nữa đâu, mẹ yên tâm!

- Mẹ không yên tâm khi con chưa hạnh phúc!

- Thôi đừng đề cập đến việc này nữa mẹ ạ! Con không muốn mẹ nhọc lòng đau!

Bà Thăng giận dữ:

- Hừ! Chuyện đời con mà con nói thế.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 19

Em ra chú Dân hả? Anh đi với!

- Vâng!

Hai người bước đi song song trong khu vườn vắng. Đông Giao chép miệng than thở:

- Nghĩ cũng tội cho chú Dân quá em nhỉ? Tâm hồn tan nát, đau khổ cả một đời.

Lam Yên buột miệng nói không nghĩ ngợi:

- Tại vì chú quá yêu! Ôi tình yêu của chú vô cùng mãnh liệt!

Đông Giao nghiêng đầu nói khẽ:

- Anh cũng yêu mãnh liệt như chú Dân đấy!

Lam Yên níu cánh tay chàng:

- Thật vậy anh nhé!

Và nàng bỗng nhìn sâu vào mắt Đông Giao, giọng rung buồn.

- Em đang tự hỏi nếu không được sống bên anh không biết em có như chú Dân không nhỉ?

Đông Giao cự nàng:

- Em đừng nói thế chứ! Chúng ta đang hy vọng kia mà!

- Hy vọng gì! Mọi việc do bác Thăng quyết định chứ anh Mẫn Phi sao? Anh không thấy bác Thăng cứ nằn nặc bắt em đồng ý?

Đông Giao trấn an nàng:

- Em đừng lo! Bác trai sẽ ủng hộ chúng ta.

- Ủng hộ chúng ta à? Em không mấy tin tưởng đâu. Phi Bạch đã về rồi đó.

- Cô ta về thì có sao?

Lam Yên đáp thành thật:

- Em không thoải mái khi thấy Phi Bạch về.

Đông Giao cố ý trêu nàng:

- Phi Bạch có làm gì em đâu?

Lam Yên hất mái tóc ra đằng sau:

- Phi Bạch bắt đầu tấn công anh. Đó là chiến dịch của bác gái. Em cảm thấy lo lo.

Đông Giao đưa tay vuốt tóc nàng:

- Em thừa biết, anh không ưa Phi Bạch mà...

- Nhưng cô ta tấn công mãi...

Đông Giao cắn vào vành tai nàng.

- Em sợ anh xiêu lòng hả?

- Biết đâu... vì Phi Bạch rất xinh. Cô ấy quyến rũ được anh.

- Em làm như anh háo sắc lắm vậy. Anh chỉ yêu em thôi. Mãi mãi...

Mắt Lam Yên nhìn chàng ấm áp:

- Em tin anh nhưng Phi Bạch ghê lắm!

Đông Giao kề tai nàng nói nhỏ:

- “Ghê” đâu bằng em!

Lam Yên giẫy nẩy:

- Hứ! Em mà ghê;
- Không ghê mà làm anh chao đảo.
- Tại anh chứ bộ!
- Thì tại anh! Anh cảm ơn trời dun rũi cho anh đến đây để được gặp em!

Lam Yên liếc chàng:

- Xạo không hà. Chứ không phải tại cô học trò của anh đã ra đi nên anh buồn và bỏ thành phố đi luôn chứ gì?

Đông Giao đính chính:

- Không phải đâu. Anh đến đây vì thất nghiệp đấy. Hơn nữa anh cũng muốn đi xa một chuyến.
- Đi xa một chuyến để quên!
- Em nói tầm bậy giống thằng bạn anh quá chừng!

Lam Yên nheo mắt cười:

- Bạn anh cũng nói thế hả? Đã hai người nói thì không bậy đâu!
- Chừng nào anh nói mới không bậy.
- Nhưng anh có dám nói đâu!

Rồi Lam Yên lém lỉnh:

- Anh sợ gì kia chứ?

Đông Giao không ngờ hôm nay Lam Yên chắt vắn chàng chuyện cũ mà chàng đã từng nói rồi.

- Anh không nói vì chưa có gì để nói:

Lam Yên trầm ngâm một lúc rồi bảo:

- Em đang tự hỏi nếu Hạ Như còn ở lại không biết anh có yêu không nhỉ?

Đông Giao đáp với vẻ tinh nghịch:

- May sao Hạ Như đã đi rồi nên anh khỏi giải thích với em!

- Còn em, em nghĩ là có!

Đông Giao hôn nhẹ lên tóc Lam Yên, gọi chàng ôn tồn:

- Hãy nghĩ đến thực tế Lam Yên ạ. Chúng ta đang ở bên nhau, tuyệt diệu quá phải không em!

- Vâng! Tuyệt diệu! Nhưng có điều...

Chàng cắt ngang lời nàng

- Em cứ lo ngại vãn vợ thôi! Anh yêu em! Chúng ta sẽ vượt qua tất cả.

Hai người đi đến nhà chú Dân, Lam Yên lên tiếng gọi to:

- Chú Dân ơi, có anh Đông Giao đến thăm chú nè!

Đôi mắt ông Dân ngược lên chờ đợi:

- Ai đâu?

Nàng chỉ vào Đông Giao:

- Anh Đông Giao đấy, chú quên rồi hả?

Đông Giao lễ phép hỏi han:

- Chào chú Dân, chú có khỏe không?

- Khỏe lắm!

Rồi ông lẩm bẩm:

- Đông Giao nào vậy? Ở đâu đến đây?

Lam Yên bật cười:

- Chú mau quên quá! Anh Đông Giao đã gặp chú mấy lần rồi

Ông Dân hỏi lẩn thẩn:

- Gặp hồi nào đâu?

Đông Giao đỡ lời:

- Cháu với Lam Yên đến đây thăm chú. Có hái hoa quỳnh nữa đó.

Chú nhớ lại xem.

Mặt ông chợt sáng:

- Có hái hoa quỳnh nữa hả? Hoa đâu?

Đông Giao đưa mắt nhìn Lam Yên:

- Lần trước đó chú!

Ông Dân xòe tay ra:

- Hái hoa đâu! Đưa đây cho tao đi!

Lam Yên lên tiếng:

- Con sẽ đi hái cho chú ngay!

Ông Dân chỉ vào Đông Giao:

- Cậu không hái à?

- Cháu sẽ ở đây với chú.

Ông Dân khoát tay:

- Thôi khỏi cậu đi luôn đi!

Bất giác ông Dân chăm chú nhìn Đông Giao

- Cậu ở đâu mới đến phải không? Nhà này hồi nào giờ đâu có cậu

- Cháu ở Sài Gòn ra. Cháu...

Ông Dân cướp lời chàng:

- Ở Sài Gòn à? Vui lắm phải không?

- Vâng! Sài Gòn vui sao cậu không ở? Ra đây làm gì?

Đông Giao nhìn sững ông Dân. Rõ ràng là câu hỏi của người rất tỉnh táo. Nhiều lúc Lam Yên cho là ông hay lẫn lộn nhưng lúc này Đông Giao thấy ông thắc mắc rất chính đáng. Chàng vui vẻ trả lời ông:

- Cháu ra đây làm việc với bác Thắng.

- Làm việc ở đồn điền cà phê hả?

- Vâng!

Đôi mắt ông Dân trở nên xa vời:

- Cậu có gặp cô gái nào không?

Đông Giao không hiểu:

- Cô gái nào ạ?

- Cô gái làm trong đồn điền.

Đông Giao như chợt hiểu, chàng cố nín cười chỉ vào Lam Yên:

- Cháu đã gặp cô gái này đây!

Ông Dân lại lẩm bẩm:

- Gặp con Lam Yên à?

Mắt Lam Yên cười lấp lánh. Ông Dân chợt nhớ:

- Mà chưa hái hoa quỳnh cho tao hả?

Lam Yên định đi nhưng nàng cố nán lại nghe cuộc đối thoại của ông và Đông Giao. Nàng cười khúc khích:

- Con tưởng chú quên rồi. Thì chú nói chuyện với anh Đông Giao đi!

Một lát con hái cho!

Ông Dân đưa mắt nhìn hai người, bất ngờ ông hỏi Đông Giao:

- Cậu có thương con Lam Yên không?

- Dạ có!

Đông Giao đáp nhanh, chàng không chờ đợi ông Dân hỏi câu đó. Và chàng kinh ngạc hơn nữa khi nghe ông bảo.

- Cậu thương Lam Yên thì hãy cưới nó đó! Cưới ngay đi!

Lam Yên lấy làm lạ:

- Kìa chú Dân! Chú kỳ.

Ông Dân nhìn nàng vẻ hơi giận:

- Tao nói không phải sao mà la tao?

Đông Giao lật đặt lên tiếng rất khôn ngoan:

- Lam Yên đâu có la chú. Chúng cháu rất mừng khi chú quan tâm đến.

Ông Dân hấp tấp nói nhanh:

- Phải quan tâm chứ! Tao sợ có người cản trở lắm. À có ai cản trở tụi

bây không?

- Không! Không có đâu chú!

Chợt ông Dân hét lên hoảng loạn:

- Tụi bây láo! Có người đang ngăn cấm không cho tụi bây thương nhau kìa. Mẹ tao, mẹ tao cấm đó. Tụi bây nghe không. Tao giận lắm! Mẹ tao không cho cưới...

Nói xong ông ôm mặt khóc rưng rức. Lam Yên bàng hoàng. Đông Giao nhỏ nhẹ bảo:

- Chú Dân, chú sao vậy? Đừng buồn nữa chú ạ!

Ông Dân nói trong tiếng nấc:

- Tao oán hận.

Lam Yên an ủi ông:

- Thôi chú đừng oán hận nữa chú Dân!

Giọng Dân sầu não hơn:

- Tao thương mà mẹ tao không cho tao cưới, tao nhớ mà không cho tao gặp.

Đông Giao và Lam Yên nín lặng nhìn ông Dân. Ông vẫn tiếp tục nói như mơ:

- Phải chi tao được cưới cô ấy, tao sẽ có con nè. À con tao sẽ lớn bằng con Lam Yên rồi đó.

Bất thành linh ông Dân đưa tay sờ mặt Lam Yên:

- Mà y là con tao phải không Lam Yên? Mà y giống Quỳnh Hoa vô cùng!

Lam Yên hoảng hốt lùi lại:

- Kìa chú Dân! Chú nói gì lạ vậy? Con đâu phải là con chú. Chú biết ba con mà. Ba con là Đạt làm cho bác Thăng đó!

Ông Dân vẫn nói như mê loạn:

- Người ta nói lão con đó Lam Yên! Con đừng tin!

Lam Yên đưa mắt nhìn Đông Giao cầu cứu. Chàng nhé để tay lên vai ông Dân nói như vỗ về.

Chú Dân chú bình tĩnh lại đi! Bây giờ chú đi dạo với tụi cháu nghe!

Lam Yên sẽ hái cho chú những cánh hoa tuyệt đẹp!

- Hoa quỳnh thôi!

- Vâng hoa quỳnh!

Như đứa trẻ không còn đòi hỏi nữa, ông Dân vui vẻ đứng lên đi bên cạnh Đông Giao cùng Lam Yên ra vườn hoa.

Đứng giữa khu vườn hoa lung linh đầy màu sắc, ông Dân như bình thần trở lại. Ông hái một đóa hoa trắng muốt đưa cho Lam Yên:

- Tặng cho mày đó!"

Và ông cười. Nụ cười mới ngờ nghệch làm sao!

Vừa bước chân vào ngưỡng cửa, Đông Giao đã gặp ngay bà Thăng:

- Kìa cậu Đông Giao! Cậu đi đâu về đấy?

Đông Giao đáp ứng:

- Dạ cháu đi ra nhà chú Dân.

Mặt bà Thăng đanh lại

- Ra nhà chú Dân làm gì? Công việc của cậu là ở ngoài đồn điền kìa. Cậu biết không?

Đông Giao có vẻ khó chịu

- Dạ cháu biết chứ bác, nhưng thỉnh thoảng cháu vẫn đi thăm chú Dân

Bà Thăng lạnh lùng đay nghiến:

- Thăm chú Dân à? Cậu hẹn hò với Lam Yên ở đó phải không? Tôi đã bảo cậu đừng đeo đuổi con Lam Yên nữa. Tại sao cậu không nghe tôi?

Đông Giao bối rối:

- Chúng cháu có làm gì đâu?

- Không làm gì à? – Giọng bà sắc như dao – Hai người phải hạn chế gặp nhau!

Lửa giận trong bà Thăng dâng lên khi bà thấy Lam Yên đứng bên

Đông Giao:

- Còn con nữa Lam Yên! Con đã hứa gì với bác, con còn nhớ không?

Lam Yên ngơ ngác:

- Con có hứa gì đâu!

Bà nhìn thẳng nàng gọng nói hơi dịu:

- Con hứa là sẽ cố quên Đông Giao để lấy Mẫn Phi kia mà, sao con không thực hiện?

Bắt gặp tia nhìn khó hiểu của Đông Giao, Lam Yên vội quay nhanh nơi khác, bà Thăng quay qua Đông Giao nói rành rọt từng tiếng

- Tôi nghĩ cậu nên biết điều, cậu Đông Giao à!

Đông Giao cau mày:

- Cháu không làm gì phiền bác

- Không à? Cậu cứ rũ rê con Lam Yên đi rong mãi. Bộ tôi không biết sao?

Chàng nóng bừng mặt Lam Yên cũng khó chịu chống đối:

- Sao bác nói thế? Chúng cháu có làm gì đâu?

Đông Giao cố giữ giọng khoan hoà:

- Bác lại nghĩ không tốt cho cháu rồi. Cháu và Lam Yên vẫn có quyền dạo chơi chứ bác.

Bà Thăng xía xói:

- Hừ! Dạo chơi rồi hậu quả sẽ ra sao?

Đông Giao bực dọc thách thức:

- Chẳng có sao cả. Bác đừng lo!

Bà Thăng mím môi:

- Chẳng lẽ nào cậu không còn dính líu đến nó nữa, tôi mới không lo!

Chàng quay sang Lam Yên giọng buồn buồn.

- Nếu Lam Yên muốn.

Bà Thăng cướp lời chàng:

- Dĩ nhiên Lam Yên rất muốn điều đó!

Lam Yên giật mình.

- Bác Thăng, sao bác nói vậy?

Bà Thăng trừng mắt với nàng:

- Cậu Đông Giao đã đồng ý rồi đó, có nghe chưa?

Đoạn bà nhìn qua Đông Giao áp đặt:

- Tôi mong cậu hãy giữ lời. Cậu để cho Lam Yên được yên!

Đông Giao nín bặt không muốn cãi vã với bà Thăng làm gì. Nhưng bà cứ lải nhải bên tai khiến chàng phát bực. Chàng nhấn mạnh từng tiếng:

- Cháu sẽ làm theo ý Lam Yên

- Liệu có tin cậu được không?

Đông Giao lạnh lùng:

- Tùy bác!

- Để xem!

Bà Thăng thế đấy. Một khi ước muốn của bà bị lung lay thì bà cũng như bao người đàn bà khác. Vậy mà chàng cứ nghĩ bà ít nói. Ấn tượng về bà trong đầu óc chàng. Bà vì sự lo cho hạnh phúc của Mẫn Phi nên ngắc ngứ với chàng hay vì tự ái? Nói gì thì nói, chàng cũng vẫn thấy bà luôn ngọt ngào với Lam Yên. Lạ thật?

Trong chàng đang dấy lên dấu hỏi khi thấy Lam Yên tỏ ra dửng

dưng. Hầu như nàng chỉ đáp ứng lấy lệ trước những lời nói của bà Thằng. Sao hôm nay Lam Yên không mạnh dạn, quả quyết như bao lần trước nhỉ?

Im lặng một lúc lâu, bà Thằng tiếp tục hờn oán:

- Cậu phải biết tôi là người mẹ rất thương con. Tôi sẽ đau khổ và phát điên mất nếu Mẫn Phi chưa được hạnh phúc. Tôi cũng rất quý cậu và vô cùng cảm ơn cậu khi cậu cắt đứt tình yêu với Lam Yên. Hãy để Mẫn Phi và Lam Yên kết hôn một cách thanh thản và đầm thắm

Đông Giao nghiêm mặt

- Đó là ý bác. Còn Lam Yên?

- Nó cũng mong như vậy!

Chàng nhìn Lam Yên chằm chằm

- Em thế nào, Lam Yên?

Lam Yên nín thinh. Bà Thằng ngọt nhạt

- Cậu khỏi phải hỏi Lam Yên, chỉ cần cậu đồng ý là được rồi

Đông Giao đưa mắt từ người này sang người khác.. Chàng bậm môi

- Thôi được! Tôi sẽ làm vừa ý mọi người

Nói xong chàng vội vàng đi thẳng, không cần biết bà Thằng và Lam Yên phản ứng thế nào. Chắc chắn bà Thằng mừng ra mặt rồi. Còn Lam Yên? Nàng nghĩ gì? Không lẽ bao ngày nay nàng chỉ trấn an chàng. Thái độ của nàng khiến chàng thêm nghi ngờ.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 20

Bước chân vào phòng khách, Đông Giao bỗng nghe một giọng trong trẻo cất lên:

- Anh Đông Giao mới về hả Tôi chờ anh đấy ?

Thấy Phi Bạch đang ngồi đong đưa hai chân, chàng hất hàm hỏi:

- Chờ tôi có việc gì ?

Phi Bạch nhướn đôi mày cong lên :

- Nói chuyện chơi hông được sao ?

- Tôi không rảnh.

Nàng tỏ vẻ khiêu khích:

- Không rảnh mà có thời gian đi chơi bời

Mắt Đông Giao long lên:

- Cô nói gì ?

- Không phải sao ? Anh đi chơi suốt cả buổi với con Lam Yên . Tình tứ dữ hả ?

Đông Giao nổi quạu :

- Việc ấy có liên quan gì đến cô ?

Phi Bạch cười khanh khách

- Không liên quan gì nhưng tôi biết anh bị mẹ tôi làm cho một trận

nên thân, giờ mặt anh nhăn như bị ấy !

Nét mặt chàng hầm hầm

- CÔ không được đem tôi ra nhạo bân

Nàng làm bộ ngây thơ

- Ô hay , tôi nói sự thật chứ có nhạo bân anh đâu. Ai bảo anh yêu con Lam Yên làm chi cho khổ thế? Vậy má hôm trước còn dấu tôi nữa chứ. Sợ tôi biết rồi tôi sẽ phá hử ?

Phi Bạch ngừng lại thăm dò Đông Giao, rồi nàng lên giọng khuyên lớn:

- Thôi hãy để con Lam Yên cho ông anh tôi đi. ANh sẽ được đền bù. Trơ tráo đến thế là cùng, Đông Giao cố nén cơn giận giữ trong khi Phi Bạch vẫn cố nói như khiêu khích:

- Không biết con Lam Yên có gì nổi bật mà cả anh và ông anh gần bướng của tôi si mê nó, rồi cả bà mẹ yêu quý của tôi nữa. Chắc mọi người điên hết rồi.

Đông Giao trả đũa

- Dĩ nhiên Lam yên có những điểm mà cô không có

Phi Bạch nhúng vai

- Cóc cần những điểm gì đó. Tôi vẫn hơn nó mà. Mẹ tôi muốn cưới Lam Yên cho anh Mẫn Phi chứ tôi không bao giờ thích nó làm em dâu tôi. Để tôi hỏi mẹ tôi xem có bị Lam Yên mê hoặc không?

- Tôi sợ rồi cô cũng bị Lam Yên mê hoặc nữa kìa.

Nàng trợn mắt

- Cái gì anh tưởng tôi mù oáng như anh hử?

Đông Giao chưa chát hỏi

- Cô có vẻ kg thích ai cả?

Phi Bạch vênh váo

- Đúng! Tôi chỉ thích tôi thôi. Ở đời có ai luôn tốt đẹp với mình đâu mà mình thích họ.

Rồi nàng nghiêng đầu ngấm nghĩa Đông Giao

- Nhưng anh thì đặc biệt tôi thích đấy!

- Tôi kg chấp nhận cô đùa kiểu đó.

Chàng thẳng thắn cự tuyệt

Nàng lại châm chọc

- Nhưng anh vẫn thích nghe tôi nói thế phải kg?

Đông Giao vẫn kg thể nào nén cơn giận

- Yêu cầu cô chấm dứt những lời nói kém ý thức đó.

Phi Bạch vẫn thách thức

- Tôi vẫn cứ nói

- Cô cứ tha hồ nói nhưng hãy để tôi yên

Phi Bạch cười phá lên

- Tôi có làm gì anh đâu mà anh phải sùng sộ ?

Đông Giao nói chậm rãi

- Tôi xin cô để tôi được bình yên

- Tôi kg có bình yên để cho anh. Ah mà anh xin thứ khác đi, tôi cho

Nàng ồm ồm nói vừa nhìn Đông Giao không rời. CHàng bất ngờ hỏi

- Chắc cô cũng đã cho nhiều người rồi chứ gì ?

Như bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt, Phi Bạch trừng mắt với Đông Giao

- Anh nói gì? Anh đừng có ăn nói hàm hồ nghe.

Giọng chàng nghe có vẻ bình thản

- Tôi chỉ hỏi cô thôi mà!

- Anh hỏi vậy

- Tôi đâu nghĩ là... là câu hỏi vậy.

Mặt nàng đỏ bừng

- Anh cố ý chọc fά tôi

Chàng vẫn bởn cợt

- Thế câu tôi hỏi đụng chạm đến cô à?

Phi Bạch hậm hực

- Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Anh đi đi!

- CHứ tôi muốn nói chuyện với cô sao? Khi không chặn người ta lại nói những điều vớ vẩn

Nàng quắc mắt

- Có liên quan đến anh mà vớ vẩn à? Anh là một người gàn bướng khó ưa.

- Cô đánh ía tôi sai làm đấỵ

- Nếu anh cần người đánh giá đúng và tốt về anh thì nơi đậỵ kg có.

Chắc chỉ mình Lam Yên nói lấy lòng anh chứ ai

- Cô đừng nói đến Lam Yên nữa

Phi Bạch mở to mắt

- Sao thế?

Chàng đáp gọn

- Bởi vì tôi kg muốn nghe

- Nói tới người êu mà kg muốn nghe. Lạ nhỉ ?

Đông Giao khắng định

- Khg muốn nghe từ miệng cô vì có bao giờ cô thấy ai tốt đầu.

Phi Bạch vẫn cố ý chām chọc

- Anh sợ tôi nói đúng?

- Cô mà nói đúng? Thôi cô nói cho cô nghe đi. Tôi bận lắm, xin phép cô!

Phi Bạch vẫn chưa kịp phản ứng, Đông Giao đã đi thẳng. Nàng nhìn

theo dặm chân:

- Đồ tự phụ.

- Mẹ Oì anh Mẫn Phi đâu?

Bà Thằng đang gọt củ cải làm dưa, món ăn đệm luôn luôn có trong nhà, vì mọi người đều ưa thích. Đôi tay thoăn thoắt của bà bỗng dừng ngừng lại, bà ngược mắt nhìn Phi Bạch

- Chắc anh con đi đâu đó

Phi Bạch sà đến bên mẹ.

- Suốt cả ngày con chẳng thấy anh ấy.

- Anh con bận công việc

Phi Bạch ngập ngừng

- Bận việc gì thì cũng có thời gian về nhà chứ mẹ. Hay là anh ấy lang thang đâu đó?

Bà Thằng nhún vai

- Con làm như anh con ham đi lang thang lắm vậy.

- Kg đi lang thang thì cũng ở mãi trong phòng, Con dám chắc với mẹ đó.

Như nhớ ra điều gì bà Thằng boá?

- À hay con đi kiếm anh Mẫn Phi về đi. Mẹ có chút việc bàn với anh con.

Phi Bạch đang đeo đuổi theo ý nghĩ riêng tư, bỗng vọt miệng nói

- Con sợ anh Mẫn Phi thất tình và điên như chú Dân quá

Bà Thằng bắt mẫn rầy nàng

- Cui kìa con đừng nói bậy

- Con nói kg đúng sao? Kg cưới được người yêu mà chú trở nên điên loạn. Kg khéo anh ấy sẽ giống chú Dân

Bà Thằng chặn nàng lại

- Mẹ sẽ kg để anh con rơi vào tình cảnh ấy. Anh con sẽ cưới Lam Yên.

- Mẹ làm cách nào?

- Mẹ sẽ có cách và mẹ vô cùng sung sướng khi anh con hạnh phúc. Lam Yên là một cô gái tuyệt diệu.

Nét mặt nàng nhăn nhó

- Mẹ làm như chỉ có Lam Yên thôi vậy. Còn các cô gái khác thì sao? Con thấy mẹ cứ luôn luôn ca ngợi Lam Yên.

Phi Bạch kg giấu sự đố kị.

- Con thấy nó với anh Đông Giao, con đã kg hài lòng. Giờ mẹ còn đòi cưới nó cho anh Mẫn Phi, thiếu gì người sao mẹ kg chọn ?

- Con đừng hỏi ngớ ngẩn quá Phi Bạch à

Phi Bạch không chú ý đến lời bà Thăng

- Bạn gái của con đứa nào cũng đẹp tuyệt, con sẽ giới thiệu cho anh Mẫn Phi nha mẹ.

Bà Thăng gạt ngang lời nàng

- Con đừng có nói khùng nữa. Chuyện của anh con để mẹ giải quyết.

Nàng chu môi lên vẻ khó chịu

- Giải quyết thế nào? Mẹ phải năn nỉ ỉ ôi anh Đông iao đừng yêu Lam Yên nữa để cho mẹ phải kg?

Bà Thăng trở mắt ngó nàng

- Con lớn rồi nên nói năn cần thận đấy. Anh con sẽ nổi giận khi nghe con nói bậy.

- Con nhất định sẽ làm cho anh Mẫn Phi quên Lam Yên cho mẹ coi.

Nhà ta kg thể có người như chú Dân nữa.

Bà Thăng trầm giọng:

- Trường hợp của chú Dân khác , con đừng chen vào chuyện người lớn

- Trường hợp chú Dân khác, con đừng có chen vào chuyện của người lớn nghe không ?

Phi Bạch có vẻ lý sự.

- Ai biểu chú Dân yêu khư khư một người nên đau khổ. Nếu kg lấy được người yêu thì chú tìm người khác. Có khó gì đâu.

Bà Thăng nghiêm giọng

- Con kg biết gì đừng nói bậy Phi Bạch ạ !

Nàng kg nghe lại tiếp tục hỏi

- À mẹ Ơi chú Dân yêu ai vậy mẹ có biết không?

- Con đừng nhắc lại chuyện đó nữa. CHÚNG ta kg nên nhắc lại nỗi đau thương của chú Dân.

Mặt nàng phụng phịu

- Cứ mỗi lần con hỏi thì mẹ lại thoái thác.

- Chuyện xưa rồi con có biết ai đâu mà hỏi

- Tại con muốn biết.

Bà Thăng dứt khoát

- Mẹ kg muốn con đề cập đến chuyện đó và cũng kg được so sánh anh con với chú Dân.

Phi Bạch không yên được chút nào lại tiếp tục hỏi bà Thăng

- Bây giờ mẹ định thế nào?

Khi kg nàng hỏi khơi khơi, bà Thăng chướng mắt hỏi

- Định cái gì?

- Việc anh Mẫn Phi ấy

- Thì mẹ đã nói với con rồi, Cưới Lam Yên cho anh con

Phi Bạch kéo dài giọng

- Biết anh Đông Giao có đồng ý kg
- Bà Thăng sốt sắng
- Phải đồng ý thôi
- Rồi bà nheo mắt ngó Phi Bạch
- À con thấy Đông Giao thế nào
- Phi Bạch tuôn ra một hơi
- Kêu ngạo, tự phụ, khó tiếp xúc. Lúc nào cũng tưởng mình có giá lắm. Chỉ biết châm chọc chứ kg bao giờ nghiêm túc, lắng nghe người khác.
- Bà Thăng ngạc nhiên
- Mẹ thấy Đông Giao là người tốt, hiền lành, có bản lĩnh đấy chứ.
- Nàng giẫy nẩy
- Ai mẹ cũng khen tốt hết , mẹ nhận xét kg đúng rồi.
- Bà Thăng cười xoàn
- Mẹ đánh giá đúng chứ, chắc tại con có xung đột với Đông Giao rồi phải kg?
- Anh ta cứ luôn cãi vã với con.
- CỪNG tại con ương bướng, mẹ biết tính con mà
- Phi Bạch phản nản mẹ.
- Con thấy mẹ lúc nào cũng bênh người dưng kg à
- Bà Thăng nhìn nàng chăm chú
- Ba con cũng khen Đông Giao nữa đấy
- Nàng tỏ vẻ kg tin
- Ba con mà cũng khen con người tự phụ đớ nữa à?
- Đông Giao luôn làm việc rất tốt , ba con rất hài lòng. CON hãy thân thiện với Đông Giao đi
- Thân thiện để làm gì ?Con kg thích Đông Giao

Bà động viên

- Rồi con sẽ thích thôi. Ba mẹ định gả con cho Đông Giao, con đồng ý kg?

- Con kg thể đồng ý với mẹ đâu. Mẹ nói vậy anh Đông Giao tưởng anh ta có giá lắm.

Nàng lại dặn dò bà Thăng

- Mẹ đừng nói gì với Đông Giao à nghe!

- Mà mới lạ, tại sao kg cho mẹ nói?

Phi Bạch ngồi im. Trong đầu nàng đang đánh chính một điều gì

Bà Thăng tiếp tục gọt mớ củ cải trong rổ. Phi Bạch kg lặng thinh được lâu, nàng nói kiểu bất bình

- Con kg hiểu sao cả nhà này ai cũng thích Lam Yên , làm như nó là...

Bà Thăng cắt lời nàng

- Con đừng có ganh tị.

- Con kg thêm ganh tị đâu. Nhưng con thấy mọi người làm như thế, vô tình đề cao Lam Yên nó sẽ tự phụ cho mà xem.

- Mẹ kg nghĩ thế vì mẹ đã biết tính của Lam Yên

- Tại mẹ thương nó nên mẹ thấy nó tốt

Bà Thăng hơi bực mình.

- Thôi con đừng nói lung tung nữa. Con đi tìm anh Mẫn Phi về cho mẹ.

- Vâng con đi đây

Phi Bạch quay lưng đi, bà Thăng nhìn theo nàng nhưng đầu óc bà lại hiện lên hình ảnh của Lam Yên và Mẫn Phi Phải làm sao cho Lam Yên yêu Mẫn Phi đó là điều mà bà nghĩ mãi, nghĩ mãi...

Bà không thể ngồi nhìn Mẫn Phi tuyệt vọng, kg thể để Mẫn Phi đau

khổ. Con bà rồi sẽ như chú Dân thôi. Bà lo sợ điều đó xảy ra , bằng bất cứ giá nào bà cũng phải giúp Mẫn Phi . Con bà sẽ kg giống như chú Dân khổn khổ của chàng. Trường hợp của chú Dân sẽ kg tái diễn nữa.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 21

- Anh Đông Giao ơi ! Anh ngồi đây làm gì? Đi dạo với em nghe.

Phi Bạch đã xông vào phòng của Đông Giao từ lúc nào. Giọng của nàng mới ngọt ngào làm sao. Phi Bạch đến ngồi bên chàng

Đông Giao trả đũa lời cộc lốc

- Tôi đang bận.

Phi Bạch nhìn chàng nài nỉ

- Anh bận gì? Đi với em chút xíu thôi mà!

Đông Giao vẫn cố thoái thác

- Tôi kg đi được cô à!

Nàng chớp mắt hỏi

- Sao vậy ? À em biết rồi. ANh chờ Lam Yên phai kg? Lam Yên đang đi chơi ngoài vườn thông với anh Mẫn Phi . Em mới vừa gặp.

Rồi nàng chép miệng

- Khổ thay cho anh, thế mà ở đây chờ đợi, Lam Yên đâu biết tới.

Giọng nàng cố tình khiêu khích. Đông Giao lấy làm khó chịu. Từ hôm nghe bà Thăng nói đến nay, chàng rất phân vân. Mẫn Phi và Lam Yên có làm đúng những điều đã nói, hay là hai người đang đánh lừa chàng? Đông Giao không muốn nghĩ đến. Chàng vội hỏi Phi Bạch sang chuyện khác.

- Cô chưa về Đà Lạt sao?

- Chưa, mà cũng có thể không về nữa.

Phi Bạch bực tức đáp ánh mắt liếc xéo Đông Giao. Chàng thờ ơ nói.

- Thế à?

Nàng cay cú hỏi

- Anh mong cho tôi đi khuất phải không? Nè nói cho anh biết nhà tôi ở đây, tôi muốn đi đứng lúc nào tùy ý.

Đông Giao thản nhiên

- Chứ tôi có quấy rầy gì cô đâu

- Anh không muốn quấy rầy nhưng anh vẫn gây sự.

- Cô gây sự thì có

Nàng chau mày cãi lại

- Em gây sự hồi nào? Hôm nay em rất muốn hoà thuận với anh, anh không thấy sao?

Chàng hơi châm chọc

- Ai biết cô có ý đồ gì?

- Anh nghi ngờ thiện chí của em sao? Mà phải rồi, tại nghe tin Lam Yên đi chơi với anh Mẫn Phi nên tâm hồn rối loạn phải không? Em đã bảo trước rồi, anh không chịu nghe. Đông Giao xẵng giọng

- Cô đừng nói gì nữa, tôi không nghe nữa

Nàng nhướn mày lên tinh nghịch

- Anh sợ phải không? Sự thật đúng như vậy đấy, thôi đi dạo với em cho

khuây khoả, ra khỏi nhà đầu óc anh sẽ tươi tỉnh cho coi

Đông Giao nhanh miệng

- Có cô đầu óc kg tươi tỉnh nên mới kg đi

Nàng xụ mặt

- Người ta có ý tốt cho mà khg biết ơn.

- Tôi có yêu cầu cô làm gì đâu

Phi Bạch cố phân trần

- Còn em thì rất thích được đi dạo. Ở đây vắng vẻ quá, buồn hiu. Ở Đà Lạt em có nhiều bạn và chúng em luôn có những buổi đi chơi thích thú.

- Thế sao cô kg về Đà Lạt ngay để đi chơi với bạn?

Phi Bạch chống chế

- Tại em muốn đi dạo với anh để xem chàng trai của thành phố đã đổi thay ra sao. Đông Giao mai mỉa

- Cô thích đổi thay thì cứ đổi

- Em có đổi gì đâu. Có điều khuyên anh đừng có mơ tưởng đến Lam Yên nữa. Mẹ em đã nhất quyết rồi, Lam Yên với ah Mẫn Phi Còn anh chỉ là kẻ đến sau.

Phi Bạch nói với vẻ lạnh lùng. Đông Giao thật sự tức giận ,mới hôm nào Phi Bạch còn chống đối cả Lam Yên với Mẫn Phi , giờ thì nàng lại vun vào, Đông Giao tự ái

- Cô không cần nói những điều đó với tôi

- Em muốn giúp anh thế thôi

Và nàng tuyên bố thẳng thừng

- Là kẻ đến sau anh nên rút lui Đông Giao ạ !

Mắt chàng long lên

- Tôi kg cần cô dạy khôn tôi

Nàng le luối giã vờ sợ.

- Eo ôi, anh làm gì ghê thế? Em kg muốn anh khổ vì yêu Lam Yên

- Tôi khuyên cô kg nên chen vào chuyện của người khác

Giọng của Phi Bạch trở nên nhỏ nhẹ.

- Sao anh cứ muốn gây sự với em thế

- Vì cô làm cho tôi thêm tức giận

- ANh tức giận Lam Yên chứ sao tức giận em? Em có làm gì đâu?

Bỗng có tiếng gõ cửa ,và giọng Lam Yên vang lên

- Anh Đông Giao ời em vào nghe!

Lam Yên bước vội vào phòng Đông Giao, cô ngạc nhiên khi thấy Phi Bạch

- Ủa Phi Bạch ở đây hả? Hai người đang nói chuyện gì thế?

Phi Bạch liếc nhìn nàng

- Tôi với anh Đông Giao nói đủ thứ chuyện trên đời.

Rồi nàng hất hàm

- Sao, đi dạo vui kg? Còn sớm mà đã về rồi à?

Lam Yên ngờ ngác hỏi

- Phi Bạch nói gì lạ thế?

Đông Giao bấy giờ mới lên tiếng

- Phi Bạch nói những gì cô ấy thấy

Phi Bạch sung sướng trước câu Đông Giao vừa mới nói. Còn Lam Yên kg hiểu Đông Giao nói gì, nàng đưa mắt nhìn hai người. Đông Giao lạnh nhạt hỏi

- Em đến có việc gì kg?

Phi Bạch chen vào giọng chanh chua

- Dĩ nhiên là có chuyện rồi. Có mặt tao mà ngại hả Lam Yên? Cứ nói đi mình là người nhà cả mà.

Lam Yên kg ngờ đối mặt với Phi Bạch ở đây. Nàng có bao điều cần nói với Đông Giao thế mà...

Phi Bạch vênh mặt

- Sao định nói cho anh Đông Giao biết mày vừa mới chia tay với anh Mẫn Phi rồi đấy phải kg? Khỏi ! Tao vừa nói anh Đông Giao biết rồi.

Lam Yên bối rối đưa mắt nhìn Đông Giao . Anh lạnh lùng nói

- Em khỏi phân bua gì cả, Phi Bạch đã nói rõ cho anh biết rồi

- Phi Bạch đã nói gì?

- Tao nói mày với anh Mẫn Phi vừa mới tâm sự, đúng kg?

Lam Yên gật đầu xác nhận

- Đúng rồi thì sao?

Phi Bạch ầm ĩ

- Đó anh thấy chưa Đông Giao?

Mắt chàng như có tia lửa

- Thế em đã chọn Mẫn Phi rồi lại còn muốn gì nữa?

Lam Yên ngạc nhiên

- Sao anh lại nghĩ thế?

Chàng nói ranh rọt

- Rõ ràng rồi đó, em đã đến với Mẫn Phi

- Trời ơi ! Anh biết em đã nói gì với anh Mẫn Phi kg?

- Anh kg bao giờ muốn nghe điều đó

Lam Yên nghiêm nét mặt

- Anh kg muốn nghe thì đừng nghĩ gì cả

Đông Giao cao giọng hỏi

- Anh nghĩ nhiều thứ lắm. Em đang cố ý tránh mặt anh phải kg?

- Không

Chàng gằn mạnh

- Kg à? Thế tối hôm qua anh tìm em sao kg thấy? Em đi đâu?

Phi Bạch ngồi lặng thinh quan sát hai người, giờ lại lên tiếng

- Thì đi gặp anh Mẫn Phi chứ đi đâu. Anh hỏi ngớ ngẩn

Lam Yên giận xúm mặt

- Phi Bạch kg biết gì cả. Đừng có nói bậy

Phi Bạch hùng hổ đứng lên

- Mà nói tao kg biết gì à? Chuyện trong nhà này, chuyện của anh tao mà.

Biết Phi Bạch đã chỉ trích nàng và nói những điều không tốt với Đông Giao, Lam Yên bất bình,

- Yêu cầu Phi Bạch phải nói đúng

Phi Bạch giận dữ cắt ngang

- Chứ mà tưởng tao nói kg đúng à ? Mà định giấu anh Mẫn Phi thì có , tao phải nói hết cho anh Đông Giao biết.

Lam Yên kg thích cãi vã về những việc này. Nàng chỉ trách Phi Bạch

- Phi Bạch đừng làm cho chuyện rắc rối thêm nữa

- Thì đã xong rồi chứ còn gì rắc rối nữa, sao mà kg nói cho anh Đông Giao biết như thế?

Lam Yên bực dọc

- Anh Đông Giao thích nghe Phi Bạch nói thì cứ nói cho hết đi.

Nàng liếc Dg rồi hối hả chạy ra khỏi phòng.

Suốt mấy ngày nay Đông Giao tránh mặt Lam Yên, nàng rất khổ tâm.

Đi làm về chàng ở mãi trong phòng, cửa đóng chặt. Đến giờ ăn thì bà

Thăng sai Phi Bạch hay cô Lựu gọi xuống. Lam Yên rất muốn gặp

chàng mà kg biết phải làm sao. Đông Giao rất ít ra vườn, còn ra đồn

điền cà phê thì nàng cũng kg thấy chàng đâu. Lam Yên biết rằng

Đông Giao đang tin tưởng vào những lời bà Thăng nói và cả Phi

Bạch nữa. Không biết Phi Bạch nói gì. Nhưng chắc chắn những lời lẽ làm cho Đông Giao hoang mang về nàng.

Bà Thăng lúc này càng bám sát Lam Yên hơn, chính bà đã nói thẳng với Lam Yên

- Con nên hạn chế gặp gỡ với Đông Giao. Bác tin rằng cậu ấy sẽ nguôi ngoai.

Lam Yên phản đối

- Con và anh Đông Giao kg thể nào quên được bác ạ !

- RỒi sẽ được thôi. Con nên nhớ là cậu ấy đi chứ đâu phải ở mãi đây
Nàng thờ dài

- Con tin tưởng những điều anh Mẫn Phi nói thế mà...

Bà Thăng hấp tấp nói nhanh

- Thăng Mẫn Phi yêu con nên nó hy sinh cho con đó

Lam Yên ngần ngừ định trả lời thì bà Thăng nói tiếp

- Rồi thăng Mẫn Phi sẽ đau khổ một đời, con đừng làm thế. Hai đứa con phải thành vợ chồng và sống bên nhau như từ trước đến giờ.

Lam Yên lúng túng

- Con đã nói với bác kg thể được

- SỐNG với Mẫn Phi con sẽ có tất cả. Hạnh phúc nằm trong tay con, con hiểu chứ? Còn Đông Giao là người xa lạ, rồi cậu ấy sẽ quên con ngay cũng như con vậy. Con nên nghĩ tới Mẫn Phi một người chồng cao thượng, con hãy cứng rắn lên.

Lam Yên đã quá mệt mỏi với những lời bà Thăng nói. Nàng sẽ kg chấp nhận những điều bà toan tính, nhưng cãi với bà thì kg được gì.

Nàng buồn bã nói

- Anh Mẫn Phi đã quyết định, bác làm thế nào anh ấy cũng kg chịu đâu.

Bà Thằng cứng cổ

- Bác lo liệu được, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Lam Yên quả quyết

- Con chỉ đồng ý với anh Đông Giao thôi

Bà Thằng hỏi gần

- Lấy Đông Giao con có được hạnh phúc kg? Con là người có lương tâm, con có chịu nổi khi thấy Mẫn Phi đau khổ vì con kg?

Rồi bà lý luận

- Đông Giao sẽ quên dễ dàng, còn Mẫn Phi cả một đời gắn bó với con, nó kg thể nào quên con được. Con đừng tàn nhẫn như vậy.

Lam Yên thở dài thườn thượt, Nghĩ đến Mẫn Phi lòng nàng se lại.

Nàng sẽ ray rứt đến thế nào nếu nàng đang hạnh phúc trong nỗi đau của người khác.

Thấy Lam Yên nín lặng, bà Thằng tiếp tục thuyết phục nàng

- Con với Mẫn Phi là hợp lý và sẽ vô cùng tốt đẹp. Con kg có gì khó xử với Đông Giao cả.

Lam Yên rời bà Thằng mà đầu óc rối tung. Nàng kg biết đấu tranh thế nào đây, lúc trước còn Đông Giao, chàng hỗ trợ, chàng cương quyết. Bây giờ nàng đơn độc. Nàng cũng kg biết Đông Giao nghĩ gì. Vừa bước chân vào tới cổng nhà, Đông Giao giật mình khi nghe Lam Yên gọi

- Anh Đông Giao à, em có chuyện cần nói với anh.

- Nói gì?

Chàng nói cộc lốc và vẫn tiếp tục đi. Lam Yên đi bên cạnh chàng, giọng than vãn

- Anh có vẻ lãnh đạm với em quá.

Đông Giao nghiêm sát mặt

- Tôi cần phải làm thế.

- Để làm gì?

Chàng hát hăm

- Em biết rồi cần gì phải hỏi

Giọng Lam Yên có vẻ nôn nóng

- Anh kg thể nói chuyện thoải mái với em sao?

Đông Giao lạnh lùng

- Tôi nghĩ kg nên nói gì nữa, im lặng là hay nhất.

Lam Yên ngược nhìn chàng ngạc nhiên

- Anh lạ chưa? Em đang có nhiều điều muốn nói với anh. Sao anh đòi im lặng

Đông Giao có vẻ dịu

- Bác Thăng không muốn cho anh tiếp xúc với em nữa

- Rồi anh nghe theo à?

- Chứ anh biết làm gì hơn?

Lam Yên kéo chàng đi đến vườn hoa, nàng dịu dàng hỏi

- Anh kg muốn đấu tranh cho tình yêu của chúng ta nữa sao?

Đông Giao đầy vẻ cay đắng

- Để làm gì? Rồi anh cũng sẽ thất bại thôi.

- Không !

- Em đã chấp nhận rồi, đừng cố an ủi anh nữa.

Lam Yên phản đối

- Em có nói điều đó với anh đâu!

Chàng khẳng định

- Em kg nói nhưng bác Thăng nói.

Lam Yên tức tối

- Anh tin bác Thăng à ?

- Dù ai nói cũng vậy thôi. Bác Thăng đã quyết định mọi chuyện.

- Em kg đồng ý

Đông Giao nói rành rọt

- Rồi em sẽ làm theo quyết định của bác Thăng

Lam Yên đưa mắt nhìn chàng lòng đầy ảm ức

- Trong khi em phản đối bác Thăng quyết liệt và anh Mẫn Phi cũng kg làm theo lời bác T, còn anh, anh chịu thua.

Chàng biện hô.

- Anh kg muốn là phá hạnh phúc của người khác, anh là kẻ đến sau mà.

- Anh thừa biết là em kg yêu Mẫn Phi

Đông Giao đưa mắt nhìn nàng

- Nhưng em rất có cảm tình với anh Mẫn Phi

Nàng đính chính

- Việc đó khác.

- Không có gì khác đâu, em sẽ làm theo bác Thăng thôi.

Nàng nhìn Đông Giao giọng rưng rưng nói

- Anh bảo anh yêu em mà anh muốn em như thế à ?

Đông Giao có vẻ chỉ trích

- Em đã hứa với bác Thăng rồi mà.

Đôi mắt nàng u tối

- Em kg hứa

- Nhưng em kg thể nào cãi được bác Thăng đâu.

Lam Yên tức giận

- Bởi vì anh bỏ cuộc.

Đông Giao thẳng thắn

- Thà anh bỏ cuộc, để khỏi thấy người ta thương hại.

- Sao anh cứ nói mãi những điều đó?
- Anh Mẫn Phi và em chỉ giả vờ thôi. Hai người kg cần phải làm thế.

Lam Yên chưng hửng

- Ờ hay ! Em có giả vờ gì đâu ?
- Thế bác Thăng đã nói gì đó ? Em còn làm bộ kg hiểu nữa, thôi hãy để cho anh yên.

Lam Yên khó chịu

- Em muốn nói rõ với anh

Chàng khoát tay

- Em khỏi nói gì nữa cả, anh đã hiểu rồi.
- Em rất buồn là anh đã hiểu lầm em. Em đã tìm đủ mọi cách để phản đối bác Thăng còn anh, anh lại thờ ơ.

LÒNG ĐÔNG GIAO đầy trắc ẩn

- Anh thờ ơ vì anh kg hy vọng

Lam Yên bực dọc

- Tại anh kg mạnh dạn.
- Mạnh dạn gì nữa khi em đã đồng ý Mẫn Phi.

Lam Yên muốn hé lớn nhưng rồi giọng nàng vẫn chùng xuống.

- Ai nói em đồng ý? Anh nghĩ nông cạn nên anh kg hiểu gì em cả. Em kể cho anh Mẫn Phi biết bác Thăng kg chấp nhận chúng ta, anh ấy hứa sẽ can thiệp.

ĐÔNG GIAO ôm đầu thở dài

- Mọi người nói khác nhau, anh điên đầu đây. Anh kg thể tin ai được nữa.

Lam Yên đau xót.

- Kể cả em?
- Phải.

Rồi chàng đưa mắt chăm chăm nhìn nàng

- Mọi người nói đúng sao em kg nhìn nhận? Thôi em đừng nói gì nữa để cho anh được chóng quên.

- Anh muốn quên?

Lam Yên nhấn mạnh câu hỏi và đơ Đổng Giao trả lời. Chàng nín lặng, nàng uất ức

- Em biết rồi, anh muốn quên em vì một người khác phải khg?

Đổng Giao kg trả lời

- Phải kg? anh nói đi. Em thừa biết Phi Bạch đang tấn công anh mà.

Nàng vừa nói vừa nắm chặt lấy cánh tay Đổng Giao

- Phải không?

- Phải

Lam Yên sửng người buông cánh tay chàng ra, gọng nàng run rẩy

- Phải mà yêu con gái ông chủ đồn điền có tương lai biết mấy! Được rồi, anh cứ ở đó mơ tưởng Phi Bạch của anh đi.

Đổng Giao chưa kịp phản ứng, nàng đã chạy nhanh với đôi mắt ướt.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 22

- Con Lam Yên đâu ? Tới giờ ăn cơm rồi mà cũng kg thấy mặt?

Ông Thăng đưa mắt khắp bàn ăn và hỏi trống không với vẻ khó chịu

Cô Lựu lên tiếng trả lời

- Cô Lam Yên đem cơm cho chú Dân rồi.

- Sao nó chưa chịu về? Thôi cả nhà ăn cơm đi.

Cô Lựu xới cơm ra cho mọi người. Ông Thăng vừa bưng chén cơm lên lại bực dọc để xuống.

- Ủa thằng Mẫn Phi cũng chưa về sao?

Đông Giao cau mày khi thấy ánh mắt bà Thăng. CHàng vội đưa mắt nhìn nơi khác. Vừa lúc đó Mẫn Phi về đến. Chàng lặng lẽ lại chỗ ngồi. Ông Thăng dục

- Ăn cơm đi con, mày cứ hay phá vỡ giờ giấc.

Mẫn Phi phàn nàn

- Ba cứ nói !

Chợt phát hiện ra vắng Lam Yên chàng đưa mắt dò hỏi mẹ. Bà Thăng kg nói gì.

Bữa cơm chẳng vui thú chút nào và rồi cũng kết thúc. Mẫn Phi đứng lên thì bà Thăng đã dặn

- Con đi tìm Lam Yên xem nó còn ở nhà chú Dân hay đã đi đâu rồi.

- Vâng !

Mẫn Phi đáp lời mẹ rồi đưa mắt nhìn sang Đông Giao. Chàng hiểu ý bước theo Mẫn Phi ra vườn. Hai người đàn ông đối diện nhau, Mẫn Phi cau có hỏi

- Anh với Lam Yên thế nào rồi? Tại sao cô ấy lại bất thường vậy?

Giờ này Lam Yên đi đâu anh có biết kg?

Nghe chàng chất vấn một hơi dài, Đông Giao chỉ khẽ lắc đầu

- Tôi khg biết.

Mẫn Phi nhạo báng

- Anh kg còn quan tâm đến Lam Yên nữa sao?

- Tôi kg có quyền đó.

Mẫn Phi ngạc nhiên

- Anh nói mới hay nhỉ? Tại sao?

Đông Giao đáp với vẻ lạnh lùng

- Tại sao thì anh biết rồi

Mẫn Phi nghiêm giọng hỏi

- Anh kg còn yêu Lam Yên nữa phải kg?

- Anh hỏi để làm gì?

- Để xác định rõ vấn đề

Đông Giao tự ái

- Anh kg cần biết điều đó

Mẫn Phi có vẻ điềm tĩnh

- Chúng ta đã thoa? thuận hôm nọ anh còn nhớ kg?

Đông Giao nhìn Mẫn Phi trân trân và hỏi lại

- Anh có làm đúng theo những gì anh nói kg?

- Vì Lam Yên tôi sẽ làm tất cả. Nhưng nếu anh thấy kg cần thiết thì anh hãy trả lời dứt khoát với tôi.

Đông Giao cố nói thản nhiên

- Hình như mọi việc đã đảo lộn.

- Chính anh làm đảo lộn

Đông Giao tức giận

- Anh đừng đổ lỗi cho tôi

Mẫn Phi nói thật nhỏ nhưng cố giữ vẻ quan trọng

- Làm sao anh biết được tôi yêu Lam Yên thế nào ! Tôi và cô ấy lớn lên bên nhau. Hai cha con cô ấy sống cạnh nhà tôi, đến khi ba Lam Yên mất, cô ấy đã ở hẳn trong nhà tôi. Tôi chờ đợi ngày thành hôn nhưng anh đến anh làm hỏng tất cả.

Đông Giao vẫn im lặng, Mẫn Phi tiếp tục giọng có vẻ uất ức hơn.

- Tôi đau buồn nhưng tôi nhất quyết phải giành lại Lam Yên. Cô ấy là của tôi. Và anh phải rời khỏi nơi đây? Anh có nghĩ đến điều đó kg? Bằng bất cứ giá nào tôi cũng thực hiện ý định đó.

Đông Giao xác định

- Tôi cũng nghĩ đến việc bảo vệ tình yêu của tôi.

Mẫn Phi nhếch môi

- Như vậy thì cuộc chiến đấu của chúng ta sẽ vô cùng ác liệt.

Đông Giao bỗng hỏi ngờ nghệch

- Tại sao anh lại nhường cho tôi?

- Tôi kg nhường !

- Bây giờ anh kg muốn làm người hy sinh nữa à?

Mẫn Phi nói rành rọt

- Tôi kg thích có người vợ mà tâm hồn kg dành cho tôi. Tôi nghĩ Lam Yên kế hôn với anh sẽ tốt hơn nhưng rồi...

- Sao ?

- Anh đã làm cho tôi thất vọng. Và bây giờ thì tôi thấy kg có gì để nghi ngờ anh. Anh kg thật lòng yêu Lam Yên.

Đôi mắt Đông Giao ánh lên nét giận

- Anh kg được nói như thế.

- Anh kg muốn cưới Lam Yên. Anh có chờ hứng

- Tại vì tôi thấy thái độ Lam Yên kg rõ ràng

Mẫn Phi gay gắt

- Tại anh kg cương quyết . Thôi được rồi, tôi kg bàn với anh nữa. Tự tôi sẽ lo cho Lam Yên

Đông Giao mĩa mai

- Thì chính anh đã làm theo lời bác Thăng

- Đơn giản là tôi kg muốn thấy Lam Yên đau khổ.

Đông Giao ôm đầu khẳng định

- Còn tôi kg thích sự lập lờ

- Bây giờ hãy để cho Lam Yên quyết định.

Giọng Mp có vẻ thách thức

- Không cần thiết nữa.

Đông Giao như sực tỉnh

- Anh nói gì?

- Tôi đã để cho anh cơ hội nhưng anh kg nắm bắt thì thôi. Tôi sẽ cưới Lam Yên. Tôi đã khắc khoải lo lắng khi thấy anh nói chuyện với Lam Yên ngoài vườn vào đêm ấy. ANh còn nhớ kg? Tôi đã kg tự chủ được nên đã gây ra tiếng động. Tôi quá chủ quan với Lam Yên nên tôi thất vọng. Bây giờ thì tôi sẽ giành lại nàng bất chấp tất cả.

- Không thể được.

Mẫn Phi cương quyết

- Sẽ được, anh chờ xem!

NÓi xong Mẫn Phi bỏ đi thẳng, bỏ lại Đông Giao với bao nỗi ngổn ngang trong lòng. - Em đi đâu vậy Lam Yên ? Cả nhà đang lo lắng vì em đấy.

Lam Yên ngược nhìn Đông Giao hỏi với vẻ gay gắt.

- Mọi người lo lắng , còn anh thì sao

Chàng sửng người

- Bộ em tưởng anh kg lo cho em sao

Nét mặt nàng đầy hờn tủi

- Anh có vẻ như bỏ mặc em, ra sao cũng được

Đông Giao cố xoa dịu Lam Yên

- Em nghĩ kg đúng rồi.

- Sao lại kg đúng? Lúc này anh ắt cần thiết đối với Phi Bạch. Cô ấy mới về nữa đó.

- Có liên quan gì đến anh đâu?

Lam Yên ngấm nghĩa chàng thật lâu

- Không liên quan à? Phi Bạch về là vì anh đó.

Đông Giao lườm nàng

- Em nghĩ Phi Bạch đã chinh phục được anh rồi sao?

- Hẳn nhiên rồi

Chàng phản đối quyết liệt

- Em suy đoán tầm bậy

Rồi chàng xoay người Lam Yên lại, nét mặt chàng lộ vẻ ưu tư

- Em kg hiểu được lòng anh đối với em thế nào sao Lam Yên?

Nàng cắn chặt môi

- Em chỉ sợ "nước chảy đá mòn" rồi anh sẽ mềm lòng thôi

Giọng chàng hết sức nghiêm trang

- Em đánh giá anh quá thấp

Lam Yên cãi lại

- Em thấy rất rõ?

- Anh chỉ nghĩ đến em thôi

Glọng nàng thoáng băng khuâng

- Làm sao anh thoát Phi Bạch được?

- Anh biết Phi Bạch chỉ đùa giỡn với anh thôi. CÔ ta muốn chọc tức em đó.

Lam Yên hất đầu ra

- Em chẳng tức làm gì. CÓ điều em ghét là anh sẽ tự phụ vì có thêm người "để mắt" tới anh

Đông Giao cười xòa

- Trời ời em nghĩ gì thế? Phi Bạch mà để mắt đến anh?

- Cô ta đang tấn công anh

- Không ! Cô ta giả vờ thế thôi. Em coi chừng bị lừa.

Lam Yên trở mắt ngó chàng

- Em mà bị lừa

- chứ kg phải sao? Lúc nào đó Phi Bạch sẽ nói với em là đã chiếm được tình cảm của anh rồi, anh là của cô ta

- Thì em tin

- Em là kẻ ngu ngốc

Tia mắt nàng ánh lên nét giận

- Em tin vì đó là sự thật, anh chỉ trích em à?

Đông Giao trầm giọng

- Anh kg chỉ trích em nhưng anh buồn cho thân phận mình bị đem ra làm trò đùa.

- Ai đùa? Người ta thích anh thì có

Chàng nhăn mặt

- Em đừng nhạo báng anh

Lam Yên nhấn mạnh

- Không tin anh hỏi Phi Bạch đi

Im lặng một lúc rồi Đông Giao chậm rãi nói

- Thật ra Phi Bạch kg làm cho anh lo ngại, Mẫn Phi kia

Lam Yên ngạc nhiên

- Anh Mẫn Phi rất tốt với chúng ta, anh kg thấy à?

GD nói nhanh

- Anh Mẫn Phi nói sẽ giành lại em và sẽ cưới em đó.

Nàng bực dọc

- Em là gì mà giành giật ? Anh Mẫn Phi sẽ kg bao giờ làm thế đâu.

Chẳng qua anh muốn bỏ em vì Phi Bạch thế thôi

Giọng chàng hơi gắt

- Em đừng ăn nói hàm hồ

Lam Yên thấy giận chàng vô vàn. Tại sao Đông Giao lại có vẻ dừng
dừng trong khi Mẫn Phi lại rất lo lắng cho nàng? Vô tình nàng buột
miệng

- Trong khi anh Mẫn Phi rất quan tâm đến chuyện chúng mình còn
anh thì...

Đông Giao sốt ruột cắt ngang

- Phải rồi anh Mẫn Phi quan tâm vì em là của anh ấy. Anh thấy em
nên đồng ý anh Mẫn Phi đi, để bác Thăng khỏi nói gì nữa.

- Đáng lẽ anh phải suy nghĩ thật kĩ những gì bác Thăng nói.

- Thì bác đã nói rất rõ ràng

Lam Yên thở dài

- Em không muốn cãi nhau với anh nữa, chúng ta sẽ kg giải quyết
được gì

Chàng nhấn mạnh

- Tại em kg chịu hiểu anh

- Hiểu thế nào nữa

Đông Giao kg trả lời mà than thở?

- Anh đến khổ vì những người trong nhà này. Anh kg biết phải làm gì
bây giờ?

Lam Yên giận dỗi đứng lên

- Anh cứ suy nghĩ xem phải làm gì

Đông Giao há hốc mồm khi trông thấy cô gái đang ngồi ăn táo với
Phi Bạch. Cô gái giống LÝ Hương như đúc. Chàng lăm bắm "Trời Lý
Hương" . Nhưng rồi Đông Giao sợ mình nhìn lầm như lần trước với

Hạ Như và Lam Yên nữa.

Chàng đưa mắt ngó cô gái trên trời. Một sự giống nhau đến lạ thường, cô gái cũng kinh ngạc nhìn Đông Giao, miệng cô lúng túng vì đang cắn dở trái táo. Phi Bạch ngạc nhiên trước cử chỉ của hai người, nàng ngừng nhai cất giọng trong trẻo hỏi

-Ồ anh Đông Giao anh nhìn ai thế?

Cô gái cũng nói nhanh

-Ồi anh Đông Giao anh ở đây sao?

Bây giờ chàng mới có thể quả quyết

- Lý Hương ! Cô là Lý Hương phải kg?

Phi Bạch cau mày

- Hai người quen nhau hả? Vậy thì tôi khỏi phải giới thiệu.

Lý Hương vui vẻ

- Em kg ngờ gặp anh ở đây

Đông Giao gật đầu

- Tôi cũng vậy, kg ngờ được gặp lại cô

Giọng Lý Hương vẫn liến thoắng

- Anh làm gì ở đây hả ? Thế mà Phi Bạch chẳng nói cho em biết.

Phi Bạch có vẻ mỉa mai

- Còn nói gì nữa khi mày đã biết anh Đông Giao rồi

Lý Hương vẫn cãi lại

- Biết nhưng đâu nghĩ anh Đông Giao làm ở đây

Phi Bạch kéo dài giọng

- Thì làm công như bao nhiêu người làm công khác.

Đông Giao khó chịu trước lời lẽ của Phi Bạch. Chàng cay cú nói

- Đúng ! Sá gì một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi, mà phải giới thiệu cho cô Lý Hương biết.

Phi Bạch đưa mắt nhìn Đông Giao và Lý Hương rồi gần giọng truy hỏi

- Sao hai người quen nhau trong trường hợp nào vậy? Chắc là không phải học chung với nhau rồi.

Lý Hương nhướn mày

- Làm sao học chung được, anh Đông Giao lớn hơn và học trước tao nhiều năm, phải kg anh Đông Giao?

- Thế tại sao lại qun được?

Đông Giao thấy kg ai vô lý bằng Phi Bạch, chàng hất hàm nói

- Có trăm nghìn cách để người ta quen nhau, cô kg biết điều đó à?

- Dĩ nhiên tôi biết điều đó, nhưng tôi kg nghĩ là anh quen được với Lý Hương.

Đông Giao trợn mắt

- Lý Hương là gì mà tôi kg quen được? Hay là chỉ để cho một mình cô quen?

Nghe hai người cãi nhau, Lý Hương phì cười

- Sao hai người có vẻ gay cấn vậy? Anh Đông Giao quen với Lý Hương cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.

Phi Bạch ngạc nhiên

- Vậy là thế nào?

Lý Hương nheo mắt ngó Đông Giao

- Sự có mặt của em chỉ làm cho anh thêm khốn đốn thôi phải kg?

Chàng gãi đầu

- Đúng đấy ! Tôi luôn khốn khổ vì các cô.

- Em biết! Có bao giờ anh thích gặp em và Hoàng Oanh đâu.

Phi Bạch chen vào

- Thế mà giờ đây vẫn gặp, chắc là có duyên kỳ ngộ.

Mặt chàng nhẵn như Bi.

- Tôi rất sợ kỳ ngộ với các cô.

Lý Hương xĩ tay vào chàng

- Nè nói cho anh biết nghe rất nhiều người muốn được diện kiến em đấy.

Đông Giao khoát tay

- Tôi xin nhường vinh dự đó cho người khác

Phi Bạch bốt về cau có

- Dù muốn dù kg, bây giờ anh vẫn phai? tiếp xúc với Lý Hương

Chàng thản nhiên

- Tôi sợ phải tiếp xúc với các cô lắm rồi

Lý Hương nguýt chàng

- Anh làm như em ghê gớm lắm vậy

- Các cô rắc rối chứ kg ghê gớm

Phi Bạch lại sùng sô.

- Ai bảo với anh chúng tôi rắc rối?

- Tại các cô đã nói lên điều đó

Lý Hương nhìn chàng cười tủm tỉm

- Anh nghĩ sao khi gặp lại em trong ngôi nhà này bên cạnh Phi Bạch?

- Tôi nghĩ tôi đang gặp nạn

Phi Bạch liếc chàng

- Xi ! Anh cứ làm như tui tui là hung thần vậy, luôn gieo tai họa. cho anh vậy.

- Chứ còn gì nữa

Hai cái miệng cùng đồng thanh la lên

- Anh đừng có vu khống

Đông Giao tìm cách rút lui

- Tôi nói đúng thì các cô giận, thôi tôi đi đây
- Chàng chỉ mấy quả táo còn để trên bàn
- Các cô cứ tiếp tục... ăn nhé
- Và Đông Giao đột ngột bỏ đi như khi chàng đã xuất hiện.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 23

Hai cô bé đi dạo chơi trong vườn, Lý Hương thì đang tung tăng đuổi theo mấy chú bướm. Nàng cười vui vẻ bảo

- Ở đây thích thật, nhà mày có một khu vườn hoa tuyệt đẹp

Phi Bạch cười mở đáp lời bạn

- Nhà tao có nhiều người yêu hoa, cả chú Dân khùng điên kia cũng rất mê hoa

Lý Hương giật mình

- Cái gì? Ai khùng điên?

Phi Bạch bật cười

- Mày đừng sợ, kg có gì đâu. Chú Dân rất hiền, con Lam Yên chăm sóc chú. Không có gì phiền đến chúng ta cả.

Lý Hương quên ngay chuyện chú Dân khi nghe nhắc đến Lam Yên

- Cô giúp việc nhà mày giống nhỏ bạn tao một cách kì lạ.
- May nói chị Lưu hả ?

Lý Hương lắc đầu

- Không ! Cô Lam Yên gì đấy.

- À, Lam Yên hả ? Nó là con của người làm công của ba tao. Ba mẹ nó chết cả rồi.

Rồi Phi Bạch tò mò hỏi

- Mà nói Lam Yên giống ai?

- Hạ Như

Phi Bạch nhú mày

- Hạ Như, cô bạn mà anh Đông Giao đã dạy kèm đó phải kg?

Lý Hương gật đầu

- Ừ, đúng đấy. Tao đã kinh ngạc tốt độ khi thấy Lam Yên giống Hạ Như kg thể nào tả được. May mà con bạn tao đã đi nước ngoài rồi nếu kg thì tao làm đấy.

- Không biết anh Đông Giao có phát hiện ra điều đó kg nhỉ ?

- Chắc chắn là có. Vì Lam Yên giống Hạ Như lắm mày ạ !

Phi Bạch lẩm bẩm

- Thế mà anh ta kg nói gì với mình nhỉ?

Rồi Phi Bạch thắc mắc

- Theo mày thì anh Đông Giao có yêu Hạ Như không?

Lý Hương ngẫm nghĩ

- Tao kg chắc. Vì Hạ Như ghét anh chàng kinh khủng. Lúc nào anh chàng cũng bắt nó học

Phi Bạch vẫn nhận định

- Tao nghĩ anh Đông Giao đã yêu Hạ Như nhưng nó đã đi mất nên khi gặp Lam Yên thì...

Nàng bỏ lửng không nói tiếp, Lý Hương giả bộ hỏi

- Thì sao?

Phi Bạch gạt phăng

- Thôi kg nói chuyện người nữa, hãy nói chuyện mày đi

Đôi mắt Lý Hương tròn xoe

- Nói chuyện tao? Chuyện gì ?

Phi Bạch cười lạnh lạnh

- Còn làm bộ ngớ ngẩn nữa. Mày thật sự kg biết hả ?

Rồi ánh mắt nàng nhìn Lý Hương tinh nghịch

- Này tao kg có dẫn mày từ Đà Lạt về đây chơi kg đâu.

- Chứ để làm gì?

Lý Hương làm ra vẻ ngây thơ hỏi. Phi Bạch cười khúc khích

- Để giả chồng cho mày đấy, chịu kg?

Lý Hương vỗ vào vai Phi Bạch

- Trời ơi, ai ngờ mày có ý đồ đen tối đó

Phi Bạch cố giữ nét mặt vẻ nghiêm nghị.

- Tao có lòng lo cho mày

- Ai ngờ mày tốt quá nhỉ ! Hân hạnh cho tao. Chẳng hay mày định gả tao cho tên đàn ông nào ở nhà mày vậy?

Lý Hương cố nín cười hỏi Phi Bạch. Phi Bạch trả lời trong tiếng cười

- Cho ông anh hiền lành và dễ thương nhá của tao chứ ai

- Anh Mẫn Phi ?

- Ừ ! Mày thấy anh tao thế nào?

Lý Hương kéo dài giọng

- Chắc chắn hiền lành và dễ thương như mày nói rồi

Phi Bạch sáng mắt lên

- Mày đồn ý chứ? Tao ắt sung sướng được kén mày làm chị dâu

Lý Hương mai mỉa

- Chắc anh mày thuộc hàng ế ẩm đây

- Trái lại anh tao rất "đắt" . Mà kg thấy anh ấy rất hào hoa phong nhã đấy sao?

Lý Hương vẫn kg thua

- "Đắt " quá mà mà phải lặn lội dẫn tao về đây?

Phi Bạch cố bào chữa

- Tại tao chiều cổ đến mà

Lý Hương cười hì hì

- Thôi thì tao cũng đành chấp nhận vậy

Ngưng một lúc Lý Hương tiếp tục

- Thật ra tao cũng muốn làm chị dâu cái đầu ngang bướng như mà thử xem sao

Phi Bạch nghiêng đầu

- Yên chí ! Mà sẽ kg phải gặp một "người cô" lắm điều đâu.

- Thôi đừng nói tốt.

Phi Bạch với vẻ sốt sắng

- Tao tha thiết mong được mà làm chị dâu. Tao với mà rất hoà thuận mà lo gì.

Lý Hương đang chăm chú nghe Phi Bạch, bất chợt nàng hỏi

- Những điều mà nãy giờ mà nói là thật hay đùa vậy?

Phi Bạch trợn mắt

- Mà tưởng tao đùa hả? Thật một trăm phần trăm. Tao sẽ gả mà cho anh Mẫn Phi , hay nói đúng hơn là anh tao sẽ cưới mà, chịu kg?

Về mặt Lý Hương thoáng băng khuôn

- Biết anh mà có chịu tao kg?

- Tao nói anh ấy sẽ chịu liền.

Lý Hương tinh nghịch nói

- Mà làm như anh mà biết nghe lời mà lắm vậy.

Phi Bạch nói nịnh

- Không phải anh tao mù quáng nghe lời tao mà vì đứng trước một cô Lý Hương xinh xắn, dễ thương anh ấy sẽ không đủ can đảm từ chối.

Lý Hương gật đầu

- Được rồi, tao sẽ chống mắt xem sao. À tao cần tấn công anh mà kg đấy?

Phi Bạch ỡm ờ

- Đó là bí quyết của mày, hỏi tao làm gì?

Lý Hương phát vào vai Phi Bạch

- Con quỉ ! Mày sẽ biết tay tao

Rồi nàng nhìn Phi Bạch nghiêm giọng

- Tao long trọng tuyên bố, kể từ giờ phút này mày phải gọi tao bằng chị Hai và nói gì cũng phải thưa chị.

Phi Bạch cười rũ ra

- Ham lắm ! Chưa đâu ! Tao còn phải chờ nghe anh tao nói chuyện với mày và hôn mày nữa kìa ! Rồi tao sẵn sàng... gọi chị.

Lý Hương đỏ mặt nhưng rất bạo dạn

- Được rồi cứ nói cho anh mày biết đi

Cả hai cùng cười khanh khách. Họ bỗng nhiên thật thoải mái nhưng đó cũng khg phải là một trò đùa.

Bất chợt Lý Hương và Phi Bạch cùng im lặng. Hai người vừa thấy bóng dáng Lam Yên và Đông Giao ở phía trước. Lý Hương khẽ đưa tay lên môi

- Suyt! Có người đi đến. Ôi trông họ tình tứ quá nhỉ ?

Phi Bạch cũng chăm chú nhìn theo. Lý Hương hỏi nàng về nhạo

báng

- Tao cứ ngỡ mày với anh Đông Giao. Sao mày để hắn đi dạo với Lam Yên thế kia?

Mắt Phi Bạch long lên

- Tại tao chưa ra tay đẩy thôi

Lý Hương chọc tức

- Bây giờ hắn cứ tha hồ dung dăng dung dế

- Rồi sẽ thấy hậu quả. Mày chờ xem

Lý Hương cãi lại

- Hắn chờ chứ sao lại tao?

Đông Giao và Lam Yên đi tới thì Lý Hương đã lên tiếng trước

- Chào anh Đông Giao ! Anh đi chơi vui kg?

Phi Bạch nhanh miệng với vẻ chanh chua

- Dĩ nhiên là vui vì đi tới hai người lặn, lại đi chơi ở những nơi vắng lặng không ai để ý

Đông Giao cố giữ thản nhiên

- Thì cũng giống như các cô, đang ngắm cảnh ở đây.

Lý Hương nhún vai

- Chúng tôi khác anh

Chàng cười

- Có khác gì đâu

Phi Bạch nói thẳng thừng

- Anh trốn tránh kg dám rủ chúng tôi đi

Bấy giờ Lam Yên mới lên tiếng

- Chúng tôi đến chú Dân. Có bao giờ Phi Bạch chịu đến đó đâu.

- Hai người đến chỗ chú Dân đó chỉ là cái cớ

Lam Yên cứng rắn

- Phi Bạch muốn nghĩ sao cũng được

Đông Giao nhìn Lam Yên mắt loáng nụ cười. Chàng hất đầu với Phi Bạch

- Thôi chúng tôi đi nhé, khg muốn làm phiền các cô.

Hai người vừa bước đi, Lý Hương nói với theo

- Anh Đông Giao Hạ Như viết thư thăm anh đấy.

- Cám ơn !

- Hạ Như hỏi anh còn nhớ nó kg?

Đông Giao lườm lườm Lý Hương

- Không liên quan đến cô.

- Tôi sẽ báo cho Hạ Như biết anh đã quên nó.

Chàng thách thức

- Tùy ý cô

Lý Hương cố giữ nghiêm nét mặt

- Hạ Như sẽ bay về đây cho anh biết tay nó. Anh chuẩn bị tội đi.

- Còn gì nữa kg cô?

- Còn chứ, tôi muốn nói là anh có mắt mà cũng như mù

Phi Bạch hả hê nhìn Đông Giao, chàng trả đũa Lý Hương ngay

- Còn cô đang "gần mực thì đen đấy" . Cô có biết kg?

Phi Bạch nổi nóng

- Hả? Anh nói ai mực? ai đen?

- Các cô thừa biết

Chàng nói xong và đi thẳng với Lam Yên, kg nhìn thấy cái nguyệt dài của Phi Bạch. Còn Lý Hương thì chặc lưỡi

- Lam Yên giống Hạ Như một cách lạ kì, thảo nào mà anh chàng mê mết !

- Như vậy chứng tỏ anh Đông Giao đã yêu Hạ Như nên giờ gặp Lam

Yên nên anh chàng nhớ ngay người yêu cũ. Tình xưa sống dậy

- Không chừng mày nói đúng

Phi Bạch cười nham hiểm

- Hoá ra con Lam Yên hưởng của thừa, còn ra vẽ làm phách nữa chứ. Tao sẽ cho nó biết nó chẳng ngon lành gì đâu.

- Cô bạn của Pb cũng đang đá khg kém gì...

Đông Giao tiếp lời Lam Yên

- Gì Phi Bạch, bởi thế hai cô mới là bạn thân.

Rồi Đông Giao lại tà oán khi nhớ lại chuyện xưa

- Lý Hương đã từng làm anh khốn khô?

- Sao vậy ?

- Cô ấy cứ chọc phá mỗi khi anh dạy Hạ Như học.

Trầm ngâm một lúc rồi Lam Yên chợt hỏi

- Và anh cũng không ngờ là gặp Lý HƯƠNG ở đây phải kg?

Đông Giao nói thật những suy nghĩ của mình

- Lúc đầu anh hơi ngạc nhiên nhưng bây giờ thì bây giờ anh đã hiểu vì sao Lý Hương có mặt ở đây rồi. Em có biết tại sao kg?

Lam Yên nhanh miệng

- Hình như Phi Bạch định giới thiệu Lý Hương cho anh Mẫn Phi

- Đúng vậy.

Nàng mừng rỡ kêu reo

- Ôi em mừng quá, lạy trời cho việc ấy tốt đẹp

Đông Giao có vẻ băng khuâng

- Anh không chắc Mẫn Phi đồng ý Lý Hương đâu

Lam Yên quả quyết

- Một khi Phi Bạch nhúng tay vào thì biết đâu...

- Còn bác Thăng gái nữa chị Bác kg bao giờ chấp thuận đâu.

Hai người ngồi lặng thinh, một lúc Đông Giao bỗng thốt lên

- Ôi giá như anh đến chốn này chỉ gặp một mình em thôi nhỉ?

Lam Yên vẫn kg nói gì, nàng muốn bật cười trước lời nói của Đông Giao. Làm sao ở chốn này có một mình nàng được? Có Mẫn Phi với cả gia đình chàng, Mẫn Phi với một tình yêu sâu nặng. Lam Yên biết tính Mẫn Phi, chàng làm lì nhưng tính rất dứt khoát. Nàng biết sự đồng danh của Phi Bạch và Lý Hương chỉ làm cho Mẫn Phi thêm bức. Lam Yên kg mấy hy vọng điều đó. Nàng chỉ mong Mẫn Phi thuyết phục được bà Thăng

Trong lúc Lam Yên và Đông Giao trò chuyện thì Mẫn Phi còn đang đi ngoài đường. Bóng dáng cao gầy của chàng đổ dài trên mặt đường nhạt nắng. Trông chàng lẻ loi làm sao!

Phi Bạch nắm lấy tay Lý Hương tiến thẳng đến gặp Mẫn Phi về mặt nàng vô cùng hơn hơ?

- Kìa anh Mẫn Phi, sao hôm nay anh về trễ thế? Em với Lý Hương tìm anh nãy giờ.

Thoáng thấy hai ôc gái chàng khẽ cau mày, Lý Hương lại mỉm cười đùa chọc

- Giờ này mà anh lang thang một mình ở đây không sợ bị bắt cóc sao?

Mẫn Phi nhăn mặt kg đáp lời Lý Hương, chàng đưa mắt ngó Phi Bạch

- Các cô chưa về Đà Lạt sao?

Phi Bạch bướng bỉnh trả lời

- Em thích ở đây

Chàng khó chịu

- Ở đây làm gì? Em bỏ cô Linh sao?

Phi Bạch nhún vai rồi liếc chàng

- Anh cứ lo cho cô Linh, đã có chị Ngân rồi , hãy lo cho anh kìa

Mẫn Phi trợn mắt

- Lo cho anh? Anh có gì phải lo?

Phi Bạch kéo tay Mẫn Phi và Lý Hương đến ngồi bên một thảm cỏ ven đồi. Về mặt nàng nghiêm nghị.

- Nói thật với anh, em kg thể nào yên tâm về Đà Lạt

- Vì sao?

- Vì anh

Mẫn Phi hơi gắt

- Mà nói giỡn hả? Tao khg làm gì ảnh hưởng đến mày

Phi Bạch nói thật chậm rãi

- Em biết anh luôn là người tốt, cho nên em rất lo cho anh.

Chàng giận dư?

- Cần gì mày phải lo, tao có phải là con nít đâu?

Phi Bạch vẫn giữ giọng nói nghiêm trang

- Thì em lo vấn đề người lớn.

Mẫn Phi kg chịu nổi chàng la lên

- Tao kg muốn mày phá tao, nghe chưa ? Hãy về Đà Lạt đi.

Phi Bạch bướng bỉnh

- Chẳng nào xong việc em mới về

Chàng trừng mắt

- Việc gì?

- Việc của anh

Rồi như sực nhớ ra Mẫn Phi hăm hăm nét mặt

- Mày và cô bạn mày vào tận công ty của tao trong lúc làm việc chưa đủ sao? Tao sẽ mét ba đó.

Phi Bạch vỗ vai chàng cười

- Anh nói mà kg sợ Lý Hương buồn. Bạn em về đây, em dẫn đi chơi và giới thiệu với nó công ty, đồn điền cà phê Có gì đâu mà anh la Lý Hương nãy giờ ngồi im lặng theo dõi câu chuyện của hai anh em, nàng bỗng lên tiếng bênh vực Phi Bạch

- Phải đấy anh Mẫn Phi ạ ! Em đòi Phi Bạch đưa đi tham quan đấy. Anh điều hành công việc rất cừ. Phi Bạch luôn tự hào về anh đấy. Mẫn Phi kg phải là người thích được nghe lời khen, chàng đưa mắt lườm Lý Hương

- Cô khỏi phải bênh vực Phi Bạch, tôi biết tính nó

Phi Bạch vỗ tay reo

- Hoan hô anh biết tính em, bây giờ đổ anh là em muốn gì?

Chàng nhìn thẳng vào em gái và nói với giọng chắc nịch

- Tao kg cần biết đang muốn gì, tao chỉ yêu cầu mày về Đà Lạt ngay! Đừng để cô Linh trông

Phi Bạch nguyệt dài

- Hứ ! anh khg được đuốc em, anh thật là bất lịch sự. Em đã dẫn bạn về chơi vậy mà anh kg biết hiếu khách.

Mẫn Phi hơi dịu giọng

- Anh chỉ sợ cô Linh trông.

- Cô ấy biết em về đây với Lý Hương , chừng nào em lên chẳng được

Thấy Mẫn Phi lặng thinh, Phi Bạch cảnh cáo chàng

- Anh phải tỏ ra biết điều, nếu kg Lý Hương chê cười gia đình ta đấy Lý Hương nhỏ nhẹ lên tiếng

- Phi Bạch nói thế chứ em kg có ý nghĩ đó đâu.

Chàng buột miệng khen

- Cô thật tốt

Mắt Phi Bạch sáng lên

- Đúng đấy! Lý Hương rất tuyệt vời, em tưởng anh khg thấy điều đó chứ

Mẫn Phi gật gù

- Anh thấy điều đó vì có dịp anh đối chiếu em và Lý Hương

Phi Bạch giận dỗi cự lại

- Anh chê em trước mặt bạn em hả? Nếu thế thì em sẽ kg làm mai cho anh đâu.

Mẫn Phi tròn mắt

- Cái gì? Anh đâu cần em làm mai.

Phi Bạch liếc xéo anh

- Mai mốt đừng có chạy theo năn nỉ em, đã ken Lý Hương rồi còn làm bô.

Nghe Phi Bạch nói trắng trợn, Mẫn Phi nóng mặt nhưng giọng chàng vẫn đầy vẻ tự phụ.

- Mà hãy dẹp cái trò quái đản của mày lại đi. Tao kg cần mày làm việc đó đâu

Phi Bạch vẫn ngoan cố

- Em vẫn làm

Chàng hỏi một câu thật vô duyên

- Cô Lý Hương nhờ vả mày hả?

Lý Hương đỏ mặt ấp úng

- Anh nói kỳ quá, làm gì có chuyện đó?

- Anh làm cho con Lý Hương giận rồi đó. Em mà kg lo được chuyện này cho anh thì anh sẽ như chú Dân đấy !

Mẫn Phi trố mắt

- Cái gì? Như chú Dân?

Phi Bạch nghiêng đầu ngó chàng

- Không phải sao? anh sẽ thất tình, rồi anh sẽ điên như chú Dân.

Mẫn Phi không nén được giận

- Mà đừng có xúc phạm đến chú Dân nghe chưa? Chú là người chú kính mến của chúng ta Bệnh chú thật khổ.

- Chú làm chú khổ chứ ai? Ai bảo chú chung tình làm chị Yêu người này kg được thì đi tìm người khác có khó gì?

Lý Hương phì cười, còn Mẫn Phi bực dọc cú lên đầu Phi Bạch

- Mà kg biết gì về tình yêu cả. Mà không được nói bậy.

Phi Bạch kg giận lại cười hỉ ha?

- Em kg biết gì. Nhưng em không muốn anh tương tự con Lam Yên để phải sầu khổ như thế này. Đời anh còn dài, anh phải nghĩ đến tương lai anh chứ. Lý Hương là đứa bạn tốt của em...

Nàng bỏ lửng câu nói, Mẫn Phi điên tiết. Nỗi đau như vết thương rỉ máu cứ âm ỉ trong lòng. Mẫn Phi kg bao giờ quên hình ảnh Lam Yên, và chàng cũng khg muốn ai nhắc đến điều đó. Thế mà Phi Bạch cứ chọc giận chàng mãi, chàng hét lớn với Phi Bạch

- Tao cấm mày nhắc đến chuyện của tao nữa nghe chưa? Dẫn bạn mày đi ngay.

Mắt chàng ánh lên tia nhìn dữ tợn. Phi Bạch nắm tay Lý Hương miệng lẩm bẩm

- Ông anh khùng rồi anh sẽ hối hận cho coi.

Hai người từ từ rời khỏi Mẫn Phi. Chàng nhìn theo tưởng như thấy bóng hoàng hôn ảm đạm đang giăng trước mắt.

Tình Xưa Sương Khói

Chương 24

Đông Giao vừa quẹo vào cổng nhà. Thoáng thấy bóng dáng Lý Hương ngoài bờ rào, chàng định né tránh nhưng Lý Hương cũng đã trông thấy chàng.

- Ô anh Đông Giao, hôm nay anh về sớm.

Đông Giao buột miệng hỏi mà kg sợ phật ý nàng

- Cô chưa về Đà Lạt sao?

Nàng trả lời ngang bướng

- Em chưa muốn về

Chàng chép miệng

- Các cô thật nhàn hạ.

Lý Hương trả đũa ngay:

- Chứ ai lại tắt bật như anh.

Đông Giao đính chính:

- Tôi làm việc chứ không phải tắt bật.

Lý Hương vẫn khiêu khích chàng:

- Còn em thì chẳng phải làm gì hết.

- Vô phúc cho ai ..

Đông Giao nói chưa hết câu, Lý Hương đã trừng mắt với chàng:

- Nói cho anh biết, em ngồi không sống đến già đấy.

Giọng chàng có vẻ mai mỉa:

- Hèn gì thấy cô suốt ngày ăn và đi chơi.

Lý Hương bỗng nhắc nhở:

- Nè, em có đi học nữa nghe!

Nghe nhắc đến việc học, Đông Giao chột hỏi:

- À cô đã đậu tốt nghiệp cấp 3 rồi chứ.

Lý Hương kênh kiệu:

- Học như em thì phải đậu thôi.

- Nhưng rớt đại học.

Bị Đông Giao nói trúng phóc tim đen, Lý Hương lặng thinh . Chàng tiếp tục:

- Tôi nói không sai phải không ? Rớt đại học nên giờ đây cô mới lang thang ở chốn này.

- Anh đoán... mò không sai!

Chàng vẫn thắc mắc:

- Thế cô không định thi nữa sao ?

Lý Hương lắc đầu:

- Rớt một lần em đã nản rồi, không thi nữa đâu.

- Bây giờ cô sống ở Đà Lạt à ?

Lý Hương mỉm cười khi thấy Đông Giao có vẻ quan tâm tới nàng.

- Không . Thỉnh thoảng em đến chơi với chú thím khoảng một hai tháng rồi lại về Sài Gòn . Nhà chú thím em ở cạnh cô Linh của Phi Bạch nên chúng em quen nhau và trở nên thân thiết.

Đông Giao vẫn tiếp tục như phỏng vấn:

- Phi Bạch rủ cô về đây chơi hả ?

- Vâng! Em rất thích đi mọi nơi . Nhưng sao ở đâu cũng thấy buồn .

Nhất là ở thị trấn dẫu hiu này.

Chàng gật gù như khám phá ra điều gì:

- Tại cô không có mục đích sống nên ở đâu cũng buồn chán.

Lý Hương xụ mặt không nói . Đông Giao lại hỏi:

- Thế cô không nghĩ gì về tương lai à ?

Lý Hương bối rối không dám nhìn chàng . Giọng Đông Giao đều đều khuyên nhủ:

- Cô phải học tiếp hoặc xin việc làm để cuộc sống còn có ý nghĩa chứ.

Lý Hương vẫn cúi đầu:

- Em chán học lắm rồi.

- Cái gì cô cũng chán là sao ?

Lý Hương ngược đôi mắt long lanh nhìn Đông Giao không nói câu gì . Chàng thân mật vỗ vai nàng như vỗ về người em gái nhỏ.

- Tôi nhớ bộ 3 của cô ngày trước vui vẻ yêu đời và sống động lắm kia mà!

Nàng vẫn lặng thinh . Chàng hỏi với vẻ quan tâm:

- Cái gì đã làm cô thay đổi vậy Lý Hương ?

- Vì anh . Vì em yêu anh, anh Đông Giao ạ!

Đông Giao há hốc mồm kinh ngạc:

- Hả ? Cô nói gì cô giỡn với tôi sao ?

Lý Hương chăm chú nhìn chàng, giọng nàng rưng rưng buồn:

- Em yêu anh, em nói thật mà anh không tin sao ?

Đông Giao điếng người như giẫm phải ổ kiến lửa nhưng rồi chàng không thể tin tưởng . Lý Hương muốn chọc phá chàng đây . Đông Giao còn lạ gì sự đóng kịch của cô mỗi lần đến dạy Hạ Như học . Lý Hương vẫn chứng nào tật ấy.

Khe khẽ lắc đầu Đông Giao bảo nàng:

- Cô nên nói năng nghiêm túc lại Lý Hương à . Tôi đã từng điều đứng vì tài chọc phá của cô rồi.

Biết Đông Giao không tin mình, Lý Hương làm giọng than thở:

- Em nói thật, em yêu anh! Trời ơi, em có bao giờ nói dối đâu tại sao không ai tin em cả ?

Rồi nàng bỗng nín lấy tay Đông Giao:

- Anh hãy tin em nghe Đông Giao.

Giọng nàng ngọt ngào đến rợn người, Đông Giao thấy mặt bừng nóng và lòng sục sôi cơn giận . Chẳng không thể là nạn nhân của trò chơi tinh quái này được . Chẳng nói với Lý Hương mặt thật nghiêm nghị:

- Cô đùa như thế đủ rồi, hãy chấm dứt ngay sự lố bịch này đi!

Lý Hương ghen ngào:

- Anh vẫn không tin em khi em nói thật lòng mình.

- Tôi đâu có khùng mà tin cô!

Nàng nhìn chàng đăm đăm và nói ra với vẻ nài nỉ:

- Em phải làm gì cho anh tin, anh nói đi Đông Giao ?

Đông Giao lừ mắt với nàng:

- Cô đã tiêm nhiễm Phi Bạch quá nặng rồi ăn nói thật trơ tráo.

Lý Hương mỉm cười . Nụ cười buồn hiu hắt:

- Thôi được . Anh không tin nhưng em cũng mãn nguyện vì đã nói được với anh nỗi lòng thầm kín của em.

Đông Giao nhìn nàng trân trối . Lý Hương như được tiếp thêm sức mạnh, nàng ngậm ngùi tâm sự:

- Em yêu anh nhưng em cứ ngỡ anh với Hạ Như . Em đau khổ và gần như tuyệt vọng . Em nói cười như thế chứ lòng em lịm chết . Và

em đã rất mừng khi Hạ Như đi nước ngoài . Em tin chắc rằng sẽ có anh . Em tìm anh, đến anh nhưng anh mất hút . Anh chẳng biết đâu. Có thể đây là một giấc chiêm bao chẳng, Đông Giao không thể hiểu nổi và chàng thật bối rối khi thấy ánh mắt buồn dịu vợi của Lý Hương . Nhưng rồi Đông Giao vẫn nói lên ý nghĩ của chàng:

- Cô đã theo Phi Bạch từ Đà Lạt về đây chắc hẳn cô cũng đã biết rõ mục đích của Phi Bạch.

- Vâng! Em biết.

Chàng nổi sùng chế giễu:

- Cô biết mà cô vẫn còn chọc phá tôi . Cô thản nhiên để Phi Bạch giới thiệu với Mẫn Phi, chắc hẳn cô cũng đã từng nói với Mẫn Phinhững lời như vừa nói với tôi.

Lý Hương dùng dùng nổi giận khi bị chàng phỉ báng:

- Anh không tin thì thôi . Mặc kệ anh, không ngờ anh tệ đến thế!

Đông Giao đáp thẳng thắn:

- Tôi thà không tin chứ nhất định không bị cô gạt.

- Em đâu có gạt anh!

Long nghi ngờ dâng lên cao độ . Lý Hương đang âm mưu gì nhỉ!

Đông Giao nhìn nàng không nói . Mắt Lý Hương ươn ướt:

- Đúng là em đã mù quáng khi yêu anh Đông Giao ạ! Anh không có trái tim nên không biết được tim em thế nào . Em đã mạnh dạn từ chối khi ba em quyết định gả em cho con trai một người bạn . Anh biết ba em đã tức giận đến thế nào không ?

Đông Giao nhìn nàng như nhìn một người từ hành tinh khác . "Lý Hương có nói thật không nhỉ ?" Thấy Đông Giao có vẻ chú ý, nàng tiếp tục bộc bạch nỗi lòng:

- Em buồn vì anh mất tâm nên đi chơi mãi . May sao gặp anh ở đây .

Em không ngờ anh Đông Giao ạ! Em mừng phát điên lên được . Ôi em cảm ơn anh Phi Bạch!

Đông Giao bực mình:

- Phi Bạch đưa cô về đây để giới thiệu với anh trai cô ta . Cô đừng nói những điều hoang đường này nữa! Cả tôi và Phi Bạch đều nghĩ cô điên rồi đấy.

Lý Hương vẫn không nao núng:

- Em điên cũng được nhưng em sung sướng vì trời đã run rủi cho chúng ta gặp nhau . Phi Bạch nghĩ gì thì kệ nó chứ . Còn việc em mới đồng ý Mẫn Phi, em đã có anh rồi.

Không lẽ Lý Hương bị bệnh tâm thần . Trời ơi nàng nói lắm nhảm những điều gì thế . Nàng đóng kịch hay nàng điên . Đông Giao không thể nào hiểu nổi . Toàn những chuyện quái quỷ gì đâu . Phi Bạch mà nghe những lời này chắc cô cũng điên mất . Đông Giao nhăn mặt khi Lý Hương nở nụ cười thật tươi với chàng.

Bất thành linh nàng ngả đầu vào vai Đông Giao nói như mơ:

- Được gặp anh thật là sung sướng.

Đông Giao nghiêng người né tránh . Nàng lại cười:

- Anh sợ gì cơ ? Sợ Phi Bạch bắt gặp à ?

Rõn nàng chu môi nói như có Phi Bạch đang đứng trước mặt:

- Phi Bạch không là gì của anh cả . Nó không yêu anh đâu, nó chỉ giả vờ thôi! Anh khỏi lo, em sẽ cho Phi Bạch biết tình cảm của em.

Đông Giao khoát tay như ngăn lại:

- Cô đừng nói gì nữa, hãy để cho tôi yên!

- Em nói là không có gì cả mà, Phi Bạch sẽ thông cảm với chúng ta.

Giận dữ chàng quát lớn:

- Cô im đi!

Lý Hương tỏ ra nũng nịu:

- Ở kìa sao anh nạt em ? Thôi em biết rồi chắc anh còn ngại Lam Yên chứ gì ? Lam Yên không phải là của anh đâu . Cô ta sinh ra đời là để cho anh Mẫn Phi đấy!

Thật là quá quắt lắm rồi! Đông Giao không còn sức chịu đựng nữa, chàng vụt đứng dậy . Hoảng hốt, Lý Hương níu vội cánh tay Đông Giao và ngã nhào về phía chàng. 2 người không trông thấy Lam Yên vừa ra đến . Và nàng đã đứng chết trân khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Mặt Lam Yên tái xanh . Mấy giây nàng vẫn chưa hết bàng hoàng . Tiếng cười khúc khích của Lý Hương vang lên nhức nhối tim nàng . Nàng mím chặt môi lại.

- Này biết tay em nghe, ai bảo anh làm em té!

Không chịu nổi nàng hét lớn:

- Đồ phản bội!

Và Lam Yên vùng bỏ chạy với sự đau đớn tột cùng.

o O o

Trái với mọi người hay làm ầm ĩ lên, Lam Yên ngược lại rất lặng lẽ . Bên ngoài nàng rất dửng dưng nhưng có ai biết trong tâm tư nàng nỗi đau khổ bùng lên mãnh liệt.

Lam Yên vẫn sống, vẫn làm việc như bình thường . Nàng cố tình tránh mặt Đông Giao . Còn Lý Hương khi gặp nàng thì lại cười cười . Nụ cười khiêu khích khiến nàng dậy lửa căm thù.

Tình cảm Lam Yên đã bị chà đạp không thương tiếc . Nàng từ chối Mẫn Phi vì yêu Đông Giao tha thiết . Thế mà chàng lại hành động như thế . Lam Yên không muốn gặp chàng nữa . Nàng nhất định không tiếp Đông Giao, mặc cho chàng gõ cửa phòng nàng bao nhiêu

lần rồi.

Mấy đêm rồi nàng ở trong phòng với lòng buồn không nguôi và nàng cảm thấy ngột thở khi nghĩ đến Đông Giao.

Tối nay Lam Yên quyết định đi đến chú Dân chơi . Trò chuyện với chú Dân có lẽ nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Lam Yên bước ra vườn hoa . một bóng người đang đuổi theo nàng. Lam Yên đưa mắt nhìn thẳng phía trước . Ánh trăng lười liềm mờ nhạt trên cao . Nàng lại không đi tiếp mà lại đứng nhìn trăng . một lúc sau Lam Yên đến ngồi trên chiếc ghế băng cạnh mấy chậu hoa sứ thơm nồng.

- Cho anh ngồi với!

Lam Yên giật nảy người . Giọng nói quen thuộc của Đông Giao .

Nàng vụt chạy đi, Đông Giao đã kịp giữ tay nàng lại . Chàng nài nỉ:

- Anh muốn nói chuyện với em!

Không nhìn Đông Giao nàng lạnh lùng đáp:

- Tôi không có chuyện gì để nói với anh!

- Có!

- Không!

2 người giằng co nhau . Đông Giao nắm chặt tay nàng giọng khẩn khoản:

- Anh không muốn thấy em thế này . Lam Yên hãy nghe anh nói đây!

Đừng có sự hiểu lầm nữa.

Lam Yên trừng mắt nhìn chàng:

- Hiểu lầm gì ?

Đông Giao khổ sở giải thích:

- Anh với Lý Hương không có gì cả . À, em ngồi xuống đi!

Mãi một lúc sau Đông Giao mới yên tâm vì Lam Yên đã thực sự ngồi

xuống.

- Anh cần gì phải đính chính.

- Anh nói thật mà! Em hãy tin anh.

Giọng nàng bình thản đến lạ lùng:

- Thì ra đối thủ của tôi không phải là Phi Bạch mà là Lý Hương.

- Không phải đâu!

Nàng giận dữ cắt lời Đông Giao:

- Chính mắt tôi thấy, tai tôi nghe thì tôi không còn tin bất cứ một lời biện minh nào nữa.

Đông Giao gãi đầu than vãn:

- Khổ quá! Lý Hương nói bậy anh không muốn nghe, anh bỏ đi, cô ta đuổi theo ngã vào anh đấy chứ!

Giọng Lam Yên đầy vẻ mỉa mai:

- Anh không cần phải che đậy hành vi phản bội của anh nữa . Hừ! Lý Hương đã chờ đợi anh đi làm về mà . 2 người tha hồ!

Đông Giao nắm tay nàng nhấn mạnh:

- Anh yêu em! Không có Lý Hương nào cả!

Lam Yên rút tay lại:

- Anh tưởng tôi còn ngây thơ tin vào những lời giả dối của anh à ?

- Anh không bao giờ nói dối!

Nàng ngồi yên không nhúc nhích . Đông Giao chậm rãi nói:

- Hãy tin vào tình yêu chân chính của chúng ta, Lam Yên ạ!

Lam Yên nói với vẻ khổ tâm:

- Em yêu anh nhưng bây giờ thì hết rồi, em không thể chấp nhận được một hành vi phản bội nào của anh cả.

Nàng ngừng lại đột ngột hỏi Đông Giao:

- Lý Hương yêu anh phải không ?

Chàng thành thật kể:

- Anh không biết gì về tình cảm của Lý Hương, cô ta chặn đường anh và nói những chuyện khủng khiếp khiến anh phát hoảng và không muốn nghe nữa.

Nàng cười nhạt:

- Không muốn nghe mà chỉ muốn hành động thôi.

Đông Giao cau mày:

- Em phải biết nhận xét chín chắn chứ . Chúng ta không thể kết luận vội vàng trước một sự việc nào cả.

Lam Yên gắt gỏng hỏi lại:

- Sao ? Bây giờ anh cho là tôi kết luận vội vàng hả ?

- Anh mong muốn em thật sự hiểu anh, dùm anh.

- Còn tôi thì tôi muốn anh chấm dứt ngay đừng nói câu gì nữa.

Chưa bao giờ chàng thấy Lam Yên hùng hổ đến thế này . Chàng biết Lam Yên đã buồn giận chàng đến thế nào . Nhưng Lam Yên không chịu nghe lời phân giải của chàng.

Đông Giao thở dài . Làm sao xoa dịu cơn giận đang cháy rừng rực trong tim nàng.

Đêm đã khuya . 2 người như không chú ý đến thời gian và không gian trước mặt . Gió thổi lạnh buốt, Lam Yên rùng mình . Bất chợt nàng nói:

- Tôi đi đến chú Dân đây!

Đông Giao ngăn nàng lại:

- Em hãy ở lại giải quyết cho xong chuyện chúng ta.

Nàng đáp với vẻ lãnh đạm:

- Mọi việc đã xong rồi đấy!

- Không! Em hãy hiểu anh Lam Yên ạ!

Rồi chàng nhìn Lam Yên thật lâu và dịu giọng bảo:

- Đừng vì một việc nhỏ nhặt mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta.

Lam Yên nhìn về phía chàng, ánh mắt sắc như dao:

- Chính anh đã làm tan vỡ chứ ai ?

Đông Giao giật mình:

- Sao lại tan vỡ, điều đó không thể xảy ra.

Lam Yên dần mạnh từng tiếng:

- Nó đã xảy ra kh anh có người khác . Không ngờ anh cũng ghê thật .

Chắc 2 người đã có tình xưa nghĩa cũ hả ?

Đông Giao thấy bức dọc vì sự ngoan cố của Lam Yên.

- Anh nói mãi mà em vẫn không nghe . Em thật cứng như đá.

- Chứ không lẽ ngồi nhìn tình cảm mình chia sẻ.

Chàng nóng nảy hỏi:

- Thế bây giờ em muốn gì ?

- Cắt đứt!

- Thôi được rồi! Nếu em muốn thế!

Và chàng quay phắt đi trong cơn giận dữ .

Tình Xưa Sương Khói

Chương 25

Căn nhà trở nên vắng lặng khi Phi Bạch và Lý Hương đã đi . Còn Đông Giao và Lam Yên thì có vẻ buồn bã đăm chiêu.

Riêng Mẫn Phi là người làm cho bà Thăng lo lắng nhất . Mẫn Phi không thích gặp mọi người, chàng cứ đi lang thang trên đồi hay ở mãi ngoài đồn điền cà phê . Mẫn Phi không muốn nói chuyện với ai cả . Lúc nào chàng cũng có vẻ thần thờ . Có hôm Mẫn Phi không chịu về nhà ăn cơm và đích thân bà Thăng phải đi tìm chàng.

Bà Thăng vô cùng ái ngại trước sự thay đổi của Mẫn Phi và bà cũng thật sự lo sợ không khéo Mẫn Phi lại như chú Dân thì khổ.

Dòng họ đã có một người bị bệnh tâm thần, đau khổ và thất vọng vì yêu . Cầu xin chuyện đó đừng lặp lại . Mong rằng Mẫn Phi không gặp điều cay nghiệt đó . Bà Thăng cảm thấy thương Mẫn Phi vô bờ bến . Nhất định con bà sẽ thoát qua cơn phiền muộn.

Buổi tối, khi ông Thăng nằm đọc báo ở phòng khách bà đã bộc lộ với ông nỗi băn khoăn:

- Máy hôm nay, Mẫn Phi có vẻ khác lạ đó anh!

- Hử ?

Ông Thăng hỏi bà mà mắt không rời khỏi tờ báo . Bà Thăng sốt ruột:

- Mẫn Phi có vẻ gì khác thường lắm, anh có thấy không ?

Ông Thăng đáp với vẻ thờ ơ:

- Thì nó đang buồn!

Bà Thăng bực mình gắt:

- Anh không quan tâm gì đến con cả.

Ông Thăng buông tờ báo nhìn bà:

- Em cứ phàn nàn anh mãi vậy . Mẫn Phi nó lớn rồi, nó có những suy nghĩ riêng của nó.

- Nhưng anh phải chú ý đến con, phải an ủi nó chứ!

Ông Thăng vẫn giữ nguyên ý kiến:

- Em cứ làm như nó còn con nít vậy.

Bà Thăng phiền muộn:

- Anh có vẻ thản nhiên trước nỗi đau khổ của Mẫn Phi . Anh không biết là em lo cho con đến thế nào đâu . Nó đau khổ mãi, em sợ nó sẽ bị bệnh đấy!

Ông Thăng hơi sửng ngờ:

- Em nói sao ? Nó bị bệnh à ? Bệnh gì ?

Bà Thăng nói không do dự:

- Em sợ Mẫn Phi bị bệnh như chú Dân.

Ông Thăng phản đối:

- Không có chuyện đó đâu . Em đừng hoảng lên thế!

Về mặt bà Thăng buồn dàu dàu:

- Em rất lo sợ chuyện đó xảy ra anh ạ! Anh biết đấy, em rất thương con, em luôn ủng hộ tình yêu của nó . Em không thể nhìn con thất vọng.

Ông Thăng thở dài . Trong đầu ông cũng hiện lên câu hỏi đáng sợ .

Liệu Mẫn Phi có bị bệnh như em ông không ? Mong rằng nó mãi mãi bình yên.

Bà Thăng chậm rãi bàn bạc cùng ông:

- Chúng ta không thể để tình trạng này kéo dài mãi anh ạ.

- Tùy em đấy.

Ông Thăng trả lời buông xuôi khiến bà bồng nổi đóa . Bà tuyên bố rõ ràng:

- Em sẽ cho chúng nó tiến hành ngay . Anh chuẩn bị mọi việc đi.

Ông Thăng nhướn mày hỏi:

- Lam Yên có đồng ý không ?

- Cứ hỏi Lam Yên đồng ý không, đồng ý không ? Hãy lo cho con mình kìa.

Không ngờ ông Thăng vẫn hỏi câu đó . Bà Thăng không dẫn được cơn giận:

- Anh thật tệ! Chưa có người cha nào như anh . Không hề biết quan tâm đến hạnh phúc của con mình . Được rồi để em lo.

Bị chê bai ông Thăng xằng giọng:

- Làm như chỉ có mình em biết lo vậy . Nếu Lam Yên bằng lòng thì em cứ tiến hành đi.

Bà Thăng lộ vẻ vui:

- Lam Yên sẽ bằng lòng, anh yên chí đi.

- Còn Đông Giao thì sao ?

Ông phân vân hỏi . Bà mỉm cười đáp:

- Đông Giao với Phi Bạch . Anh không thấy chúng rất quyến luyến nhau đó sao ?

Giọng ông thật dễ dãi:

- Thế thì tốt thôi.

- Vâng! Em sẽ kêu Lam Yên đến đây và nói chuyện với nó ngay.

Ông Thăng ngạc nhiên:

- Thế em vẫn chưa chắc chắn à ?

Bà gật gù:

- Chắc chắn chứ!

Sau đó bà Thăng bảo cô Lưu gọi Lam Yên đến gặp bà . Ngồi đợi nàng mà lòng bà đầy nỗi ưu tư.

Khi cô Lưu mang khay cà phê đến, bà nôn nóng hỏi:

- Lam Yên có ở trong phòng không ? Sao nó chưa ra ?

- Cô ấy bảo sẽ ra ngay ạ.

- Tôi đang đợi.

Giọng nói của bà thật trịnh trọng . Mắt bà thoáng vui trong khi Lam Yên ra đến.

Nét mặt Lam Yên thật bơ phờ . Nàng đưa mắt nhìn ông bà Thăng:

- 2 bác gọi con.

Bà Thăng thân mật kéo nàng ngồi xuống bên cạnh:

- Ngồi xuống đây đi con!

Đẩy ly cà phê đến trước mặt nàng, bà trêu chọc như mọi khi:

- Con đã ngủ rồi phải không ?

Lam Yên khẽ lắc đầu:

- Con chưa ngủ đâu bác.

Thoáng thấy nét u buồn trên khuôn mặt Lam Yên, ông Thăng trầm ngâm nghĩ ngợi . Ông châm điếu thuốc hút rồi bất chợt hỏi:

- Con có gì buồn phải không ?

Nàng cố giấu:

- Không đâu bác ạ.

Ông Thăng tiếp tục hỏi khi thấy không khí có vẻ trầm lặng:

- Máy hôm nay, con có trò chuyện với chú Dân không ? Chú ấy thế nào ?

Lam Yên nhỏ nhẹ trả lời:

- Dạ chú cũng bình thường bác ạ.

Rồi giọng nàng ngậm ngùi hơn:

- Nhiều lúc con thương chú Dân quá . Chú ấy thật tội . Khi mê khi tỉnh cuộc đời không còn như chún ta nữa!

Mắt bà Thăng ánh lên vẻ thích thú . Vô tình ông Thăng đã giúp bà vào chuyện:

- Con thương chú Dân . Con đừng bao giờ để cho Mẫn Phi phải khổ như chú Dân nghe Lam Yên.

Lam Yên ngơ ngác:

- Bác nói sao ạ ?

Bà Thăng nói thẳng rành rọt:

- Bác rất sợ Mẫn Phi rơi vào trường hợp của chú Dân . Máy hôm nay nó cứ như là kẻ mất hồn vậy, con có thấy không.

Lam Yên không nói gì . Bà Thăng quan sát nàng thật lâu như để đo lường xem những lời của bà có tác dụng thế nào.

Bất ngờ Lam Yên buông lời nhận xét:

- Anh ấy rất có nghị lực.

- Đúng! Nhưng nếu tuyệt vọng chắc nó hóa điên mất.

Thấy nàng có vẻ tàn nhẫn, bà Thăng đi thẳng vào đề không cần rào đón, quanh co:

- Con đồng ý kết hôn với Mẫn Phi nghe . Bác sẽ tổ chức lễ cưới ngay.

- Vâng.

Tiếng vâng nàng thốt ra thật gọn khiến bà Thăng sửng người và ông Thăng cũng kinh ngạc tột độ . 2 người đưa mắt đăm đăm nhìn nàng . Bà Thăng không chờ đợi một sự đồng ý nhanh chóng đến thế . Còn ông Thăng thì cứ ngỡ nàng sẽ thoái thác như bao lần.

Đôi mắt bà Thăng ánh lên sự sung sướng . Để tay lên vai Lam Yên, bà nói với vẻ hân hoan:

- Thật hả con ? Ôi bác mừng quá Lam Yên ạ.

Gật đầu với bà Thăng, Lam Yên không biết là nàng vừa hát một tặng đá nặng đang đè lên ngực . Hay nàng chuẩn bị mang nó lên đây ?

Nàng có vội vã lắm không ?

Tim nàng thật xốn xang khi nghĩ đến Mẫn Phi . Lam Yên cũng rất lo sợ Mẫn Phi bị bệnh như chú Dân . Nàng sẽ có lỗi biết bao nhiêu . Và nàng cũng sẽ bị dày vò suốt cả một đời.

Nàng yêu Đông Giao nhưng nàng đã thất vọng . Đông Giao đã làm nàng hụt hẫng, mất niềm tin . Chàng với Lý Hương . Trước hôm trở về Đà Lạt, Lam Yên còn trông thấy Lý Hương ở trong phòng chàng . Có trời mới biết 2 người đã từ giã nhau như thế nào ? Lam Yên đã không còn nghi ngờ gì nữa . Nàng buồn giận cao độ khi Đông Giao đã phản bội nàng.

Không chút do dự nàng đã thốt lên tiếng vâng đồng ý . Tiếng "vâng" ấy đã đem lại niềm vui rộn rã cho bà Thăng.

Quá mừng rỡ, bà Thăng líu lo:

- Bác sẽ báo cho Mẫn Phi biết . À hay là con đi gặp nó đi! Chắc chắc Mẫn Phi sẽ hét lên cho mà xem.

Rồi bà hớn hờ quay qua ông Thăng:

- Anh thấy chưa ? Em đã bảo mọi việc tốt đẹp như mình mong muốn anh chẳng chịu nghe em.

Ông Thăng nở nụ cười hài lòng . Bây giờ bà Thăng mới nhớ đến mấy ly cà phê:

- Chúng ta uống cà phê chứ, nguội cả rồi.

Nhanh nhẹn hơn cả bà bưng ly cà phê hớp từng ngụm với vẻ khoan khoái vô cùng . Ông Thăng rất thích thú trước sự vui mừng của vợ .

Ông cười khà khà chưa bao giờ ông thật sự cởi mở như thế này.

- Rồi sẽ tổ chức lễ cưới cho các con thật linh đình, phải mời hết cả làng này em nhĩ ?

Bà Thăng mỉm cười phụ họa với ông:

- Đúng đấy.

Lam Yên bần thần cả người . Nàng rất sợ phải nghe bàn bạc về việc này.

Thấy Lam Yên vội vã rút lui bà ngăn lại:

- Con ở đây bác bàn về việc may sắm và còn bao thứ khác nữa.
- Hôm nay con mệt, để tính sau đi bác.

Nói xong nàng nhanh bước về phòng . Bất chợt ông Thăng hỏi:

- À quên hỏi nó còn Đông Giao thế nào ?

Bà Thăng cau mày ngó ông:

- Còn thế nào nữa, Lam Yên đã suy nghĩ kỹ trước khi quyết định .

Anh chẳng có gì phải lo cho Đông Giao.

Ông Thăng vẫn lo lắng:

- Anh thấy Lam Yên có vẻ buồn.
- Nó bao giờ cũng vậy.

Mặc dù bà Thăng nói thế nhưng ông Thăng vẫn chưa thật sự yên lòng . Nét vui trên mặt ông biến mất trông ông như một quả bóng xì hơi.

Đông Giao chặn Lam Yên lại với vẻ mặt hàm hàm:

- Em nói đi, em đã đồng ý anh Mẫn Phi rồi, tháng sau đám cưới phải không ?
- Đúng.

Không ngờ nàng buông một tiếng nói lạnh lùng . Đông Giao lồng lộn như con thú bị thương:

- Đồ lừa dối.

Lam Yên giận dữ:

- Anh nói ai ?
- Còn ai nữa . Tôi đã làm!

Đông Giao nghiêng răng nhìn nàng . Giọng chàng đầy sự Oán hận .

Lam Yên thoáng buồn trước thái độ của chàng.

- Anh hãy nghĩ đến việc anh đã làm, đừng trách người khác.

Mặt chàng nhăn nhó đến thảm hại:

- Tại sao em không chịu nghe lời anh phân giải . Em quá cố chấp!

- Vì tôi không thể chấp nhận những chuyện lố bịch.

Đông Giao không thể nào hiểu nổi Lam Yên, tại sao nàng lại tin những chuyện đó chứ . Chàng muốn điên lên được vì Lam Yên.

- Chẳng có gì lố bịch cả, em hiểu chưa ?

Rồi chàng nắm chặt vai Lam Yên hùng hổ:

- Em là người có suy nghĩ, biết nhận xét, sao không phân biệt được những điều mình thấy hay sao ?

Lam Yên gỡ tay chàng ra:

- Dù anh nói thế nào cũng không làm tôi thay đổi quyết định đâu.

Đông Giao cười nhạt mỉa mai:

- Thì ra là như thế đấy . Em đã quyết định rồi . Phải mà! Làm dâu nhà ông Xuân Thăng vẫn hơn chứ.

Lam Yên nóng mặt:

- Anh im đi.

- Cô sợ tôi nói đúng về con người cô à ? Bây giờ tôi mới biết rõ cô đó . Đừng tưởng tôi bao giờ cũng cầu xin tình yêu của cô đâu . Cô cứ vui hưởng hạnh phúc đi. Chàng nói một hơi dài và lao đi như một mũi tên.

Buổi chiều đó Đông Giao thu xếp để chuẩn bị về Sài Gòn . Nhưng chàng đến gặp ông Thăng thì ông đã ngăn lại.

- Cậu về thành phố chơi, thăm nhà rồi trở lên ?

- Cháu về luôn bác ạ.

- Không được . Cậu còn hợp đồng làm ăn với tôi.

Chàng vẫn giữ vẻ từ tốn:

- Cháu không thể ở đây và cháu cũng không làm gì được nữa, bác để cháu đi thì hơn.

Ông Thăng đã biết rõ nguyên nhân chàng giận dữ đòi bỏ nơi đây nhưng ông vẫn cố thuyết phục:

- Cậu hãy ở đây tiếp tục công việc cho tôi . Cậu đi thì khó khăn cho tôi đấy.

Đông Giao thản nhiên đáp:

- Thì bác cứ tìm người thế cháu ngay!

Ông Thăng hơi phật ý:

- Cậu làm như tìm người nhanh và dễ lắm vậy.

Đông Giao nhấp nhòm trong ghế:

- Bác hãy thông báo cần người cho công ty và đồn điền của bác thì sẽ có người đến nộp đơn ngay.

Ông Thăng nhăn nhó bảo chàng:

- Việc đó không cần cậu nhắc, tự tôi cũng đã làm việc ấy rồi.

Chàng cười khẩy:

- Thế thì bác còn lo gì nữa ?

Ông Thăng vẫn cố dần lòng và mềm mỏng với chàng:

- Nhưng tôi chỉ thích làm việc với cậu . Cậu rất hợp ý tôi, tôi không muốn thay đổi người khác.

Đông Giao đáp thẳng thừng:

- Còn cháu thì không muốn ở đây nữa.

Ông Thăng thân mật vỗ vai chàng:

- Thôi có những phiền toái gì cậu hãy bỏ qua đi.

Đông Giao vừa lặp lại câu nói:

- Đơn giản là cháu không muốn ở đây.

Ông Thăng nhú mày nghĩ ngợi rồi ông chậm rãi nói:

- Tôi biết cậu có những việc phiền muộn riêng tư - Ông tránh đề cập đến việc Lam Yên - Nếu cậu thấy ở đây không tiện tôi sẽ sắp xếp cho cậu ở nơi khác . Cậu đồng ý không ?

- Không đâu bác . Cháu sẽ đi ngay!

Ông Thăng vẫn nhẫn nại trước sự khẳng khái của chàng:

- Việc gì rồi cũng được giải quyết ổn thỏa . Cậu hãy yên tâm đi không có gì phức tạp lắm đâu.

Đông Giao muốn hét to lên cho ông Thăng biết lòng chàng đang phẫn nộ . Mọi người trong nhà này xem chàng như một trò đùa .

Chàng yên tâm, yên tâm thế nào đây.

Thấy chàng yên lặng ông vẫn khản khoản:

- Cậu hãy ở lại nhé.

Chàng đứng lên nói với giọng chắc nịch:

-Cháu đến báo cho bác biết còn bây giờ cháu đi ngay . Bác đừng giữ cháu lại vô ích thôi.

- Thì cậu cũng từ từ đã chứ.

Chàng dứt khoát:

- Cháu đã thu xếp xong cả rồi.

Ông Thăng vẫn cố giữ chàng:

- Dù gì cậu cũng để ngày mai . Tôi chưa chuẩn bị gì cả.

- Cháu đã quyết định rồi, bác để cháu đi, cháu gởi lời chào bác gái.

- Không được, cậu không thể đi được.

Mặc ông Thăng nói gì, chàng cũng không nghe . Đông Giao đi mà không muốn từ biết ai . Chàng nhớ như in những lời bà Thăng đã nói:

- Cậu Đông Giao à, tôi báo cho cậu biết tháng sau đám cưới Mẫn Phi

và Lam Yên đấy.

Đông Giao ngờ ngợ:

- Không thể được.

Bà Thăng nhìn chàng hau háu:

- Thế con Lam Yên không nói gì với cậu sao ?

Chàng không đáp, bà Thăng lại nói với vẻ hoan hỉ:

- Cậu có thấy nhà tôi đang chuẩn bị rộn rịp không ?

Đông Giao không để ý những chuyện vặt vãnh ấy làm gì . Chàng ngang bướng đáp:

- Tôi không thấy gì cả.

Bà Thăng cười ra chiều thông cảm:

- Tại cậu bận việc làm nên chẳng nhận thấy điều gì.

Thật ra Đông Giao cũng có thấy không khí khác lạ trong gia đình bà . Cô Lưu đang tất bật giặt giũ và dọn dẹp nhà cửa . Còn bà Thăng cũng bận rộn suốt ngày với những việc linh tinh của bà . Riêng Lam Yên thì chàng không biết thái độ của nàng thế nào . Đông Giao rất muốn gặp nàng.

Đông Giao nhìn bà Thăng thoáng vẻ ngập ngừng:

- Thế Lam Yên nghĩ sao ?

Bà Thăng mau miệng:

- Lam Yên bằng lòng rồi, nó không nói với cậu sao ?

Mặt chàng tối sầm:

- Không!

Thấy chàng đáp cụt ngùn, bà Thăng cau mày, bà nhẹ nhàng giải thích:

- Dĩ nhiên Lam Yên bằng lòng chúng tôi mới tiến hành lễ cưới chứ chúng tôi không bao giờ ép buộc nó đâu.

Tưởng như mọi người đang nhìn thấy sự thất bại của mình, Đông Giao điên tiết gào lên:

- Các người đánh lừa tôi!

- Tôi nói thật đấy!

Chàng phản đối:

- Tôi sẽ hỏi Lam Yên cho ra lẽ.

- Tùy ý cậu.

Đông Giao không thể nào tin những lời bà Thằng nói . Bà chỉ hù dọa chàng thôi, mục đích của bà làm cho chàng nản lòng . Làm gì Lam Yên lại đồng ý ? Nàng yêu Đông Giao kia mà! Tim chàng đập rộn trước những lời yêu tha thiết mà Lam Yên đã dành cho chàng:

"Mùa đông sương khói phủ?

Người đến từ xa xưa

Trăm năm ta đoàn tụ.

Người biết rồi hay chưa ?"

Lam Yên luôn mong mỗi kết hôn với chàng . Đó là sự thật! Không bao giờ có chuyện đám cưới với Mẫn Phi . Bà Thằng đừng hòng đánh lừa chàng.

Đầu óc còn nghĩ ngợi lan man . Chàng chợt nghe giọng bà vang lên đầy vẻ thách thức:

- Cậu đi hỏi Lam Yên đi! Nó sẽ trả lời cho cậu biết.

Đông Giao đáp khô khan:

- Bác khỏi phải nhắc nhở! Lam Yên sẽ cho cháu rõ mọi chuyện.

- Và cậu nên bình tĩnh đón nhận sự thật.

Thấy bà Thằng như tự hào trước thắng lợi, Đông Giao sôi sục .

Chàng nói mạnh mẽ:

- Cháu và Lam Yên hiểu nhau . Không bao giờ Lam Yên thay đổi

quyết định đâu.

Bà Thăng nhấn mạnh:

- Nhưng nó đã đồng ý Mẫn Phi rồi . Đó là sự thật, cậu nói thế nào cũng vậy thôi!

Nghe bà Thăng nói chàng không thể nào trầm tĩnh được . Hơn nữa Đông Giao biết Lam Yên đang giận chàng về việc Lý Hưng . Biết đâu Lam Yên đã hành động trong một phút thiếu suy nghĩ vì buồn bã, chán chường... Đông Giao cảm thấy nao núng.

Giọng của bà Thăng vẫn vang lên bên tai chàng:

- Mọi việc sẽ ổn và tốt đẹp cả . Cậu không có gì phải lo nghĩ hay phiền muộn ?

Đông Giao nhìn thẳng bà . Làm sao mà chàng không lo nghĩ, không phiền muộn ? Bà Thăng chỉ biết nghĩ đến con bà chứ không quan tâm đến ai cả . Tình cảm của Đông Giao bị tổn thương trầm trọng . Bà có biết hay không ?

Như đọc được nỗi suy tư trong óc chàng, bà Thăng tiếp tục nói:

- Cậu vẫn ở đây làm việc với chúng tôi . Gia đình tôi rất quý cậu!

Đông Giao quá bất mãn trước những lời của bà Thăng . Chàng hầu như không muốn nghe gì nữa cả.

Bỗng dưng bà Thăng nhìn chàng với ánh mắt khác thường.

- Tôi đề nghị với cậu thế này.

Bà dừng lại mỉm cười . Nụ cười Đông Giao thấy đáng ghét làm sao!

- Cậu tiến tới với con Phi Bạch đi, chúng tôi sẽ gả cho cậu ngay!

Đông Giao lừ mắt với bà:

- Bác đừng xếp đặt mọi việc như thế . Bây giờ cháu mới biết chắc là bác đã ép buộc Lam Yên.

Bà Thăng kéo dài giọng:

- Cậu đi mà hỏi con Lam Yên xem tôi có buộc nó không.

- Tôi đi ngay đây, bác đừng quá tự tin như thế.

Bà Thăng bấu môi, tỏ vẻ khó chịu:

- Tôi báo cho cậu biết để cậu không trách tôi . Còn tin hay không là tùy cậu.

Nét mặt Đông Giao căng thẳng:

- Cháu không tin! Bác đừng thuyết phục mắt công!

Bà Thăng quả quyết:

- Cậu nhớ cho là đám cưới vẫn được tiến hành tốt đẹp.

- Còn tôi thì biết chắc chắn sẽ không có đám cưới đâu.

- Hừm!

Bà Thăng bực dọc trước sự ngang bướng của Đông Giao . Bà định kêu Lam Yên đến đây giáp mặt với chàng ngay nhưng Đông Giao đã bỏ đi.

... Và Đông Giao không ngờ Lam Yên đã xác nhận những điều bà Thăng nói là đúng sự thật . Tim chàng tan nát . Đông Giao bỏ về Sài Gòn không gặp mặt nàng nữa .

Tình Xưa Sương Khói

Chương 26

Bà Linh hấp tấp bước vào nhà . Theo sau là ông Thăng và người tài

xế đang mang chiếc giỏ xách cho bà.

Ông Thăng dặn người tài xế:

- Anh để giỏ đây và đi báo cho nhà tôi hay có chị Linh đến nhé!

- Vâng!

Quay qua bà Linh, ông lăng xăng bảo:

- Chị ngồi nghỉ đi chị Linh . Nhà em sẽ ra ngay . Chị về lần này nhà em mừng lắm đấy . Nhà em đang mong chị đó!

- Mợ ấy mong chị à ? Việc gì thế ?

Hỏi cho có hỏi chứ bà Linh cũng biết việc gì rồi . Và cũng chính việc đó mà bà vội vã về đây . Ông Thăng mỉm cười:

- Có tin vui, nhà em sẽ bàn với chị sau.

Đôi mắt bà Linh thoáng nét đăm chiêu . Bà không thấy bà Thăng vừa bước phòng khách . Bà Thăng niềm nở với chị chồng.

- Chào chị! Chị mới về đến!

Bà Linh giật mình quay lại:

- Kìa mợ, mợ vẫn khỏe chứ ?

Bà Thăng vui vẻ:

- Cám ơn chị . À chị về một mình hả ? Còn Phi Bạch ?

- Phi Bạch ở lại coi nhà với cô Ngân . Chị có việc cần bàn gấp với cậu mợ.

Bà Thăng nói nhanh:

- Vâng! Em cũng định hỏi ý kiến chị . Em đã bảo Mẫn Phi ngày mai lên rước chị, may quá chị về đây.

Ông Thăng xem đồng hồ rồi bảo:

- Em ở nhà tiếp chuyện với chị Linh, anh phải trở ra công ty ngay vì có việc cần giải quyết.

Cô Lựu mang nước trái cây ra, bà Thăng bưng ly mời:

- Chị uống nước cam đi!

Ông Thăng cũng uống nhanh ly nước rồi vội vã đi ngay.

Bà Linh đưa mắt nhìn theo:

- Thôi để chiều cậu ấy bàn chuyện cũng được.

Bà Thăng thấy bà Linh hôm nay có vẻ lạ:

- Thì có gì chị cứ bàn trước với em, rồi chị em mình liệu tính.

Bà Linh bưng ly nước lên uống rồi để xuống:

- Chuyện quan trọng lắm mợ à! Để rồi chị nói . À con Lam Yên đâu rồi ?

- Chắc nó đang ở dưới bếp với cô Lựu . Con bé ấy lúc nào cũng bận việc linh tinh.

Bà Linh nhận định:

- Con bé rất ngoan phải không mợ ?

Bà Thăng khắp khởi vui:

- Đúng đấy chị! Em rất mừng cho thằng Mẫn Phi.

Bất giác bà Linh giật mình, rồi bà vội hỏi sang chuyện khác:

- Cậu Dân thế nào rồi ?

- Chú ấy vẫn vậy, chẳng khá hơn chút nào.

Bà Linh đứng lên đề nghị:

- Mợ đưa chị ra thăm chú Dân.

- Vâng! Để em bảo Lam Yên đi nữa.

- Mợ vẫn sợ cậu ấy à ?

Bà Thăng thành thật:

- Em hơi lo lo chị ạ!

Giọng bà Linh có vẻ xa xôi:

- Sợ hay không là chị đây nè . Chú ghét chị ấy lắm mà.

Bà Thăng nắm tay chị chồng:

- Chúng ta đi chị! Dù sao có Lam Yên vẫn hơn.

Rồi vừa đi bà vừa gọi to:

- Lam Yên ơi, Lam Yên!

... Lam Yên đang ở ngoài vườn thấy bà Thăng ra cùng với bà Linh nàng hơi ngạc nhiên nhưng cũng mừng reo lên:

- Thưa cô mới về ạ!

Bà Linh vui vẻ nắm tay nàng:

- Cô mới về, cháu đang làm gì đấy.

- Dạ cháu hái hoa!

Rồi Lam Yên chăm chú nhìn 2 người đàn bà:

- Chị Lựu này kỳ, cô Linh về mà không báo cho con hay.

Bà Thăng đỡ lời:

- Bác bảo cô Lựu lo làm cơm rồi.

Lam Yên nhanh nhẹn:

- Để cháu đi phụ với chị Lựu.

Bà Thăng nắm cánh tay Lam Yên lại.

- Khoan đã con hãy đưa bác và cô Linh đến thăm chú Dân.

Lam Yên thích thú reo lên:

- Hay quá! Bác và cô Linh đến thăm chú Dân, chú sẽ mừng lắm.

Bà Linh bắn khoăn:

- Không biết chú có mừng không nữa đây.

Bà Thăng nói vui:

- Có Lam Yên, chị khỏi phải lo!

Bà Linh thắc mắc:

- Thế có Lam Yên cậu Dân không nổi cơn à ?

- Lam Yên thường làm cho chú Dân dịu cơn giận.

- Lam Yên hay thật!

Lam Yên bẽn lễn:

- Bác cứ nói . Con có làm gì đâu.

Lam Yên đi bên 2 người đàn bà mà tâm tư thì hướng về chú Dân.

- À! Phải rồi con sẽ hái cho chú Dân mấy đóa hoa quỳnh, chú sẽ thích lắm.

Nói xong Lam Yên thoăn thoắt đi lên phía trước . 2 người đàn bà đưa mắt trù mến nhìn theo nàng . Đầu óc 2 người đeo đuổi 2 ý tưởng khác nhau.

- Chú Dân ơi! Chú xem có ai đến thăm chú nè!

2 người đàn bà ngập ngừng khi bước vô nhà chú Dân trong khi Lam Yên đã liếng thoảng gọi to từ bên ngoài.

Lam Yên tiến vô nhà trước . Nàng đưa mấy cánh hoa cho ông Dân.

- Hoa quỳnh của chú nè! Đẹp ghê chú Dân hén ?

2 người đàn bà nhìn ông Dân rồi lại đưa mắt nhìn nhau . Lam Yên đưa tay chỉ bà Linh và bà Thằng rồi hỏi:

- Chú Dân nhìn xem ai đến thăm chú đây ? Chú có nhớ không chú ?

2 tay ông Dân nắm chặt mấy đóa quỳnh.

Nghe Lam Yên nhắc đến lần nữa, ông Dân mới ngược mắt nhìn lên . Đôi mắt lơ lơ của ông chiếu thẳng về phía 2 người đàn bà, rồi buông tiếng hỏi nhỏ:

- Ai đây ?

Lam Yên kiên nhẫn nhìn và bà Thằng:

- Ai! Chú chú ráng nhớ đi ?

Ông Dân nhìn bà, miệng lẩm bẩm câu gì nghe không rõ . Bà Thằng sốt ruột:

- Chị đây ?

Ông Dân buột miệng kêu lên:

- Chị Thăng . Phải rồi chị Thăng . Anh Thăng đâu ?

Bà Thăng mừng rơn:

- Anh Thăng còn ở ngoài công ty . Chú có khỏe không chú Dân ?

Mấy hôm nay chú ăn cơm ngon không ?

- Ngon.

Bà Linh đưa mắt quan sát ông Dân, lòng bà dậy lên niềm xót thương vô hạn . Đứa em trai của bà ngày nào là một chàng trai hào hoa phong nhã . Thế mà trước mặt bà giờ đây là một người đàn ông gầy gò, tiều tụy và u buồn.

Bà Thăng chỉ tay qua bà Linh hỏi:

- Còn đây là ai chú nhớ không ?

Ông Dân nhìn bà Linh ngơ ngác . Bà Thăng hấp tấp nói nhanh:

- Chị Linh! Chị của chú với anh Thăng chú không nhớ sao ?

Ông Dân giật mình như ngồi phải lửa, miệng lắp bắp:

- Chị Linh . Chị Linh à!

Bà Linh xúc động:

- Chị đây Dân . Chị rất mong em bình phục.

Đôi mắt ông Dân nhìn bà thật dữ tợn:

- Tôi không biết chị Linh nào cả.

2 người đàn bà giật mình lo âu . Bà Thăng nhẹ nói:

- Chú Dân quên chị Linh rồi sao ?

Ông Dân bỗng hét lên:

- Tôi không có chị Linh nào hết . Cút khỏi đây ngay! Mau lên!

Lam Yên hoảng hồn chạy đến bên ông Dân:

- Chú không nhận ra cô Linh sao ? Cô Linh ở Đà Lạt về thăm chú, chứ có phải ai lạ đâu.

Khuôn mặt ông Dân tối sầm, dữ tợn:

- Cút đi! Cút đi! Tôi không muốn thấy mặt ai cả.

Rồi vẫn chưa hả cơn giận, ông Dân ném mạnh mấy đóa hoa về phía bà Linh.

- Ai cho bà đến đây ? Lam Yên mày gạt tao hả . Mày đem bà Linh đến đây làm gì ? Bà Linh khổ tâm thở dài . Lam Yên ân cần khuyên nhủ ông:

- Chú Dân, chú bình tĩnh lại đi! Chú là cô Linh buồn đó! Cô có làm gì chú đâu.

Hầu như ông chỉ nói cho mình Lam Yên nghe:

- Không làm gì hả ? Bà Linh làm khổ tao, tao căm thù, mày nghe rõ chưa ?

Bà Linh cố giữ giọng nài nỉ:

- Hãy quên chuyện cũ đi Dân, chị xem em mà!

Ông Dân gằn mạnh:

- Đừng nói nữa! Tôi oán chị lắm! Tôi không muốn thấy mặt chị . Chị đi đi!

Hết xong, ông ngồi ôm mặt khóc rưng rức . Bà Thắng ái ngại:

- Chúng ta đi chị Linh ạ!

Bà Linh vẫn còn ngần ngừ . Bỗng dưng ông Dân vùng dậy lao thẳng vào bà với tất cả sự mạnh bạo.

- Tôi ghét chị nhất trên đời . Tại sao chị làm khổ tôi.

Bà Linh hoảng hốt lùi ra nhưng đã bị Ông Dân giữ chặt . Lam Yên gỡ tay ông ra phản nài:

- Chú là gì vậy chú Dân ? Chú buông cô Linh ra đi!

Bà Thắng lo lắng nắm tay bà Linh:

- Sao chú ấy lại giận dữ thế này ?

Lam Yên buồn bã đáp:

- Con cũng không biết tại sao nữa.

Nàng nói mãi mới thấy ông Dân dịu xuống . Và ông vẫn một mực xua đuổi.

- Các người hãy đi khỏi nơi đây hết đi!

Sắc mặt bà Linh ảm đạm . Lam Yên đưa 2 người đàn bà ra ngoài khế bảo:

- Cô Linh với bác Thăng về trước nghe! Con ở lại với chú Dân chút nữa.

Bà Thăng gật đầu . Còn bà Linh âu yếm vỗ vai nàng:

- Phải đẩy con gái nhân hậu ạ!

Bà Linh ngồi trầm ngâm bên ly cà phê bốc khói . Tưởng bà buồn vì chuyện xảy ra ở nhà ông Dân, bà Thăng lên tiếng an ủi:

- Thôi đừng buồn nữa chị! Chú ấy đã như vậy, rồi biết làm sao bây giờ ?

Bà Linh thở dài than vãn:

- Chị khổ tâm vì cậu ấy vô cùng! Chị cứ ray rứt mãi về chuyện đã xảy ra với cậu ấy.

Bà Thăng vẫn không làm sao xua đuổi nỗi u sầu trên mặt chị chồng .

Bà Linh vẫn nói trong đau xót:

- Mợ biết đó cậu Dân không bao giờ muốn gặp chị . Bây giờ chị sẽ không từ nan bất cứ việc gì miễn làm cho cậu ấy được khỏi bệnh.

- Đó cũng chính là sự mong ước của vợ chồng em.

Giọng bà Linh buồn bã:

- Nhưng chúng ta thất vọng phải không mợ ?

Bà Thăng chống tay xuống cằm như nhớ lại chuyện cũ.

- Chúng ta đã chạy chữa cho chú Dân đến cùng nhưng chú không bình phục . Chắc là số của chú đã như vậy rồi.

- Chính chị đã dự phần vào việc gây ra căn bệnh của cậu ấy.

Bà Thăng nhìn sững bà Linh . Không ngờ bà Linh vẫn kết tội mình mãi như thế . Bà lựa lời khuyên nhủ:

- Hãy để cho mọi chuyện trôi qua đi chị ạ! Nhắc đến chi làm cho chúng ta thêm buồn thôi!

Giọng bà Linh trầm xuống:

- Thì chị cũng muốn quên hết tất cả nhưng khi gặp lại cậu Dân vẫn không cảm lòng được . Bây giờ chuyện chị đang lo đây cũng liên quan đến cậu Dân.

Bà Thăng không hiểu bà Linh định nói gì.

- Chị lo việc gì ?

Bà Linh đưa mắt nhìn em dâu:

- Chuyện của bọn nhỏ.

Bà Thăng lại càng phân vân:

- Chị làm em hồi hộp quá! Việc gì chị nói ngay đi!

Bà Linh vẫn chưa chịu nói thẳng:

- Chị nôn nóng về đây vì chuyện của Lam Yên đấy.

Bà Thăng im lặng chờ đợi . Bà Linh chợt hỏi:

- Cậu Thăng đâu, giờ này cũng chưa thấy đến đây.

- Anh ấy đang tắm!

- Lâu quá nhỉ ? Nhưng cũng phải chờ cậu ấy lên đã . À, mợ đã cho gọi Mẫn Phi và Lam Yên đến đây chưa ?

Bà Thăng bối rối:

- Chưa chị ạ! Em tưởng việc mình bàn chúng nó biết sau cũng được.

Nét mặt bà Linh thật căng thẳng:

- Việc quan trọng, chị muốn cả Mẫn Phi và Lam Yên phải có mặt.

Bà Thăng gật đầu:

- Vâng! Để em bảo cô Lựu gọi chúng nó.

Ông Thăng xuất hiện với nụ cười nở trên môi . Ông vui vẻ hỏi bà Linh:

- Sao, chị và nhà em đã bàn chuyện đám cưới đến đâu rồi ?

Bà Linh nghiêm nét mặt:

- Không có đám cưới đó đâu cậu mợ ạ!

2 vợ chồng ông Thăng cũng giật mình, bà Thăng lắp bắp:

- Chị nói sao ?

Bà Linh nói rành rọt:

- Chờ Mẫn Phi và Lam Yên ra chị sẽ nói rõ.

3 người ngồi im lặng trong bầu không khí ngột ngạt . Mẫn Phi ra trước Lam Yên, miệng càu nhàu:

- Ba mẹ với cô Linh tính gì cũng được, gọi con làm gì ?

Bà Linh chăm chú nhìn Mẫn Phi:

- Ngồi xuống đi con, cô có chuyện quan trọng mà con và Lam Yên cần phải nghe!

Lời của bà Linh khiến mọi người thắc mắc . Và khi Lam Yên ra đến phòng khách thì mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn phía nàng.

Lam Yên lúng túng đưa mắt nhìn khắp phòng khách . Mắt nàng dừng lại trên khuôn mặt Mẫn Phi . Bà Linh nhanh chóng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh.

- Ngồi đây đi con! Cháu của cô!

Mặt Lam Yên đỏ bừng, bà Linh hiểu ý nói nhanh:

- Con thật sự là cháu ruột của cô Lam Yên ạ!

Lam Yên ngơ ngác . Ông bà Thăng và Mẫn Phi cũng ngơ ngác . Bà Linh quay qua em dâu.

- Chị nghe Phi Bạch nói mợ chuẩn bị tổ chức đám cưới cho Mẫn Phi

với Lam Yên . Chị vội về đây ngay để ngăn cậu mợ . Chúng ta không được làm thế vì... vì Lam Yên là con ruột của cậu Dân.

- Hà ?

Người hét to nhất là Mẫn Phi . Chàng bàng hoàng cả người . Bà Linh cân nhắc từng lời.

- Các con là anh em chú bác với nhau không thể thành hôn được!

Mẫn Phi đứng lên định lao ra cửa . Ông Thăng đã kịp thời kéo chàng lại:

- Ở đây nghe cô Linh kể hết mọi chuyện đã con!

Ông ấn chàng xuống ghế . Mẫn Phi miễn cưỡng ngồi.

Bà Thăng lộ vẻ thắc mắc:

- Tại sao vợ chồng em lại không biết chuyện này.

Bà Linh lên tiếng đáp:

- Chỉ có mình chị với má biết thôi.

Ông Thăng trách bà:

- Tại sao chị không cho vợ chồng em biết ?

- Chị đã có lỗi trong việc này . Nhưng tình hình vẫn còn cứu vãn được cậu à ? May quá không có gì xảy ra . Chị thật mừng.

Bà Thăng sốt ruột giục:

- Chị kể tiếp chuyện đi!

Bà đưa mắt nhìn từng người . Quá khứ xa xưa như ùa về trước mặt .

Giọng bà sâu lắng đều đều:

- Ôi ngày ấy, cậu Dân rất đẹp trai chứ đâu có thảm hại như bây giờ .

Tình Xưa Sương Khói

Chương 27

Dân là sinh viên y khoa năm thứ tư, là một chàng trai hào hoa, lịch thiệp, gia đình rất khá giả . Chàng là đối tượng của nhiều cô gái nhưng trái tim Dân đã dành trọn cho Diệp Hoa . Cô công nhân của đồn điền Dân Thắng.

Khi Dân đã xin với bà Xuân, mẹ chàng cho cưới Diệp Hoa thì bà Xuân đã dùng dùng nỗi giận:

- Con điên rồi hả Dân . Nhà ta danh giá thế này, còn con thì tương lai sẽ là một bác sĩ, con không thể cưới Diệp Hoa được.

Chàng ngạc nhiên:

- Sao vậy mẹ ?

Bà Xuân hùng hổ nói nhanh:

- Nhà ta có địa vị, còn Diệp Hoa chỉ là một cô công nhân tầm thường.

Dân cau mày:

- Diệp Hoa là một cô gái rất tốt và hiền lành . Chúng con yêu nhau có gì sai trái đâu.

Bà Xuân vẫn giữ vững quan niệm:

- Nhưng nó là một cô gái nghèo từ đâu trôi dạt đến đây . Con có biết gì về gốc gác cô ấy.

Dân vẫn nhẩn nại:

- Diệp Hoa mồ côi cha mẹ, cô ấy tự làm việc và vươn lên sống trong sạch . Đó là một điều tốt mẹ ạ! Mẹ hãy cưới Diệp Hoa cho con.

Bà Xuân lạnh lùng bảo:

- Con hãy dẹp bỏ cái ý tưởng ngu ngốc của con đi . Mẹ không bao giờ đồng ý đâu.

Dân khấn khoản nói với mẹ:

- Con yêu Diệp Hoa tha thiết và cô ấy cũng vậy . Chúng con quyết tiến tới hôn nhân.

Bà Xuân cướp lời:

- Nó lợi dụng mày đấy! Nó thấy gia đình ta khá, con lại sắp làm bác sĩ nên nó muốn nhào vô.

Dân lộ vẻ bất mãn:

- Mẹ nói không đúng về Diệp Hoa rồi!

Bà Xuân nhướn mày lên:

- Mày lại bênh nó đấy à ? Mẹ nhắc lại là mẹ không bao giờ cưới Diệp Hoa cho con đâu.

Rồi bà ra lệnh:

- Ngày mai con trở về Sài Gòn ngay, lo học hành đường hoàng . Việc hôn nhân của con để mẹ lo!

Dân vẫn nài nỉ mẹ:

- Thì mẹ lo ngay cho con đi! Diệp Hoa rất tin tưởng nơi con.

Bà Xuân đập tay xuống bàn:

- Im ngay đi! Tao đã nói mày không được cãi . Tao sẽ con Diễm, con của bác Bích cho mày . Mẹ và bác Bích rất thân nhau, nhà bác ấy cũng rất khá.

Dân xụ mặt đáp lời mẹ:

- Con không biết cô Diễm nào cả.

Bà Xuân mỉm cười:

- Không biết rồi sẽ biết . Con Diễm rất xinh đẹp . Nó cũng đang là sinh viên như con.

- Nhưng con không yêu cô Diễm.

Bà Xuân quả quyết:

- Cô Diễm vô cùng khả ái và sang trọng . Diệp Hoa làm sao sánh được . Rồi con sẽ yêu cô Diễm thôi.

Dân phản đối quyết liệt:

- Con chỉ yêu Diệp Hoa thôi.

- Nó không xứng đáng với nhà ta.

Dân bức dọc cự nự bà Xuân:

- Mẹ lúc nào cũng nghĩ đến giàu nghèo . Mẹ không biết gì về Diệp Hoa cả.

Bà Xuân mỉm cười mỉa mai:

- Không biết à ? Tao là mẹ mày tao biết người hơn mày . Tao quá hiểu những người như con Diệp Hoa . Tao không muốn nghe mày nhắc đến nữa, nghe chưa ?

Dân nhìn bà Xuân thật lâu rồi nói với giọng cứng rắn:

- Dù mẹ nói thế nào, con cũng nhất định cưới Diệp Hoa.

- Không thể được!

Chàng đã bỏ đi nên không nhìn thấy sự giận dữ trong đôi mắt của bà Xuân.

Những ngày tiếp theo đó bà Xuân không cho Dân về nhà thường bằng cách sai Thăng mang tiền đến cho chàng tiêu xài . Bà mong sẽ cắt được tình cảm mới vừa manh nha giữa Dân và Diệp Hoa.

Nhưng Dân không thể nào chịu đựng . Nhớ Diệp Hoa cứ quay

quất trong lòng . Thế là chàng lại về nhà và lại đòi cưới Diệp Hoa . Nhưng lần nào cũng bị bà Xuân từ chối kèm theo sự nổi giận bùng bùng.

Dân tuyên bố nếu bà Xuân không cưới cho nàng, tự chàng sẽ lo liệu . Bà Xuân tức giận bảo sẽ tự giận chết nếu Dân cãi lời bà.

Nhiều lần bà định đuổi Diệp Hoa đi nhưng không thực hiện được vì bà biết làm thế chỉ tạo điều kiện cho Dân và Diệp Hoa gần nhau .

Diệp Hoa không còn ai thân thiết . Chắc chắn nàng sẽ đến sống với Dân làm sao bà kiểm soát được.

Bà Xuân tìm mọi cách để ly gián Dân với Diệp Hoa . Đồng thời bà cũng tìm mọi cách cho Dân gặp Diễm . Và người thực hiện sứ mạng đó là Linh . Linh thường xuyên lên Sài Gòn và rủ Diễm đến chỗ Dân ở . Những hôm Dân về nhà thì Linh cũng kéo Diễm về theo . Dân yêu Diệp Hoa cuồng nhiệt . Diễm không chinh phục được chàng . Cô ta bất mãn và tỏ vẻ hững hờ.

Mặc ai ngăn cản, tình yêu của Dân ngày càng sâu nặng . Chàng bỏ học về nhà thường hơn . Bà Xuân kiểm soát Diệp Hoa thật gắt gao nhưng 2 người vẫn lén lút gặp gỡ . Họ hẹn nhau lên đồi hoặc ở ngoài đồn điền cà phê hay những nơi bà Xuân ít đi tới.

Đau khổ, tuyệt vọng khiến Dân học hành sút giảm hẳn . Nhiều lần Dân định bỏ trốn cùng Diệp Hoa nhưng chàng lo ngại bà Xuân . Chàng biết bà rất độc đoán và sẵn sàng làm những gì bà đe dọa . Chàng sợ sẽ phải ân hận một đời.

1 buổi chiều trời nhạt nắng . Dân và Diệp Hoa sánh bước bên nhau ngoài khu đồn điền . Nét mặt Diệp Hoa trầm lặng hẳn . Đôi mắt nàng đượm buồn . Nàng ngâm thơ.

- Mẹ anh không chấp nhận chuyện của chúng ta phải làm sao bây

giờ anh ?

Dân choàng tay qua vai nàng:

- Em cứ yên tâm anh sẽ cố thuyết phục mẹ, rồi mẹ sẽ đồng ý thôi!

Diệp Hoa tần ngần nhìn Dân rồi chốc chốc thở dài:

- Anh mà bỏ em chắc em không sống nổi.

- Em nói bậy không hà . Đừng nghĩ vớ vẩn như thế!

Diệp Hoa ngập ngừng mấy lần vẫn không nói được điều nàng muốn nói . Khuôn mặt nàng tái xanh . Dân lo lắng:

- Em sao thế ?

- Em sợ quá! Em...

Dân chăm chú nhìn Diệp Hoa:

- Em không khỏe hả ?

Nàng thu hết can đảm nói:

- Anh Dân, em...

Linh cảm có việc gì, Dân siết tay nàng động viên:

- Em có gì lo nghĩ nói cho anh biết đi!

- Em, em có thai rồi.

Dân lặng người lấp bắp:

- Em nói sao ? Em có thai à ?

Diệp Hoa gật đầu xác nhận:

- Hơn tháng nay rồi anh ạ!

Dân cố trấn tĩnh:

- Em đừng nói ai biết nghe . Để anh giải quyết.

Đôi mắt ngân ngấn nước, Diệp Hoa nói thật nhỏ:

- Giải quyết cách nào hở anh ?

- Anh sẽ nói cho mẹ biết tất cả.

Diệp Hoa sợ hãi:

- Trời ơi, chắc mẹ giết em chết mất.

- Em đừng kinh hoàng lên như vậy . Mẹ hay la nhưng mẹ cũng biết suy nghĩ lắm em ạ!

Diệp Hoa ngậm ngùi than thở:

- Mẹ anh đã từ chối em.

Chàng trấn an nàng:

- Nhưng lần này mẹ sẽ đồng ý thôi.

- Anh tin chắc ?

Dân nói với tất cả sự suy nghĩ của chàng:

- Mẹ rất quý trọng danh giá gia đình . Mẹ không để tai tiếng xảy ra .

Mẹ sẽ giải quyết để mọi việc tốt đẹp cho em coi.

Nghe Dân nói Diệp Hoa không mấy yên tâm nhưng trong hoàn cảnh này, nàng cũng cố mà tin tưởng.

Dân cũng hoang mang tốt độ nhưng chàng là người có trách nhiệm .

Chàng yêu Diệp Hoa tha thiết . Nàng nghèo và bơ vơ trong cuộc sống nhưng nàng có phẩm chất tốt đẹp . Dù khó khăn đến thế nào chàng cũng phải vượt qua . Chàng phải lo cho Diệp Hoa chu toàn.

Trước khi chia tay, Dân đã hứa hẹn với nàng:

- Anh sẽ mãi mãi ở bên em bảo bọc cho em . Em hãy tin nơi anh.

Diệp Hoa tựa đầu vào vai chàng:

- Vâng! Em tin anh!

Dân vẫn luôn căn dặn nàng:

- Em cố giữ gìn sức khỏe nghe! Bây giờ em phải lo cho con nữa đó.

- Vâng! Em biết anh ạ!

Diệp Hoa lo lắng nhưng vẫn thấy lòng rộn lên vì Dân biết tôn trọng tình yêu của nàng . Chàng đã nhận lấy trách nhiệm chứ không lừa dối nàng.

Tuy nói cứng rắn với Diệp Hoa nhưng khi đối diện với bà Xuân, Dân vẫn thầm lo sợ . Bà Xuân là một người đàn bà đầy uy quyền và độc đoán . Bà sẽ nổi trận lôi đình khi hay tin này chứ không để yên đâu.

Dân rụt rè gõ cửa phòng bà Xuân . Tiếng bà đồng dặc vọng ra:

- Ai đấy ? Vào đi!

Vào phòng mẹ, Dân ngồi xuống ghế và vào đề ngay:

- Con có việc muốn thưa với mẹ.

Bà Xuân nhìn chàng với đôi mắt nghiêm nghị:

- Việc gì, con nói đi!

- Con van xin mẹ hãy cho con cưới Diệp Hoa.

Bà Xuân lạnh lùng:

- Con đã biết mẹ không bao giờ đồng ý, sao con nói hoài việc đó vậy ?

Dân nhìn mẹ một lúc rồi chậm rãi nói:

- Con và Diệp Hoa lỡ rồi mẹ ạ!

Bà Xuân ngạc nhiên mở lớn mắt:

- Hả ? Mà nói gì ?

- Diệp Hoa đã có thai rồi.

Như sét đánh ngang tai, bà Xuân mím chặt môi:

- Mà điên rồi hả Dân ?

Dân cố nài nỉ mẹ:

- Mẹ hãy thương chúng con nghe mẹ!

Đôi mắt bà Xuân lườm chàng sắc như dao:

- Hừ! Tội bây giờ thật đấy!

Dân ngượng ngập thú nhận:

- Chúng con quá thương nhau mẹ à!

Bà Xuân nhếch môi hỏi chàng:

- Con có chắc cái thai là của con không ?

Dân hơi phật ý:

- Mẹ không tin sao ? Con biết chắc mà, Diệp Hoa rất hiền lành và nét na mẹ ạ!

Không thể tưởng tượng chuyện đã xảy ra như thế, bà Thăng rất giận nhưng trông bà rất trầm tĩnh . Dân chăm chú quan sát mẹ.

- Việc đã lỡ rồi, mẹ đồng ý nghe mẹ!

Bà Xuân lặng thinh đầu óc bà đang diễn ra sự xung đột mạnh mẽ .
một lúc lâu, bà từ tốn nói:

- Thôi được rồi để mẹ tính.

Nét mặt Dân chợt dẫn ra:

- Mẹ đồng ý nghe mẹ!

- Ừ!

Dân muốn hét lên vì sung sướng . Chàng cứ ngỡ bà xuân sẽ nổi trận lôi đình la mắng chàng dữ dội và đuổi chàng đi.

Không ngờ mẹ chàng lại đồng ý . Sự thật như là một cơn mơ . Ôi tuyệt vời! Dân sẽ báo tin mừng cho Diệp Hoa . Nàng sẽ cuống lên cho mà xem!

Dân tưởng như là Diệp Hoa và chàng đang sống hạnh phúc bên nhau . Diệp Hoa sẽ sinh cho chàng một đứa con kháu khỉnh . Con bé sẽ giống mẹ như đúc xinh xắn dịu dàng . Dân nhớ in lần đầu gặp gỡ Diệp Hoa . Nàng đang đứng nép bên giàn hoa quỳnh trông nàng mới duyên dáng làm sao . Từ đó, Dân cứ gọi nàng là hoa quỳnh anh và chàng cảm thấy yêu thích loài hoa này.

Còn đang mơ mộng Dân chợt nghe tiếng bà Xuân vang lên như một mệnh lệnh:

- Ngày mai này trở lên Sài Gòn lo học hành đàng hoàng nghe chưa ?

- Dạ . Nhưng!

Bà Xuân nhìn xoáy vào mặt Dân:

- Mọi việc ở nhà mẹ lo liệu . Phải tuyệt đối giữ kín nghe không ?

Dân nôn nóng hỏi:

- Mẹ tính đến chừng nào ?

- Thì cũng từ từ chứ gấp quá người ta nghi ngờ.

Dân cười cười khi thấy mẹ dễ chịu:

- Nhanh lên nghe mẹ, con nôn nao lắm rồi!

Bà Xuân liếc nhìn chàng, giọng thản nhiên:

- Mẹ thu xếp mọi việc cho con . Khoảng tháng sau đám cưới chịu không ?

Dân mừng rỡ reo to:

- Con cảm ơn mẹ thật nhiều!

Bà Xuân đứng lên chấm dứt câu chuyện.

- Thôi mày về phòng ngủ đi . Chuẩn bị ngày mai đi sớm đó.

- Vâng! Chúc mẹ ngủ ngon.

Dân chạy nháo nhào ra cửa . Đêm ấy chàng không thể nào ngủ được . Trong chàng đang dâng lên niềm vui như chưa bao giờ chàng vui đến thế.

Sáng hôm sau Dân dậy thật sớm báo tin cho Diệp Hoa hay trước khi chàng lên Sài Gòn.

Buổi trưa bà Xuân sai Linh gọi Diệp Hoa lên gặp bà . Nàng hơi run .

Mấy hôm nay Diệp Hoa đã sống trong niềm hy vọng ngọt ngào . Dân đã đem đến cho nàng nỗi vui chất ngất . Chàng đã tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

Lần đầu tiên đặt chân lên tòa nhà nguy nga này trống ngực nàng đập liên hồi . Bà Xuân dặn Linh đưa Diệp Hoa vào tận phòng riêng của

bà . Khi Diệp Hoa đã đến đã thấy bà ngồi trên ghế vẽ cao ngạo như một nữ hoàng . Diệp Hoa chột dạ, Linh lễ phép nói với bà:

- Cô Diệp Hoa đã đến rồi mẹ!

Giọng bà lạnh lạnh dạn dò:

- Ừ! Con ra ngoài nhớ khép cửa lại cho mẹ.

- Vâng!

Còn lại một mình Diệp Hoa đứng xớ rớ, bà Xuân chỉ chiếc ghế trước mặt ra lệnh cho nàng:

- Cô ngồi xuống đi!

Diệp Hoa khấp nép ngồi xuống ghế . Bà Xuân chiếu đôi mắt có tia lửa về phía nàng . Diệp Hoa sợ sệt cúi mặt.

Bầu không khí nặng nề đến khó thở . Diệp Hoa nghe rõ tiếng tích tắc khô khan của chiếc đồng hồ vang lên.

Bà Xuân quan sát đối phương rồi dừng lại thật lâu trên khuôn mặt Diệp Hoa . Nàng tưởng chừng như đang chịu đựng một cuộc tra tấn ghê gớm.

- Kể ra cô cũng đẹp thật!

Bà Xuân gật gù nhìn nàng mĩa mai . Diệp Hoa làm thinh không dám hó hé . Bà Xuân thẳng thừng bảo:

- Nhưng cô đừng nghĩ rằng cô dùng sắc đẹp để chinh phục thằng con trai tôi.

Diệp Hoa giật mình ấp úng:

- Cháu không có ý gì...

Bà Xuân cắt lời nàng:

- Cô đừng nói nhiều, tôi thừa biết cô muốn gì rồi.

Diệp Hoa mạnh dạn:

- Cháu thành thật yêu anh Dân.

- Cô biết là tôi không đồng ý.

Diệp Hoa cúi mặt nói thật nhỏ:

- Cháu đã có thai với anh Dân.

Mắt bà Xuân long lên:

- Cô bày trò ra để dối gạt thằng Dân và tôi phải không ?

Diệp Hoa run rẩy:

- Cháu nói thật.

- Cô nói láo! Tôi không tin!

Diệp Hoa khóc rấm rứt:

- Cháu có thai với anh Dân . Anh ấy nói bác đã đồng ý rồi.

Bà Xuân nghiêng rằng:

- Tôi không bao giờ đồng ý . Cô không biết gia đình tôi là gia đình danh giá sao ? Cô định làm tiêu tan sự nghiệp và địa vị của thằng Dân hả ?

Diệp Hoa ngồi chết lặng trên ghế . Bà Xuân vẫn tiếp tục đay nghiến:

- Tôi không biết cái bào thai trong bụng cô là con của ai . Tôi cấm cô nói nó là con thằng Dân!

Nàng rụt rè lên tiếng:

- Con của anh Dân bác ạ!

- Không phải . Cô không được phá hại gia đình tôi nghe chưa ?

Diệp Hoa bàng hoàng không biết nói gì nữa . Bà Xuân lướt đôi mắt thật sắc về phía nàng . Diệp Hoa nổi gai cả người:

- Thằng Dân phải học đến nơi đến chốn, nó phải đậu bác sĩ . Cô phải chấm dứt cái trò yêu đương vớ vẩn của cô nghe chưa!

Diệp Hoa hoảng hốt van xin:

- Chúng cháu thành thật yêu nhau.

Bà Xuân gằn giọng:

- Cô là người làm công mà sao cô đèo bồng quá . Cô phải biết thân phận mình chứ.

Diệp Hoa cố chống chế:

- Cháu tin tưởng anh Dân!

Bà Xuân ngó nàng:

- Nó là đàn ông mà, thấy cô có nhan sắc là thích và đeo theo chứ có suy nghĩ chín chắn gì đâu.

Tim Diệp Hoa đau nhói, nàng cảm thấy tay chân rã rời . Đúng là bà Xuân đang tra tấn nàng.

Bà Xuân thăm dò nàng một lúc rồi lạnh lùng bảo:

- Nếu cô hy vọng tôi cưới cô cho thằng Dân là cô làm đấy!

Khuôn mặt Diệp Hoa đầm đìa nước mắt:

- Cháu biết làm sao bây giờ ? Cháu đã có thai với anh Dân.

Giọng bà Xuân khô khan đến tàn nhẫn:

- Cô không được nói cô có thai với thằng Dân nghe chưa ? Tôi sẽ giải quyết chuyện của cô đây.

Diệp Hoa chùi nước mắt nhìn bà lo sợ.

- Cô phải rời khỏi đồn điền này và cắt đứt mọi quan hệ với thằng Dân . Cô phải sinh sống ở nơi khác.

Bà Xuân thừa biết rằng Diệp Hoa là một người con gái cô độc lạc loài . Nàng rất sợ cạm bẫy ngoài cuộc đời, nàng xem đồn điền này là một chốn dung thân.

- Trời ơi, bác đuổi cháu, cháu biết về đâu ?

- Về đâu mặc cô nhưng tôi cấm cô và thằng Dân gặp mặt.

Diệp Hoa lại cuống cuồng van xin:

- Cháu van bác cho cháu ở đây.

Bà Xuân nhú mày nghĩ ngợi rồi ra bộ dễ dãi:

- Được rồi cô ở đây cũng được nhưng phải làm theo điều kiện của tôi.

Nàng e dè hỏi:

- Điều kiện gì ạ ?

Bà Xuân nói rành rọt từng tiếng:

- Cô phải viết thư cho thằng Dân nói rằng cô không hề yêu nó và cái bào thai có mang không phải là của nó!

Đất trời như sụp đổ chung quanh Diệp Hoa . Khuôn mặt nàng tối sầm lại.

- Cháu không thể...

Bà Xuân bắt buộc:

- Cô phải viết! Rồi tôi sẽ lo đám cưới cho cô.

Diệp Hoa trố mắt nhìn bà không hiểu:

- Phải! Đám cưới của cô . Chứ không lẽ mang bụng bầu mà không có chồng.

Bà Xuân cười gằn chằm chọc nàng rồi dừng lại xem phản ứng của nàng . Diệp Hoa cực lực phản đối:

- Không! Cháu không đồng ý.

Bà nói như ra lệnh:

- Cô phải nghe tôi . Tôi sẽ thu xếp cho thằng Đạt cưới cô . Thằng Đạt cũng mồ côi như cô . Nó là người tốt siêng năng và hiền lành . Thằng Đạt rất yêu quý cô.

Như sợ Diệp Hoa không bằng lòng . Bà Xuân đe dọa:

- Cô phải chọn cách giải quyết này của tôi . Bằng không, cô không thể yên thân với tôi đâu.

Diệp Hoa biết rằng bà Xuân không phải hăm dọa suông đâu . Những ai trái ý bà rồi sẽ biết . Bỗng dưng nàng nói nhanh:

- Hay bác cho cháu đi như lúc đầu bác đã quyết định.

Bà Xuân lạnh lùng tuyên bố:

- Không được! Cô đi sẽ không ở đâu . Cô hãy ở lại đây và lấy thằng Đạt.

Diệp Hoa khóc nức nở:

- Cháu không đồng ý.

- Tôi bắt buộc cô đấy . Nếu cô không chịu thì hậu quả ghê gớm sẽ xảy ra cho cô đó.

Diệp Hoa gục đầu khóc mãi . Bà Xuân đã dòn nàng vào chân tường . Nàng muốn quy hỉ đi . Nhưng rồi nàng vẫn cố tỉnh táo để viết lá thư cho Dân theo lời bà Xuân đọc.

Thế là hết cuộc đời nàng kể như đã hết.

Ở Sài Gòn nhận được thư của Diệp Hoa, Dân tức lồng lộn . Diệp Hoa đã lừa dối chàng sao ? Dân không tin chàng phải hỏi cho ra lẽ . Chàng cần phải gặp Diệp Hoa ngay . Và chàng đã lao về Bảo Lộc như một cơn lốc.

Bà Xuân và Linh đã kể cho Dân nghe về đám cưới của Đạt và Diệp Hoa . 2 người đều bảo Diệp Hoa đã phản bội chàng, nàng là cô gái chẳng ra gì . Hãy quên nàng đi mà lo nghĩ đến tương lai.

Dân vẫn nửa tin nửa ngờ . Chàng quyết định gặp Diệp Hoa để tìm hiểu sự thật . Diệp Hoa đang sống hạnh phúc với Đạt . Diệp Hoa xác nhận những điều nàng viết trong thư là đúng . Dân phát điên lên trước sự thật phũ phàng.

Trở về Sài Gòn, Dân bỏ học đi lang thang . Thấy chàng quá đau buồn, tuyệt vọng và uất ức, bà Xuân sai Linh lên săn sóc và khuyên nhủ Dân . Linh hết lời che bai Diệp Hoa và khuyên Dân hãy quên ngay con người xấu xa đê tiện đó.

Dân yêu Diệp Hoa cuồng nhiệt . Khi nghĩ nàng đã thuộc về người khác chàng không thể nào chịu đựng nổi . Suốt ngày Dân cứ ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn . Ít lâu sau chàng ngã bệnh.

Thời gian trôi qua, Diệp Hoa vẫn sống êm đềm bên cạnh Đạt . Nàng vẫn làm tròn bổn phận đối với Đạt . Đạt là một người chồng tốt, lo lắng cho nàng rất chu đáo . Tuy nhiên chàng vẫn có nỗi buồn u uẩn riêng . Cũng như Diệp Hoa đã tan nát cõi lòng vì mối tình đầu dang dở . Nàng cũng rất yêu thương và kính trọng Đạt . Đạt đã hiểu rõ niềm tâm sự ẩn chứa trong tâm tư nàng.

Bà Xuân đã yên tâm khi Dân không về nhà nữa . Bà biết là chàng đã nguôi ngoai nỗi nhớ Diệp Hoa . Rồi con bà sẽ thoát qua cơn khủng hoảng này thôi . Hiện nay Dân đã bỏ học và hay la hét lung tung . Bà nghĩ Dân càng tức giận Diệp Hoa càng tốt.

Diệp Hoa đến ngày sinh . Đạt lo cuống quĩnh và cũng rất vui mừng . Không ai ngờ rằng Diệp Hoa sinh song thai . 2 đứa con gái rất xinh xắn chào đời . Đau đớn thay Diệp Hoa không được thấy mặt con . Nàng đã chết vì bị băng huyết . Đạt đau khổ muốn chết đi.

Lúc bấy giờ có một người thiếu phụ đến bệnh viện xin con nuôi . Ông chồng bà ta rất thích trẻ con . Mọi người đều khuyên nhủ mãi, Đạt mới rút ruột cho đứa con gái lớn vì chàng biết rằng một mình chàng không thể nuôi được 2 đứa trẻ sơ sinh mất mẹ.

Vô tình Linh cho Dân biết tin Diệp Hoa đã chết . Dân tức tốc về nhà ngay . Chàng báo ông bà Thăng chỉ ngôi mộ của Diệp Hoa cho chàng . Dân mang mấy đóa hoa quỳnh đến mộ Diệp Hoa . Nơi đây chàng đã gặp Đạt . Dân hùng hổ chỉ trích Đạt, đòi giết Đạt vì Đạt đã cướp người yên của chàng . Đạt đã kể cho Dân nghe những uẩn khúc trái ngang của đời Diệp Hoa.

Nghe xong câu chuyện, Dân đã kinh hoàng thét lên . Dân lao vào nhà hùng hổ như một hung thần tra vấn bà Xuân . Bà Xuân xác nhận sự thật và nghĩ rằng Diệp Hoa đã chết, không còn gì lo ngại nữa . Cũng kể từ đó Dân như người mất trí . Chàng phá phách điên cuồng . Chàng không chịu nổi khi gặp bà Xuân . Ông Thăng đã phải đưa Dân đến bệnh viện tâm thần điều trị.

Bệnh của Dân có khi tăng khi giảm . Thăng rất ái ngại cho Dân, mấy lần đem Dân về nhà, nhưng khi gặp bà xuân thì chàng nổi cơn lên dữ dội và phải vào bệnh viện. Mấy năm sau, bà Xuân qua đời, Thăng đem Dân về nhà ở hẳn và mượn người chăm sóc chu đáo.

Đến khi Lam Yên lớn lên thì nàng cũng biết trông nom người bệnh thật khéo léo .

Tình Xưa Sương Khói

Chương Kết

Kể xong câu chuyện bà Linh kết luận:

- Lam Yên là con ruột của Diệp Hoa và cậu Dân chuyện này chỉ có mẹ và chị biết.

Ông Thăng trách bà Linh:

- Chị biết mà không nói cho vợ chồng em biết.

- Chị nghĩ chuyện đã qua rồi nên giữ kín luôn . Đâu ngờ...

Bà Thằng thở phào:

- Mẫn Phi và Lam Yên là anh em chú bác . Lỗi này tại em.

Bà Linh ngạc nhiên:

- Sao lại tại mợ ?

- Thôi để mọi việc qua lúc này! Thật đúng như ý nghĩ của Lam Yên, lúc nào nó cũng xem Mẫn Phi như người anh.

Ông Thằng vẫn lên tiếng trách:

- Đáng lẽ chị phải cho biết . Bây giờ thì thằng Mẫn Phi sẽ khổ tâm lắm đấy.

Bà Linh biện bạch:

- Chị đâu ngờ Mẫn Phi yêu Lam Yên . Chị nghĩ nó phải yêu người khác kia.

Bà Thằng nhăn mặt:

- Chị nghĩ thật đơn giản.

Bà Thằng ôn tồn giải thích:

- Để em nói chuyện với Mẫn Phi, nó sẽ trấn tĩnh lại thôi.

Mọi người lo nói chuyện, không chú ý đến Mẫn Phi . Chỗ ngồi của chàng trống vắng . Chàng đã biến mất từ bao giờ.

Còn Lam Yên, nàng đã bàng hoàng tốt độ khi nghe hết câu chuyện của bà Linh . Nàng đã khóc thật nhiều, những giọt nước mắt của cả một đời góp lại.

Lam Yên không hiểu sao ông Đạt không nói cho nàng biết gì cả ?

Ông sợ mất nàng sao ? Không bao giờ . Dù nàng là con chú Dân, nhưng nàng vẫn mãi mãi yêu thương ông Đạt . Nàng khóc cho nỗi bất hạnh của ông Dân.

Thấy Lam Yên quá xúc động, bà Linh để tay lên vai nàng an ủi:

- Thôi con đừng nghĩ ngợi chi nữa . Mọi việc đã qua rồi!

Ngước đôi mắt ướt lên nhìn bà Linh, nàng chột hỏi:

- Con còn một người chị nữa hả cô ?

Bà Linh gật đầu:

- Ủ! Hồi đấy ba con... ba Đạt ấy cho chị của con có mặt cô ở đó nữa!

Lam Yên ngây ngô hỏi:

- Chị ấy tên gì ?

Bà Thăng nhìn bà Linh cười:

- Chị đặt tên chưa ?

- Lúc đó mới sinh . Vả lại ai còn tâm trí đâu mà đặt tên . Lam Yên cũng sau này cậu Đạt mới đặt đó chứ.

Lam Yên thoáng nghi ngờ trong óc:

- Thế cô có nhớ 2 vợ chồng người đã xin chị của con là ai không ?

Bà Linh vỗ trán reo lên:

- A cô nhớ rồi . Con Lý Hương khi theo Phi Bạch về đây chơi trở lên nó có bảo với cô "Nhà bác Thăng có chị Lam Yên giống y hệt bạn con vậy". Lúc ấy cô cũng không để ý . Không biết phải cô đó không ?

Lam Yên hỏi dồn dập:

- Người đó tên gì cô nhớ không ?

Bà Linh ra chiều nghĩ ngợi:

- Đâu để cô nhớ coi . Lâu quá rồi... hình như tên Minh hay Thái gì đó.

Lam Yên giật mình:

- A đúng rồi . Phải chị Hạ Như rồi . Anh Đông Giao có dạy kèm cho chị Hạ Như học . Anh ấy biết rất rõ gia đình ông bà Thái.

Bà Linh hân hoan:

- Thế à ? Vậy thì tốt lắm!

Lam Yên thích thú kể:

- Cô biết không ? Lần đầu tiên gặp con anh Đông Giao đã làm con

với Hạ Như . Anh ấy cứ quả quyết con là Hạ Như . Còn con thì khẳng khái cãi lại . Anh ấy bảo con và Hạ Như giống nhau như đúc . Tại sao có sự giống nhau kỳ lạ đến thế . Bây giờ thì con mới biết tại sao ?

Nhắc đến Đông Giao, lòng nàng se buồn . Nàng đã tức giận Đông Giao mà quyết định một việc thật bồng bột may mà cô Linh làm sáng tỏ . Bây giờ thì đời nàng cũng lắng trớ trêu . Nàng có hiểu lầm Đông Giao không nhỉ ? Lam Yên phân vân trước mọi việc . Thôi cứ nghe lời cô Linh chẳng nghĩ ngợi làm gì nữa . Hãy để mối tình ấy trôi qua, tình như sương khói xa xưa rồi . Đầu óc bà Linh hình như chưa dứt khỏi về câu chuyện của Hạ Như . Thấy Lam Yên ngồi lặng lẽ, bà nghĩ nàng cũng đang suy nghĩ đến chuyện này.

- Con có hỏi cậu Đông Giao bây giờ gia đình của Hạ Như thế nào không ? Chúng ta sẽ liên lạc.

Lam Yên lắc đầu:

- Anh Đông Giao nói gia đình chị Hạ Như đã đi nước ngoài rồi cô ạ . Lý Hương có địa chỉ.

Bà Linh tiếc nuối:

- Thế thì thôi . Biết vậy cũng được rồi . Phải chi được gặp lại để xem cô bé Hạ Như thế nào.

Ông Thăng phì cười:

- Thì giống hệt con Lam Yên . Đông Giao đã khẳng định với nó rồi đó . À nhắc đến Đông Giao tôi lại phải khiêu nại đây.

Bà Linh thắc mắc hỏi:

- Có việc gì vậy ? À cậu Đông Giao thế nào, tôi về sáng giờ chưa được biết mặt cậu ấy.

Ông Thăng đưa mắt nhìn bà Thăng:

- Cậu ấy về Sài Gòn rồi chị, mai cậu ấy sẽ trở lại.

Rồi ông Thăng lại quay qua Lam Yên:

- Kỳ này bác sẽ tính cho cậu Đông Giao . Chắc chắn đó Lam Yên.

Lam Yên thấy nao nao lòng . Đông Giao có còn là của nàng nữa hay không ?

Giọng Toại Ý oang oang:

- Mà thật là Đông Giao ạ! Đi liền một mạch hơn cả năm mới chịu trở về thăm lại thành phố.

Đông Giao trầm ngâm nhả khói thuốc rồi tuyên bố.

- Không phải tao về thăm thành phố đâu, về ở luôn đây!

Toại Ý trợn mắt:

- Trời đất . Rồi! Lại bị một cô sơn cước nào nữa bỏ đi rồi phải không ?

- Mà nói tầm bậy . Tao làm sao quen được mấy cô sơn cước.

- Thì ở cái vùng Cao nguyên của mày đó.

Đông Giao gạt ngang:

- Thôi hãy kể chuyện của tụi bây cho tao nghe đi!

- Chẳng có gì cả.

Toại Ý làm chàng mất hứng . Về nhà đã hơn 10 ngày nay, nhưng buồn nản quá Đông Giao chẳng đi đâu cả.

Bà Nhung cứ thắc mắc:

- Con có vẻ không vui . Có việc gì không Đông Giao ?

Đông Giao trấn an bà Nhung:

- Không có gì đâu mẹ ạ!

Bà Nhung lại càng lấy làm lạ hơn nữa khi Đông Giao không trở ra chỗ làm . Bà hỏi khế:

- Con nghỉ làm ngoài ấy hả ?

- Vâng! Ngày mai con sẽ xin việc làm.

Suốt mấy ngày Đông Giao ở nhà với nét mặt dầu dàu . Chàng hút thuốc liên tục . Bà Nhung biết con có tâm sự gì buồn nhưng chàng cố giấu . Bà không nói nữa nhưng cũng rất quan tâm đến chàng.

Sợ mẹ lo âu vì mình, Đông Giao đến nhà Toại Ý nhưng ở đây chàng vẫn không khuây khỏa nỗi buồn . Trái lại chàng thấy đâu đâu cũng có hình bóng của Lam Yên.

Khi Đông Giao trở về nhà thì bà Nhung cho hay chàng có khách .

Đông Giao ngạc nhiên khi thấy Mẫn Phi ngồi sờ sờ trước mắt . Lại ông Thăng sai Mẫn Phi lên đây tìm chàng chứ gì . Hay Mẫn Phi đi mời đám cưới . Chàng thoáng cau mày khi nghĩ đến tám thiệp cưới trên tay Mẫn Phi.

Thấy Đông Giao, Mẫn Phi đã niềm nở chào trước:

- Chào ông Đông Giao, khỏe chứ ?

Đông Giao lạnh nhạt:

- Vẫn khỏe, cảm ơn!

Rồi chàng kéo ghế ngồi đối diện với Mẫn Phi . Bà Nhung mang nước ra cho 2 chàng trai . Bà nhắc nhở:

- Đông Giao mời cậu Mẫn Phi uống nước đi!

Và bà té nhị rút lui cho 2 chàng trai tự do nói chuyện.

Đông Giao hất hàm hỏi Mẫn Phi:

- Anh đến đưa thiệp hồng cho tôi hả ?

Mẫn Phi mỉm cười không nói, chàng tiếp tục với vẻ cay cú:

- Anh vui mừng thắng lợi và định xem tôi như thế nào chứ gì ?

Mẫn Phi vẫn cười, nụ cười độ lượng cởi mở.

- Cậu nói xong chưa ?

Mẫn Phi ngạc nhiên với chính chàng, bất ngờ chàng đã gọi Đông

Giao bằng cậu thân mật chứ không gọi tiếng anh lạnh lùng như bao lần trước.

Đông Giao không để ý, mặt chàng vẫn nhăn nhó:

- Anh đưa thiệp đây!

- Nói chuyện với cậu xong tôi sẽ đi in ngay!

Đông Giao điên tiết:

- Anh cần gì phải nói chuyện với tôi hả ?

Mẫn Phi nhìn Đông Giao thân thiết:

- Cậu đừng tỏ vẻ cay đắng nữa Đông Giao ạ.

Chàng nhướng mắt lên:

- Anh còn khuyên tôi à ?

Đôi mắt Mẫn Phi hiền từ ấm áp:

- Vâng, tôi khuyên cậu hãy vui lên và bình tĩnh nghe tôi kể chuyện này.

Đông Giao cứng cỏi đáp:

- Tôi không có gì phải nghe anh cả.

- Có chứ . Cậu cần nghe về Lam Yên . Cậu không muốn biết Lam Yên thế nào hả ? Đông Giao im lặng, không hiểu Mẫn Phi muốn nói gì . Chàng tỏ vẻ chờ đợi . Và bây giờ mới chợt nhớ đến ly nước để trên bàn . Chàng khẽ khàng nói:

- Anh uống nước! Nhà tôi không có sẵn cà phê như ở đồn điền của anh.

Mẫn Phi bưng ly nước lên:

- Đâu phải lúc nào người ta cũng phải uống cà phê.

Mẫn Phi uống cạn ly nước rồi ôn tồn nói:

- Hôm nay tôi đến đây gặp cậu là vì Lam Yên, vì tôi và vì tất cả mọi người trong gia đình tôi, kể cả chú Dân nữa.

Nghe giọng nói đầy vẻ trịnh trọng của Mẫn Phi, Đông Giao lấy làm lạ . Chàng tỏ ra chú ý.

Thế là Mẫn Phi đã kể cho Đông Giao nghe tất cả . Chàng ngồi im lìm trên ghế lắng nghe với nỗi buồn vui lẫn lộn.

Kể xong mọi chuyện Mẫn Phi từ tốn nói:

- Cậu biết rõ câu chuyện rồi, cậu hãy thu xếp về đồn điền ngay!

Chàng do dự:

- Lam Yên vẫn còn hiểu lầm tôi.

Mẫn Phi thành thật:

- Cậu bỏ đồn điền về đây làm cho Lam Yên buồn khổ nhất . Nó hiểu lầm cậu là tại mẹ tôi . Bà đã giải thích cho nó hiểu rồi . Cậu Đông Giao à, Lam yên sợ tôi bị bệnh như chú Dân nên cô ấy đồng ý . Bây giờ thì tôi lại lo sợ Lam Yên sẽ bị bệnh . Chắc chắn thế . Cô ấy là con của chú Dân mà . Lam Yên yêu cậu tha thiết . Cô ấy sẽ đau khổ vì tuyệt vọng mất . Tôi rất lo lắng cho cô ấy . Lam Yên là đứa em gái hiền hậu tuyệt vời của tôi.

Đông Giao siết chặt tay chàng:

- Anh Mẫn Phi! Anh thật tốt!

Giọng của Mẫn Phi trầm hẳn xuống:

- Cậu biết không ? Sau khi biết chuyện tôi đã choáng váng và đau đớn tột cùng . Tôi đã bỏ đi lang thang nhưng rồi tôi đã trấn tĩnh lại được . Tôi nghĩ là tôi đã yêu thương Lam Yên vì cô ấy rất dễ thương rất ngoan hiền.

Đông Giao thật xúc động trước những lời bộc bạch của Mẫn Phi.

- Anh Mẫn Phi, tôi biết nói sao trước tình cảm bao la nhân từ của anh.

Mẫn Phi nhìn Đông Giao bằng tia mắt ấm áp:

- Tôi mong cậu hãy trở lại với Lam Yên . Cô ấy luôn trông đợi cậu.

Giọng Đông Giao trầm lắng tâm sự:

- Bộ anh tưởng tôi không mong nhớ Lam Yên sao ? Tôi muốn điên lên được khi bị Lam Yên hiểu lầm . Giải thích thế nào cũng không chịu nghe . Cũng tại Lý Hương đã hại tôi . Tôi về thành phố nhưng lúc nào cũng nghĩ đến Lam Yên với những bình hoa xinh xinh của cô ấy.

Mẫn Phi động viên chàng:

- Cậu hãy yên tâm, Lam Yên đã hiểu rõ lòng cậu . Bây giờ cậu thu xếp cùng về với tôi nghe . Cả nhà ai cũng mong cậu . À cô Linh đòi gặp mặt cậu đấy.

Đông Giao cảm thấy nôn nao khi nghe Mẫn Phi nói . Chàng tưởng như sắp được trở về nhà với bao người thân mong đợi . Gật đầu với Mẫn Phi, Đông Giao vui vẻ nói:

- Anh ở đây chơi, chờ tôi thu xếp rồi cùng về.

Bà Nhung cũng rất vui khi chàng báo tin chàng sẽ trở lại Bảo Lộc tiếp tục làm việc.

Đông Giao trao cho Lam Yên mấy nhánh hoa màu tím ngát hương:

- Lam Yên à nhờ em mà anh biết được tên loài hoa này đấy.

Lam Yên áp nhánh hoa lên môi giọng ngọt ngào:

- Hoa... thương nhớ!

- Sai rồi . Hoàng OanhA NHUNG NHỚ.

Đông Giao nhìn nàng với đôi mắt ấm áp:

- Thì cũng vẫn là nỗi nhớ.

- Nhưng anh phải gọi cho đúng tên.

Đông Giao ngoan cố:

- Anh vẫn thích gọi theo ý anh.

Lam Yên nghiêng đầu phản đối:

- Không được! Nó còn có tên khác nữa.

- Tên gì ?

- Hoàng OanhA QUEN NHAU.

- Cái gì ? Hoàng OanhA QUEN NHAU.

Lam Yên khúc khích cười:

- Anh không nhớ sao ?

Đông Giao vỗ tay reo:

- A! Anh nhớ rồi . Ngày chún ta quen nhau . Sau khi anh đến đây .

Cũng tại nơi này . Em ôm một bó hoa đầy sắc tím cứ y như là cô dâu ấy . Từ đó anh đã tương tư em.

- Thôi đi, anh đừng xạo!

Đông Giao nheo mắt với nàng:

- Em đáng ghét! Phải chi anh ghét được em!

Lam Yên tựa đầu vào vai chàng nũng nịu:

- Thì anh cứ ghét đi!

Đông Giao cắn nhẹ vào tai nàng:

- Ghét rồi đó . Nếu không có anh Mẫn Phi gọi anh về thì anh sẽ quên em luôn, cho đáng tội em!

- Em tội gì ?

- Ai bảo em không chịu nghe anh giải thích.

Lam Yên mỉm cười xác nhận:

- Không hiểu sao lúc ấy em không thấy anh vô tội nhỉ ? Chắc là đầu óc em mê muội.

Đông Giao trêu nàng:

- Em bị khủng hoảng vì tới 2 gã đàn ông yêu em lận!

Lam Yên nghiêm nét mặt:

- Bởi thế em mới đau khổ . Anh đừng tưởng được nhiều người yêu là sung sướng!

Im lặng một chút rồi nàng lại nói tiếp:

- Nhưng bây giờ em rất sung sướng và tự hào là có được một người anh tuyệt vời như anh Mẫn Phi.

- Anh ấy cũng tự hào về em! Em biết không anh ấy còn hăm dọa anh nữa đó.

Lam Yên chú ý lắng nghe.

- Anh ấy hăm dọa anh điều gì ?

Đông Giao tăng háng ra điệu bộ của Mẫn Phi:

- Cậu phải yêu thương và bảo bọc cho Lam Yên suốt đời nếu cậu làm cô ấy đau khổ, cậu biết tay tôi! Tôi sẽ giết cậu đó.

Đông Giao làm ra vẻ phàn nàn:

- Eo ôi! Em có ông anh hung dữ thật!

- Anh Mẫn Phi nói phải chứ sao.

Đông Giao vuốt nhẹ đôi má nàng:

- Đừng tưởng có người bênh rồi cao ngạo nghe!

Lam Yên cười cười:

- Đồ anh dám ăn hiếp em!

Đông Giao hùng hồn:

- Nếu em không tin tưởng như lần trước nữa thì anh sẽ đánh đòn em ngay! Anh không sợ anh Mẫn Phi đâu.

- Em sẽ méc.

Chàng ngậm ngùi kể:

- Em đã làm cho anh tuyệt vọng, anh là kẻ mất hồn, may mà anh không bị bệnh... như chú Dân.

Lam Yên đưa tay lên môi:

- Suyt! Đừng xúc phạm chứ!
- Không phải sao ? Anh thì có bệnh cũng không ai lo lắng cả . Còn em thì ai cũng quan tâm.
- Tại vì em là con của chú Dân.

Đông Giao bật cười:

- Ba chứ!

Lam Yên chạnh lòng khi nghĩ đến cha của mình:

- Tội nghiệp ba của em vì yêu, vì tuyệt vọng mà sinh buồn . Không ai xoa dịu được nỗi buồn và những uẩn khúc trong lòng ba.

Đông Giao động viên:

- Thì em hãy giúp đỡ ba như em đã từng giúp đỡ.
- Ba có vẻ vui khi nghe cô Linh nói em là con của ba.

Mắt Đông Giao sáng lên:

- Thế à ? Vậy em hãy đưa anh đến thăm ba để anh thừa với ba là anh sẽ cưới con gái ba.

Đôi mắt Lam Yên lấp lánh cười:

- Chắc là ba sẽ mừng lắm!

Đông Giao nắm chặt tay nàng bàn tay cầm mấy cành hoa tím thơm ngát . Chàng nói với tất cả sự rung động chân thành.

- Anh mong rằng ba sẽ hết bệnh khi thấy chúng ta bên nhau.

Rồi Đông Giao khe khẽ đọc:

"Mùa đông sương khó bay

Xui ai đến nơi này

Đời lung linh hoa nở?

Gặp gỡ nào mê say

Mùa đông sương khói qua

Vương vương làn tóc rối

Hàng cây không tiếng nói

Tia mắt nhìn thiết tha

Mùa đông sương khói phủ?

Người đến từ xa xưa

Trăm năm ta đoàn tụ.

Người biết rồi hay chưa ?"

Lam Yên bẽn lẽn má ửng hồng, chàng kéo tay nàng để lên ngực mình:

- Anh đã biết từ xa xưa rồi!

- Anh biết gì nào ?

Chàng gật gù:

- Biết rằng chúng ta sinh ra là của nhau.

Lam Yên đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán . Đông Giao bật cười nhớ đến câu thơ "Vương vương làn tóc rối" . Bỗng chàng nhắc:

- Chúng ta hãy đến với ba đi em!

Lam Yên vui vẻ:

- Vâng! Em sẽ hái cho ba mấy đóa hoa quỳnh . Loài hoa của ngày đầu tiên ba gặp mẹ . Ba nhớ mãi!

Đông Giao thích thú:

- Và cũng nhờ ngày đó mà anh có em! Anh nhớ mãi.

Hết

Đánh máy: PhoBien, Hồng Vân, Rong Reu, Lily, Thuongthuong, bebe

Nguồn: vietlangdu

Được bạn: Tommyboy đưa lên

vào ngày: 7 tháng 7 năm 2004